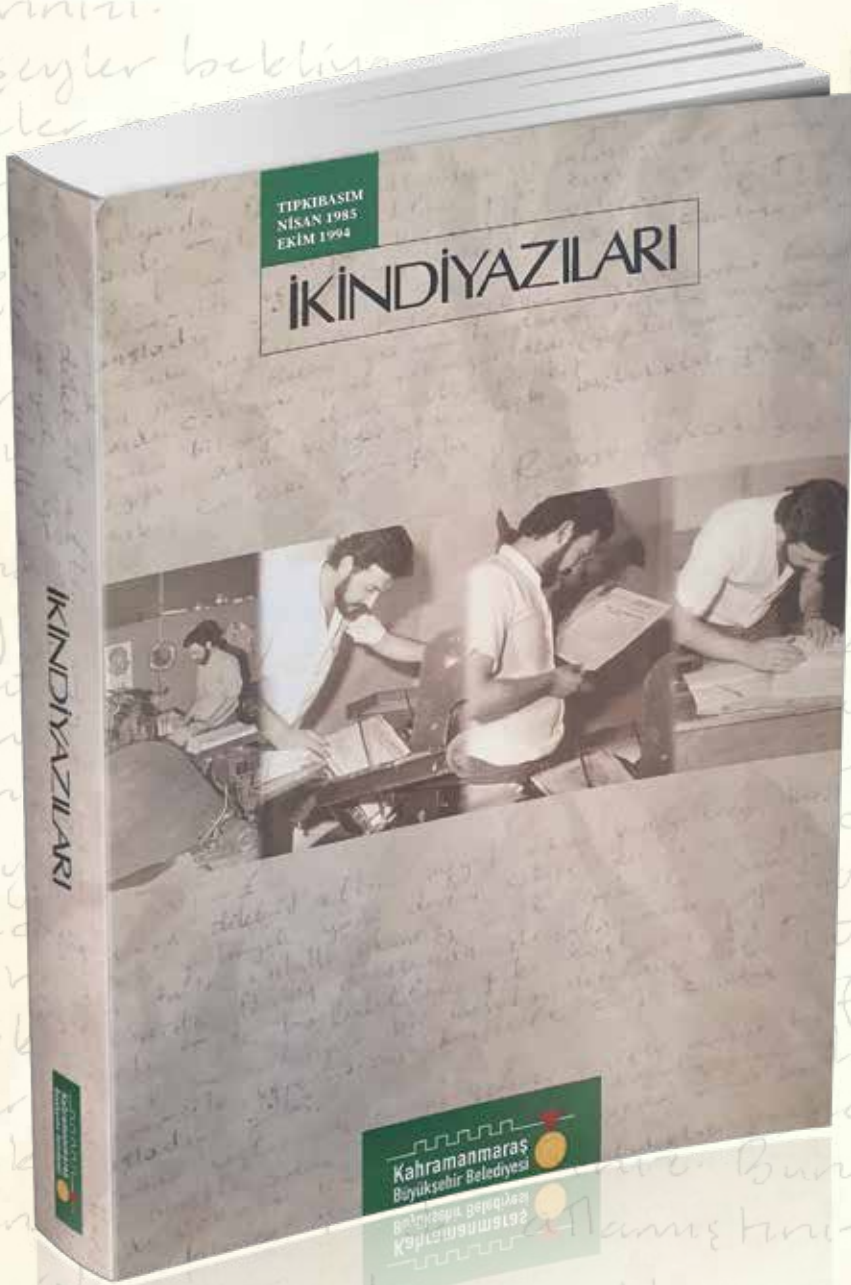

Yerel Dergi
Sonbahar 2021 • Sayı 34

tirşik

İKİNDİ YAZILARI Özel Sayısı

Tirşik Dergisi internette “Tirşik Dergisi” sayfasında yayın hayatına devam ediyor. Derginin tıklanması giderek yükseliyor. Siteye girenler yalnızca derginin sayılarını görmüyor. Sitede neler var.

1. Derginin bütün sayıları
2. Dosyalar
3. İnsanlar (Görüşmeler)
4. Andırınla ilgili eserler/kitaplar
5. Andırın ve çevresiyle ilgili görseller/videolar

Tirşik Dergisi sitesi üzerinden iletişim kurabiliriz, dosya paylaşabiliriz, dosyaları/yazıları okuyabilir, indirebiliriz, çevremize gönderebiliriz. Yani dergi sayfası hoş, pratik, kolay erişilir, zengin menüler ile dolu. Sayfaları bilgisayarımızda, cep telefonumuzda her an gezebiliriz.

Tekrarlayalım. Tirşik Dergisi şu temaları işliyor;

• **Tarih • Kültür • İnsan • Doğa-Çevre • Toplum • Edebiyat-Sanat**

Bu temalar Andırın ve içinde olduğu Çukurova'nın temel taşları. Bu kısımdan işleyerek hem değer ve kültürlerimizi araştırıyor, yaşıyor, gelecek nesillere aktarıyoruz. Amacımız dünden bugüne köprü olmak.

Tirşik Dergisi belli temaları işlemek ve özel sayılar çıkartmak istiyor. Bunlara “**İkinci Yazıları**” özel sayısı ile başlıyoruz. Öğrenci yazı ve şiirlerini kapsayan “**Gençlik**” özel sayısı peşinden gelecek.

İkinci Yazıları özel sayısı Tirşik Dergisi'nin vefa borcu olmuştur. Andırın'da 1980'li yıllarda başlayan Andırın Postası eki olarak gazetenin içinden çıkan “**İkinci Yazıları**” edebiyatımıza yeni bir soluk getirmiş ve iz bırakmıştır. Gazete sayfası gibi çıkan “**İkinci Yazıları**” o yılların şartlarında elle harf harf dizilerek tasarlanmıştır. Yani derginin her hecesi, her harfinde el emeği, alın teri ve göz nuru vardır. Sanat yönüne sahiptir. Her sayı ayrı bir kişi tarafından düzenlenmiş, böylece yazan çizen her emektar Andırın'a gelmiş bu kasabayı tanımıştır. İleriki yıllarda Andırın hatıraları yazılmış, anlatılmıştır.

İkinci yazıları sayesinde edebiyat dünyasına yeni isimler adım atmış, bugünün sanat/edebiyat dünyasında ülke çapında birer değer haline gelmişlerdir. Yani “**İkinci Yazıları**” bir edebiyat/sanat ocağı olmuştur. Bu günde meşalesi yanmaktadır.

“**İkinci Yazıları**” Mehmet Ali ile başlar ve onunla biter. Yayın hayatı kapansa da “**İkinci Yazıları**” yaşar. Hatta onu yaşatmak için denemeler/çabalar sürer. Bu kısımda üç girişim yapılmıştır.

Birincisi, Andırın Gelişim Platformu'nun 2000'li yılların sonuna doğru İstanbul'da yapılan girişimdir. Platform; İkinci Yazıları Tıpkı Basımı yapmak, belgesel hazırlamak, tanıtım programları düzenlemek gayesi gütmüştür. O yıllarda Necip Evlice İkinci Yazıları sayılarını taramış, basıma hazır hale getirmiştir. Çabalar neticesiz kalmıştır.

İkincisi, Andırın Gelişim Platformu ve Andırın Postası işbirliği ile Kahramanmaraş Valiliği'ne sunulan ikinci yazıları tıpkı basımı projesidir. Valilik başta tıpkı basımı üstlense de teknik nedenlerden dolayı netice alınmamıştır.

Üçüncüsü, Kahramanmaraş Belediyesi tıpkı basımıdır. Ve başarılı olunmuş, yayın hayatı bu sayede “**İkinci Yazıları**” ile toplu halde tıpkı basım olarak okuyucuya sunulmuştur. Kahramanmaraş Belediye Başkanı Hayrettin Güngör, Kültür Daire Başkanı Duran Doğan ve ekibine kutlamanın ötesinde takdirlerimizi kaydediyoruz. Belediyenin tıpkı basım öyküsünü dosya bölümündeki yazılardan okuyacağız.

“**İkinci Yazıları Tıpkı Basımı**” birinci baskısı neredeyse kapışılmış, ikinci baskısı da tükenmiştir. Dergiye bu denli alaka ve arayış olması, bu toprakların sanat/edebiyat/düşünce yönünden hala münbit olduğunu ispat eder. Ne mutlu!

Biz Tirşik Dergisi olarak “**İkinci Yazıları**” nı unutmadık. Derginin sayılarında yaşatmaya çalıştık. Ancak tıpkı basım çıkınca elimize bir fırsat geçti. Onu dergimiz aracılığıyla “**Özel Sayı**” yaparak tanıtmak, yaşatmak istedik.

Tirşik Dergisi “**İkinci Yazıları Özel Sayısı**”nda neler var.

- Takdim Yazıları
- Nedim Ali tanıtımı (mektuplar, yazılar, resimler)
- İkinci Yazılarından yayınlanmamış yazılar
- İkinci Yazıları Tıpkı Basımı'ndan seçmeler

Bu sayıda “**İkinci Yazıları**” na birlikte yolculuk yapıyoruz. Okuyunca “**İkinci Yazıları**” na olan kıymet verişimiz ziyadeleşecek, hayranlığımız artacaktır. Sanat/edebiyat dünyasındaki haklı yerini teslim edeceksiniz.

Tekraren tıpkı basımı yapan Kahramanmaraş Belediyesi ve emeği geçen her emektara Tirşik Dergisi olarak teşekkür ediyoruz.

Yeni sayıda buluşmak üzere...

tirşik

YEREL DERGİ • SAYI - 34

ANDIRIN GELİŞİM PLATFORMU'NUN
YAYIN ORGANIDIR

Andırın Gelişim Platformu Adına İmtiyaz Sahibi:

Ahmet Narinoğlu

Genel Yayın Yönetmeni:

Sezai Şengönül

Yazı İşleri Müdürü:

Gökhan Gök

Yayın Kurulu:

Ahmet Narinoğlu, İskender Zengin, Hüsnü Karıcı,
Tahsin Sarıbiyık, Gökhan Gök, Cumali Yaşar

Abone, Reklam ve Halkla İlişkiler:

Soner Kesme, İskender Zengin, Sittik Çeri

Adres:

Eski Osmanlı Sok. No:3 Kat:1 Da:6 Mecidiyeköy-Şişli/
İSTANBUL

Telefon:

0212-274 24 54

Web Adresi:

www.andirin.org.tr

e-posta:

tirsikdersisi@hotmail.com

Yayın Türü:

Yerel Dergi

Grafik-Tasarım:

Yeşim Karakoç

Baskı:

Kültür Sanat Basımevi

Dağıtım Sorumlusu:

Muzaffer Yaşar

Yayınlanan yazıların sorumluluğu, yazarına aittir.

Bu dergi, Andırın Gelişim Platformu'nun
bir kültür hizmetidir.

Parayla satılmaz.

◆ İÇİNDEKİLER ◆

İKİNDİ YAZILARI ÖZEL SAYISI

1	Bizden
2	İçindekiler
3-6	İskender Zengin
7-9	Celil Çinkır
10-33	Nedim Ali Mektuplar-Şiirler
34-42	Nedim Ali Resimler-Hatıralar
43-72	İkinci Yazıları-Seçmeler

NEDİM ALİ

İkinci Yazıları'nın sahibi ve yöneticisi merhum Nedim Ali yani diğer ismiyle Mehmet Ali Zengin benim abimdir. İkinci Yazıları ve Nedim Ali birçok şeyi içerdiği için hakkında konuşmak benim açımdan biraz müşkil. Nedim Ali öncelikle bir şairdi. Kendisine mahsus bir dergi olan İkinci Yazıları'ndan önce Nedim Ali'nin başka bir dergi denemesi de oldu. İkinci Yazıları'ndan önce Kahramanmaraş'ta Feramuz Aydoğan ile birlikte "Esra Yazıları" isimli bir dergi çıkarttı. Bu teşebbüsten sonra Nedim Ali askere gitti. Vatani görevini tamamladıktan sonra Andırın'da Sanat Matbaasını kurdu ve aradan çok geçmeden Andırın Postası ismiyle haftalık yerel bir gazete çıkarmaya başladı.

Nedim Ali hem şair hem de Edebiyat dergisinin sıkı bir takipçisi olduğu için Andırın Postası'nın içeriğinde diğer yerel gazetelerden farklı olarak edebiyat sayfasına yer verirdi. Ancak müstakil olarak kültür-sanat ve edebiyat dergisinin çıkmasını hızlandıran gelişme Kâmil Aydoğan'ın Andırın'a imam olarak gelmesiyle oldu. Kâmil Aydoğan Edebiyat dergisinin yazarlarından biriydi ve Kasaba Yazıları başlığı altında yazılar kaleme alıyordu. Nedim Ali, yolları kesişen Kâmil Aydoğan ile birlikte bir derginin çıkartılmasını kararlaştırdı. Ancak, Kâmil Aydoğan İkinci Yazıları dergisinde müstear isimle yer aldı.

Kendisine Özgü Bir Dergi Olarak Heyecanını ve İçtenliğini Ömür Boyu Sürdürdü

Nedim Ali ve Kâmil Aydoğan muhtelif isim denemelerinden sonra derginin isminin İkinci Yazıları olması yönünde karara vardı. Böylece, İkinci Yazıları bir çok dergi gibi kendisine özgü, müstakil bir dergi olarak doğdu. Öncesinde İkinci Yazıları Andırın Postası gazetesinin sanat eki olarak yayınlandı.

İkinci Yazıları ismi sadece zamansal bir kavram olmamakla birlikte, vakit algısıyla ilgilidir. Bizim de kültürümüzde olumlu çağrışımlarla yer alan "İkinci" vaktiyle ilgili bir şey. Andırın'da bu dergiyi

duyup "bu dergi ikinci vakti mi basılıyor?" diye sorulara da muhatap olmuş bir dergidir İkinci Yazıları. Fakat, az önce de bahsettiğim gibi "İkinci" bizim geleneğimizde günün bir vaktidir, daha doğrusu günde beş defa kılınan namazın vakitlerinden biridir. Kültürümüzde "İkinci"nin çağrışımları hiçbir zaman negatif yönde olmamıştır. Biliyorsunuz 'İkinci' aynı zamanda insan yaşamının olgunlaştığı, kemale erdiği zamanlarla özdeşleştirilir. İkinci Yazıları taşıdığı anlamla örtüşecek bir biçimde içinde ham duygular taşımayan, ekabir olmayan, sade ışığın sizi rahatsız etmediği bir zaman parçasında biraz demlenmiş yazıların yayımlandığı bir dergi olmuştur. Şimdi düşünüyorum derginin ismi 'Akşam Yazıları', 'Sabah Yazıları' veya 'Öğle Yazıları' olsaydı asla bu etkiyi vermeyecekti.

İkinci Yazıları çok eski bir matbaa makinesinde basılıyordu. Onu başka dergilerden o zaman bile ayıran unsurlardan birisi de baskı tekniği idi. Kumpasa tek tek kurşun harflerle dizilirdi. Sayfa mizanpajı yapılırdı ve her sayfa tek tek basılırdı. Asla seri bir üretimle basılamamıştır. İkinci Yazıları kendi döneminde harf kasalarından tek tek kurşun harflerin alınarak kumpasa dizildiği ender yayın organlarından biri oldu. Bir de aynı matbaada gazete basılıyordu. Gazetenin basımı, yani 4 sayfanın basımı haftanın 4 gününü alıyor, arta kalan boşlukta İkinci Yazıları'nın sayfaları yine tek tek basılıyordu. Bu sebeple İkinci Yazıları'ndaki dört sayfanın basımı bir ay sürüyordu. Yarım gazete boyutunda sarı kâğıda basılıyordu. Sanat Matbaası adeta sürekli kalıpların yapıldığı, harflerin dizildiği ve her gün tek bir sayfanın basılabildiği yer olmuştu. İkinci Yazıları'nda tashih özel ihtimam gösterilen bir alandı. Tek bir harfin bile tashihli olmamasına azâmi dikkat sarfedilirdi.

İkinci Yazıları böyle bir ortamda çıkıyordu. O dönemin şartları öyleydi. Bugünden baktığımızda bir imkânsızlıklar dergisiydi.

İkinci Yazıları'nın tuhaf bir yanı daha vardı. O da suydur: 'Okur o dergiye ulaşamıyordu. Dergi okura

ulaşıyordu ve dergi okurunu seçiyordu' İkinci Yazıları titizlikle tespit edilen isimlere, önerilen isimlere, referans verilen isimlere gönderiliyordu. Dergi hiçbir şekilde para karşılığında satılmıyordu. Dergi ile okur arasında sık sık mektuplaşmalar oluyordu.

Merkez-Taşra İlişisini İlk Defa Bir Dergi Tersine Çevirdi

İkinci Yazıları'nın yayınlanmaya başladığı 1980'li yıllarda şöyle bir atmosfer vardı: '12 Eylül darbesinin gölgesi hafiflemiş ama grilik henüz sonlanmamıştı. 1983'te Diriliş dergisi kapanmıştı. 1984'te Nuri Pakdil'in Edebiyat dergisi yayını durdurmuştu. İkinci Yazıları böyle bir sessizlik ortamında çıktı. Belki onun etkisi belki de taşıdığı içtenlikle çok sevildi ve merkez-taşra ilişkisini belki de ilk defa bir dergi tersine çevirmiş oldu. Çünkü kültür-sanat dergileri daha çok İstanbul ve Ankara'da çıkıyordu. İzmir bile değildi. İkinci Yazıları ile birlikte edebiyat-sanat dergiciliğinin merkezlerinden biri de artık Kahramanmaraş'ın Andırın ilçesi olmuştu. Burada hiç kuşkusuz Kahramanmaraş'ta öteden beri gelen bir edebiyat geleneğinin etkili olduğunu söylememiz mümkün. Kahramanmaraş Necip Fazıl'dan, Nuri Pakdil'den ve Yedi Güzel Adam'dan beslenen bir kültür şehrine dönüşmüştü. İkinci Yazıları şehirde olan kültürel birikimin katkısıyla Andırın'da basılıp büyükşehirlere hatta yurtdışında da kimi merkezlere ulaşmaya başladı.

O zamanki veya şimdiki dergilerde olmayan en güzel özelliği ücretsiz olmasıydı. İkinci Yazıları'nın neden ücretsiz dağıtıldığı bir söyleşide Nedim Ali'ye sorulmuştu. Nedim Ali bu soruyu şöyle cevaplamıştı: "Dergimizi parayla satmıyoruz. Çünkü, bu dergiye biz o kadar çok emek veriyoruz ki bu emeği asla parayla satın alamazsınız. Bunu satın alabilecek bir fiyat yok" İkinci Yazıları bu sözlerin içeriğini dolduran emeği gerçekten sarfediyordu. Bizzat ben de görmüş oldum. Sadece İkinci Yazıları'nın katlanarak şeffaf poşetlere koyulması ve postalama işlemleri vs. birkaç kişinin en az yarım gününü alıyordu.

Dolayısıyla imkansızlıklar içinde çıkan ve hayatını sürdüren bir dergiydi. Türkiye'nin içinde bulunduğu politik atmosfer dışında kültür-sanat dergisi olarak yayın hayatına başlayan İkinci Yazıları bir anda arkasındaki özenli çabayla beraber

yükseldi. İkinci Yazıları 1984 ve 1994 yılları arasında kültür-sanat alanında ulusal çapta kendinden sıkça söz ettiren bir dergi oldu. Edebiyat dergisinin titizliğinin büyük bir kısmı İkinci Yazıları'nda da gözleniyordu. Dergide zamanla kültür sanat dünyamızın bilinen isimleri de yazmaya ve söyleşi vermeye başladı. İstanbul gazetelerinin kültür-sanat sayfalarında İkinci Yazıları'ndan sıklıkla bahsedilir olmaya başlandı. Bir çok sayısı yankı buldu, hatta bir çok gazetede tanıtımlar yapıldı.

Bu gelişmeler üzerine derginin yazı kadrosu zamanla çoğalmaya başladı. Bugünün yazın dünyasında ilk akla gelebilecek isimlerin çoğunun yolu İkinci Yazıları'ndan geçti. İkinci Yazıları birçok ismin yetişmesinde ve serpilmesinde önemli bir işlevi yerine getirdi. Bugün sağlam kaleme sahip olan arkadaşların çoğu ilk yazılarını "İkinci Yazıları"nda yazmaya başladı. Dergide imzası olanlar içerisinde bugün baktığımızda değerli isimlerden Kemal Sayar, İbrahim Kiras, Hakan Albayrak, Gökhan Özcan, Şaban Abak, Nurullah Genç, Hüseyin Akın, Hüsrev Hatemi, Hüseyin Hatemi, Ahmet Uluçay, Arif Ay, Fikri Özçelikçi ve burada şu an ismini zikretmediğim en az 40-50 imzanın yolu bir şekilde İkinci Yazıları ile kesişti. Bu tabii ki harika bir şey.

Bu arada İkinci Yazıları'nın gönderildiği sayıyla birlikte Andırın Postası da gönderilmeye başlandı. Bunun içinde de bugünkü sosyal medya işlevini gören köşeler, mizah köşeleri, duyuru köşeleri, genç yazarların bir tür kahvedeki ilan panosu, şu kitabı arıyorum, şöyle bir öykü yazdım vb. içerikler de yayınlanmaya başlamıştı. Andırın Postası ayda bir de olsa öyle bir içeriğe sahip oldu. İkinci Yazıları'nda ise daha çok şiir, deneme, kitap tanıtımı, eleştiri, röportaj vb. aklınıza ne tür yazı geliyorsa hepsi yayınlanıyordu. Bu yaklaşık 10 yıl devam etti. Derginin dağıtım adedi zamanla 2.000 hatta 3.000'e kadar ulaştı. Ancak, 10 yıl sonra matbaanın geliri derginin pul giderlerini bile karşılayamaz hâle geldi. Bu durum karşısında "Okur Dayanışması" adı altında bir kampanya başladı. Bu kampanyada maddi destek kabul edilmiyordu. Tamamıyla isteğe bağlı olarak, isteyen okurlar posta pulu göndererek destek oluyordu. En azından kendisine derginin gönderilmesi için. Dergiye çokça posta pulu gönderen okurlar oldu. Böylece okurlar derginin yükünü biraz olsun hafifletmişlerdi. Ve dergi dayanabildiği yere kadar yayın hayatını sürdürdü.

İkinci Yazıları Belirgin Bir İsmi Otoritesi Olmayan Sivil Bir Dergiydi

Dergiler kültür dünyamızda daha çok kişilerle anılmaktadır. Genel olarak dergicilik üstâd konumunda olan bir yazar veya şair etrafında toplanan kültür-sanat adamlarınca gerçekleştirilen bir uğraş olmuştur. Özellikle Büyük Doğu, Diriliş, Edebiyat, Dergâh, Mavare gibi Dergilere baktığımızda böyle bir edebiyat geleneğinin olduğu görülecektir. Üstâd etrafında toplanan dergiye, üstâd bizzat rengini ve sesini katardı. Ve bu dergilerde bir yazının yayımlanmış olması, sizin şair olarak anılmanıza yeterdi. Mesela geçmişte Ömer Seyfettin'in yönettiği hikaye dergilerinde bir hikayenin yayımlanması sizi hikayeci yapmaya yeterdi. Büyükdöğü kezâ. İkinci Yazıları belirgin bir ismi otoritesi olmayan sivil bir dergiydi. Arkasında Nedim Ali ve Kamil Aydoğan vardı ama, bu dışa açık bir yapıydı. Herkes müridimiz olsun, bizim tarzımızda yazılar kaleme alsın vs. asla böyle bir şey olmadı. Tam tersine ne kadar çeşitlilik varsa belirli bir düzeyde onları içine alan bir dergi oldu.

100 Türk Büyüğü Anılar Galerisindeki Yerini Aldı

İkinci Yazıları'nın imkansızlıkların dergisi olduğunu söylemiştik. Aynı zamanda tamamen sivil bir dergi olduğunu da söyleyebiliriz. Dergi "100 Türk Büyüğü" adıyla da bir seri başlattı. Bu seri ilgiyle takip edildi. Orada, genç arkadaşlar, yazarlar, birbirleri hakkında ansiklopedi maddesi gibi tanıtıcı yazılar kaleme alıyordu. Burada epey bir isim yazıldı. 100 Türk Büyüğü resmi söyleme neşeli bir gönderme olarak genç ve yaşayan 100 Türk Büyüğü olarak anılar galerisindeki yerini aldı. Şimdiki iletişim imkanları, dergi basma kolaylığı vs. bir yana, böyle bir atmosferi doğurabilen dergilere hakikaten az rastlanılmaktadır. İkinci Yazıları coşkulu, samimi ve belirli düzeyler içinde kalan bir dergiydi Gerçekten en büyük özelliği içtenliğiydi. Çok amatör bir yanı vardı. Ama bu amatörlüğü bağımlaştırmadı. Tersine diri tuttu, yükseltti. Heyecanını ve içtenliğini ömür boyu sürdüren bir dergi oldu. İkinci Yazıları o dönemin suskunluğu içinde düşünüp yazan insanlar için Gökhan Özcan'ın deyimiyle bir saçak oldu. Herkes sarı sayfalarda kendine yer bulabilirdi.

Her Sayıyı Bir Şair veya Yazar Yönetiyordu

İkinci Yazıları'nda şöyle bir uygulama da başlatılmıştı. Her sayıyı bir şair veya yazar yönetiyordu. Kendisine 1 ay önce haber verilen şair veya yazar kendi üslubunca dergiye yönetiyordu. Her sayıyı başka bir şehirden yöneten bir yazar veya şair dergiye hareket kazandırıyor. Bir süre böyle devam etti. Son dönemde birkaç sayıyı şair ve ressam Ömer Aksay yönetti. Ömer Aksay da Edebiyat dergisi yazarlarından birisiydi. İstanbul'u ve işini bırakıp öğretmen olarak Andırın'a gelmiş ve derginin olduğu Yokuş Sokak'ta bir ev tutmuştu. Matbaanın hemen karşısında yer alan bir evdi bu. Dergiye sık sık gelip gidiyordu. Boş zamanlarını orada geçiriyordu. O da İkinci Yazıları'nı çok titiz bir şekilde yönetti. Çok değerli eleştiriler kaleme aldı. Bu arada önceden Nedim Ali ile yolları kesişen Kamil Aydoğan Milli Eğitime geçerek Andırın'dan ayrılmıştı. Sonrasında İzmir ve Ankara Milli Eğitim Müdürlüğü görevlerinde bulundu. Derginin kapanış süreci de bu şekilde hızlanmış oldu.

Sonunda bütün dergilerin kaderi kapanmaktır. 1994 yılının Ekim ayında yayımlanan 131 inci sayısı ile "İkinci Yazıları" kapanışını ilan etti. İkinci Yazıları 10 yıl yayın hayatını sürdürdü. Türkiye'deki bir dergi için bu uzun bir süre sayılabilir. Abim Nedim Ali'de 1998'de kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti. Bugün İkinci Yazıları da Nedim Ali de tarih oldu. Kuşkusuz İkinci Yazıları dönemi ele alındığında çok büyük bir değere sahip olmuştur. Şimdi her şey çok değişti. Her şeyin ritmi değişti dolayısıyla İkinci Yazıları bugün çıksa belki farklı bir anlamı olurdu. Tekrar belirtecek olursak, bugüne bakarak İkinci Yazıları'nı değerli kılan en önemli unsur karşılıksız olarak yaşadığı ve yaşattığı içtenlikti.

Netice itibarıyla kültür-sanat dergiciliğinde İkinci Yazıları hoş bir anı olarak kaldı ve edebiyat dünyamıza bir çok isim kazandırdı. Bugün hemen hemen her yerde İkinci Yazıları'nın okurlarıyla/yazarlarıyla karşılaşırım ve karşılaşmaya devam ediyorum. Hepsi özlemlerle, saygıyla yad ediyor. Demek ki İkinci Yazıları kendi üzerine düşeni fazlasıyla yaparak bir döneme damgasını vurmuş; kültür, sanat ve edebiyat sevenlerin gönlünde müstesna bir yer edinmiştir.

İKİNDİ YAZILARI TIPKI BASILDI

Andırın postası'nın sanat eki İkinci Yazıları okuyucuları ile yeniden buluştu.

1984-1994 yılları arasında toplam 131 sayı çıkaran İkinci Yazılar, Andırın Postasının sanat eki olarak yayımlanmıştır. H. İsmail Yasin (Kâmil Aydoğan) ve Nedim Ali yönetiminde Kahramanmaraş'ın Andırın ilçesinde, haftalık Andırın Postası gazetesinin edebiyat eki olarak yayımlanmış, 80 ve 90'lı yılların edebiyatçılarının çoğuna sayfalarında yer vermiş bir dergidir. İlk iki yıl gazetenin iç sayfalarında yayımlanan İkinci yazıları, daha bu dönemdeyken büyük şehirlerde yaşayan şair ve yazarların ilgisini çekmiştir. İstanbul'dan hikâyeci yazar Kâmil Doruk ve Ankara'dan şair Arif Ay başta olmak üzere Yunus Develi (Yusufoğlu), Mevlana İdris, Recep Garip, Şaban Abak, Ayşe Altan, M. Âkif Kireççi, İkinci yazıları'nın bu döneme ürünleri görülen ilk imzalardan bazılarıydı. 1987'den itibaren müstakil bir dergi formunda basılmaya ve Andırın Postası gazetesinin ücretsiz sanat edebiyat eki olarak gazeteyle birlikte okurlara postayla gönderilmeye başlanmıştır. 1986-1992 arasında en etkili ve çok sevilen, kendisinden sıkça söz edilen bir dergi haline gelmiştir. Öyküden, şiir, hikâye, porte gibi edebi türlerinin hemen hemen hepsini içinde barındırmaktadır.

İkinci Yazıları'nın Tıpkıbasımı Yapıldı

Büyükşehir Belediyesi, kültür yayınları kapsamında 1984 – 1994 yıllarında Andırın'da çıkan 'İkinci Yazıları' dergisinin tıpkıbasımını gerçekleştirdi.

Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi, yayın hayatına Andırın ilçesinde başlayan 'İkinci Yazıları' dergisinin tıpkıbasımını gerçekleştirdi. Kültür Spor ve Turizm Dairesi Başkanlığı koordinesinde, Duran Boz tarafından yayına hazırlanan ve Erdoğan Aydoğan'ın teknik hazırlık ve düzeltisini yaptığı çalışmayla İkinci Yazıları'nın 1984-1994 yılları arasında yayınlanmış 131 sayısının tamamı tek bir eser haline getirildi.

Gelecek Nesillere Aktarılacak

Kültür Spor ve Turizm Dairesi Başkanı Duran Doğan yapılan çalışmayla ilgili açıklamasında, "Kahramanmaraş'ımızın kültür mirası içinde olan İkinci Yazıları Dergisi, Türk Edebiyatında da önemli bir yere sahip. Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi olarak bu zengin kültürel ve edebi mirasımıza sahip çıkarak, gelecek nesillere aktaracak çalışmalar yürütüyoruz. Kültürel mirasımız inşallah UNESCO Yaratıcı Şehirler Ağı'na edebiyat alanından yapmış olduğumuz başvurunun onayıyla Kahramanmaraş'tan tüm dünyaya yayılacaktır" ifadelerini kullandı.

İKİNDİ YAZILARI'NIN KURULUŞ ÖYKÜSÜ ve HAKKINDA YAZILANLAR

İkinci Yazıları'nın kuruluş öyküsünü derginin yaprakları arasından çıkararak paylaşmayı uygun görüyorum. O heyecana bir kez daha tanıklık etmenin daha doğru bir adım olacağını düşünüyordumduk. Hep birlikte İkinci Yazıları'nın zaman tünelindeyiz şimdi:

Tarih: Nisan 1985

Yer: Salaş bir Çayevi - Andırın/Kahramanmaraş

Zeyneddin, Bilal, Nedim Ali, İsmail. Vd. Edeplince oturmuşlar melengiç kahveleri ve çaylarını yudumlarken edebiyat dünyasında eşi benzeri olmayan bir dergi çıkarma konusunda son sözü söylemenin arefesindeler. Derginin adı konacaktır artık.

DERGİNİN ADI KONULUYOR - BİR AKŞAM HÜZNÜ VE MELENGİÇ KAHVESİ

Olağan şeydir; çayevlerinde oturur, söyleşiriz. Şiiri konuşuruz. Romanı, öyküyü, tiyatroyu konuşuruz. Zaten şiir, üstüne sayfalarca sözler söylenen ve bir türlü de gizi ya-kalanamayan; görünmez, ama varlığı duyumsanır birşey gibi içimizde gezinip duran gizemli bir yapıdır. Doğrusu, yeri yurdu da yoktur şiirin. Göçebidir. Bir de, hüzündür şiir. Bir çok sevinçli olaylar üstüne, haberler üstüne söylenmiş, yazılmış şiirler vardır ya; yine de hüznü çağırıştırır o. Hani, şiirin sevinçlisinde de gizli bir hüznün, saklanan bir hüznün var gibi gelir bana.

Tam yeridir diye ekleyelim: Peygamber Efendimiz Medine'ye hicret buyurdıklarında, karşılayanlarca söylenen şiirler, aynı zamanda soylu bir hüznün söylevcileri olmuyorlar mıydı? Hüznün, şiirin mayasıydı belki de. Öyle olmasa, niye şiir denilince aklımıza içimizde beliren gözyaşları gelsin?

Oturur söyleşiriz diye başladık ya, şiir girdi araya; asıl söyleyeceklerimiz kaldı, örneğin şu melengiç kahvesinin de bir başka tadı vardır. Kendine özgülüğü vardır. Pek öyle yaygın birşey de değildir, bilmezler çoğu yerlerde bunu. Buğulanıp duruyor önümde. Şiirli sözcüklere özdeş yükselip duruyor.

Tam burada, sanatlı, edebiyatlı söyleşinin ortasında; durup dururken "K" sayfası olsun dedi Zeyneddin. "Oda Sohbetleri" olsun dedi "Kuşluk" olsun dedi Bilal. Bir kutlu zaman aadı verilecek, anlaşıldı dedi Zeyneddin. "Kuşluk Yazıları" olsun.

"Kuşluk" da güzel, taze bir vakit adı. "İkinci Yazıları" olsun Öyleyse. Olmuş bir vakit adı. Bir güzel zaman adı, dingin bir vakit, vakur bir vakit adı.

İKİNDİ övülmüştü de.

Karar verildi.

Anlık bir kararla; melengiç kahveleri soğumadan henüz,

şiirli bir konuşmanın arasında sanki bir parantez açılarak; adı konu sayfanın. Kimbilir adı dillerden düşmeyen; yıllar sonrasına uzanan çeşitli dergilerin adları da böyle konmuştu belki.

DERGİ EDİTÖRLERİNDEN H. İSMAİL YASİN'İN KALEMİNDEN BİR YIL BİTERKEN

İkinci Yazıları, bu sayıyla ikinci yılına da adımını atmış oldu. Bize göre önemli bir olay bu. Bir çok "büyük" derginin bile üç beş sayı çıktıktan sonra kapandığı bir ortamda; sanat, edebiyat dergilerinin, ötedenberi "yüz bulamadıkları" bir kültür-süzlük ortamında; başı kasketli insanların, çarşıda, pazarda önümüze çıkıp "İkinci Yazıları" diye bir yer var gazetenizde, bu nedir? gibi sorulara muhatap olunan bu garip ortamda; bir yıllık bir "edebiyat serüveni" fevkalâde önemli bir olguydu.

Bir de, İkinci Yazıları "İLK" idi. Şimdiye kadar, Türkiye'nin böylesi hiçbir kasabasında, bu içerikte bir edebiyat olgusuna raslanmamıştı. Böylece, İkinci Yazıları, "büyük sanatçıların büyük kentlerden çıkacağı" genel yargısının yanlışlığının da kanıtıydı.

Kuşkusuz bu kendiliğinden olmadı. Bir kere Andırın Postası gazetesinin "zihinsel yapısı", sanat, edebiyat, kültür ortamına hazırdı. Gazetenin sahibi M. Ali Zengin, zaten gazeteciden çok bir şair, bir yazardı. Sonra, İkinci Yazılarını besleyen, İkinci Yazılara "özgün bir sanat dergisi veçhesi kazandıran" başka kaynaklar da vardı.

Bir de bizim sayın yazarlarımızın özverileri, içten gayretleri hep takdirle yâdedeceğimiz bir hatıra, bir taşra hatırası olarak kalacak içimizde. Örneğin bu son sayıda, bir yılı geride bırakıp, ikinci yıla adım atarken, elimizde "uygun" yazımızın kalmadığı, tıkanılmış bir sırada, masamın üstü'ne iki zarf düşüyordu. İkisi de, yurdun uzak kentlerinin damgalarını taşıyordu pulun üzerinde. Adana'dan Yunus Yusufoglu'nun zarfıydı biri. Kendine "öz-gü", sarı, büyük zarf; tanıdık zarf. Biri de, ta Karadeniz'den, Ömer Erdem'in zarfıydı. Sevgili şair, gurbetçi şair, dost şair Ömer'in. Ömer'e şöyle diyordum: "Adın değişince şiirlerin de değişti. İki yıl önce kendini o kadar sıkıyordun ki, işaretlerle anlatıyordun söyleyeceklerini sanki. Şimdi şiir yazıyorsun.

Bir de şiirle gurbeti birbirinden ayırmak ne mümkün? Bu kadar uzaklık olmasa aramızda, bu şiirler taşımaya birbirimize içimizde yankılanıp duranları; bir adı da sevgi olmasa şiirin; bir adı hasret olmasa şiirin, seni yüreğimizde bulmak ne mümkün?"

Ömer gülümsüyordu, Biliyorum. Ömer, bu sıcak özlemi içinde döndüre döndüre gülümsüyordu. Karadeniz'in sarp dağlarına, dalgalı denizlerine, serilmiş yeşilliklerine döndürüyor yüzünü, gülümsüyordu. Oysa, şaire gülümsemek yaksaktı Ömer!

İşte böyle. İkinci Yazıları, nice renkli öyküler, insanı “bıraklıktan” gülümseten öyküler oluşturuyordu kendikendine. Ama, bunların hepsi yazılmıyordu. Çünkü, bu kez de, Mustafa, dostumuz, canımız, ciğerimiz Mustafa, Konya’da yazıyordu. Yakınmayı, güçlüklerden sözetmeyi, karamsarlığı bir kenara bırakmalıyız artık. Özgün eserler vermeliyiz. Kendini ortaya çıkaran yazılar yayınlamalıyız diyordu. Veya böyle demeye getiriyordu. Haklıydı da. Böyle ikide bir ortaya çıkıp “Biz burada bu küçük yerde, böylesine bir sanat sayfası çıkarıyoruz ama siz biliyor musunuz ne güçlüklerle çıkıyor bu sayfa. Neden, hiç olmazsa iki satır yazarak, çok güzel oluyor, çok nefis bir sayfa oluyor demiyorsunuz” diye ona buna sitem etmek hiç de hoş bir şey değildi. Elbette zor işti bu. Siz böyle zor bir işi yapıyorsanız, herkes ne yapardı? Herkese neydi bundan?

İKİNCİ YAZILARI HAKKINDA OKURLARIN SÖZLERİ

“İkinci Yazılarını” da sürekli aldım. Çoğalmasını dilerim.”
İ. Çelik. (Adapazarı.9.9.1985)

“Edebiyat’ın taşradaki prototipi diyebilir miyiz? Edebiyat’ı oraya taşdın zahir. **Y. ÖLMEZ. (Ank. 27.11.1985)**

“Bu iş öylesi bir yerde yapılıncaya daha da güzel görünüyor; önemi artıyor.” **Rasim ÖZDENÖREN (Ank. 5.2.1986-Bir konuşmadan)**

“Sizi kutlayan bir telgraf çektik, aldınız mı?”
Fatih UĞURLU (Ank.5.2.1986-Bir konuşmadan)

“Dergiyi posta kutusuna gönderdiğinizden geç alıyorum; okuyorum.” **Arif AY (Ank. 3.2.1986-Bir konuşmadan)**

“Demek orada, öylesi bir yerde de oluyormuş ha!”
Ali KARAÇALI, (Ank. 3.2.1986-Bir konuşmadan)

“Tabii, müthiş birşey. Boston’a yalnızca İkinci Yazıları geliyordu.” **İhsan SOLMAZ (Ank, 4.2.1986-Bir konuşmadan)**

“Açıyorum sayfasını, ilginç, tatlı bir “sanat canlılığı” çıkıyor karşıma, iki öykü, bir günlük ve bir de telgraftan oluşan. (...) Severim, kasabalarda, uzak köşelerde yayımlanan dergileri, gazeteleri. (...) Bir soluktur, bir okuldur onlar yarın için. Büyük kentlerde yayınlanan onbinlercesinin yanında; seralarda yetişen kokusuz çiçeklerin karşısındaki kır çiçeklerine benzerler; Görüntüleri cılız ve gösterişsizdir ama burcu burcu kokarlar.” **M. Fatih UĞURLU (Ank. 25.3.1986)**

“Gazeteyi elime aldığımda heyecanlandım. Yıllardan beri ilk kez duydum bu heyecanı.” **Erdem BEYAZIT (Ank.5.2.1986-Bir konuşmadan)**

“Bizim Fakültede epeyce tanıyanınız var. ikinci Yazıları’nın bir avantajı da: çok sayfalı dergileri, hele sanat dergilerini okumaya kimsenin sabrı yok belki ama, İkinci Yazıları, çok değişik. Bir çeşni, bir renk. Bir solukta okunuyor. Müstakil bir sayfa halinde çıkarıp, bize daha çok gönderseniz?”
Feramuş AYDOĞAN (İstanbul. 15. 11. 1986)

“Şurda duruyor, gelen giden bakıyor işte.”
Fatih YURDAKUL (Ank.5.2.1986-Bir konuşmadan)

“Kültür ve sanat dünyamızı daha çok büyük şehirlerimizde

çıkarılan dergilerin sesleri kapladığından taşrada çıkan dergilerin, taşrada yürütülmeye çalışılan edebiyat ve kültür faaliyetlerinin türlü imkansızlıklar yüzünden edebiyat dünyamızda yerlerini almaları zorlaşmaktadır. (...) Andırın Postası’nın edebiyat sayfası onbeş günde bir yayımlanıyor. Sayfanın ismi de İkinci Yazıları. Öykü, şiir, günlük, kitap tanıtımı ve deneme türünden bir çok yazının başarıyla sergilendiğini görüyoruz. Sayfa hazırlayanlarını tebrik ediyoruz.”
Hikmet GÜNDOĞAN-Milli Gazete (29.3.1986)

DERGİ EDITÖRLERİNDEN H. İSMAİL YASİN’İN KALEMİNDEN İKİNCİ YILIN ARDINDAN

Tam bir yıl önce bugün, bu sütunlarda, “bir yıl biterken” adlı yazıyı yayımlanmıştı. Eski sayılarımızı teker teker karıştırdım az önce. Bir yılda neler yaptığımızı, bir yılda “kaç arpa boyu yol aldığımızı” görmek için. Çünkü, bir sanat dergisinin, kendi kendini yenilemediği sürece, gördüğü ilgiyi yitireceğinin, biteceğinin bilincindeydik. Sadece, sanat dergilerine özgü birşey de değildi bu. İnsan, hayatının her alanında yenilemeliydi kendini. Yüce Buyruk da böyleydi zaten: “İki günü birbirine eşit olan aldanmıştır! “Biz de aldanmış mıydık, yoksa, “gücümüzün yettiği, sesimizin ulaştığı” kadarını yapmış mıydık? Bunun cevabını bizi izleme zahmetine katlanan değerli okuyucularımız, saygıdeğer ağabeylerimiz vereceklerdi kuşkusuz.

Ancak, bir önceki yıla göre, İkinci Yazıları, kendi imkanları açısından neler yapmıştı? Bunun muhasebesini yapmak hakkı ve sorumluluğu da bize düşüyor.

Bu yıl önemli bazı değişiklikleri, daha doğru bir deyişle önemli bazı ürünleri sayfamıza aktarmaktan son derece mutluluk duymuştuk. Birincisi, kuşkusuz, bazı yazarlarla yapılan konuşmaları. Belki de, yıllar sonra, yazılan yazılarla atıfta bulunulacak konuşmalar. Ne var ki, alt tarafı Andırın’da basılan bir sayfadır. İkinci Yazıları; Rasim Özdenören ağabeyin konuşmasını, bir çok kez okuyan, dizgiden önce-sonra, defalarca okuyan biri olarak, biz bile zor-güç anlayabilmıştik basıldıktan sonra O günlerde makinamız arızalanmıştı. Sonra yeniden yayımlasak, bu kez de “ayıp” olacaktı; denecekti ki, “eh, buldular bir önemli konuşma, yayımlayıp duruyorlar.” O şekilde bıraksak, anlaşılır gibi değildi konuşma. Oysa, Rasim Özdenören, bazı şeyleri ilk kez açıklıyordu o konuşmasında.

İkinci önemli konuşsa, yıl içerisinde, Edebiyat Dergisi kapandıktan sonra şiirlerini ilk kez bizim sayfamızda yeşertmeyi Arif ÂY’ın. Bir başka konu, bir başka olay ise, Nedim Ali’nin şiirleriydi. Uzak şiiriydi özellikle de. Ardından, telgraflar, mektuplar getiren şiiri Nedim Ali’nin. Tâbi, bize göre, her sayısı önemli bir olaydı ikinci Yazıları’nın. Bizim koşullarımızda bizim içinde bulunduğumuz atmosferde; kıyıdan köşeden artan zamanlarla oluşturulan bir sayfa bizim için, artık gerçekten önemli olmaya başlamıştı.

Geçen yıl bugün, bir yılın ardından yazdığımız yazıda: “Bir de bizim sayın yazarlarımızın özverileri, içten gayretleri, hep takdirle yadedeceğimiz bir hatıra, bir taşra hatırası olarak kalacak içimizde,” demiştik. Şimdi bu kanaatte değiliz. Çünkü, İkinci Yazıları, inşallah, artık bir “taşra hatırası” olmaktan, kendi kendimizi bir dağın başına attığımızda yaptığımız gevezelikler olmaktan çıkmıştır. İkinci Yazıları için, son derece

ciddi, son derece kapsamlı niyetlerimiz, planlarımız var.

Bu arada, düşünceye dayalı dergilerde sık sık yer almamız da sevindirmişti bizi. Ancak, burada, üzüntülerimi ifade etmeden geçemeyeceğim bir husus da var: Bazı dergiler olsun, bazı gazetelerdeki sanat kültür sayfaları olsun “ayın dergilerini” tanıtırken, onlara yer verirken, İkinci Yazıları’na yer vermemişlerdi. Ellerine ulaşmıyor desek, hepsine de gönderiyorduk. Yalnızca onlara da değil, isteyen herkese gönderiyorduk İkinci Yazıları’nı. Ücret de talep etmeden. Öyleyse niçin “ayın dergileri” sütunlarında görünmüyordu İkinci Yazıları. İkinci Yazıları’nın Andırın gibi bir kasabada yayımlanıyor olması bir kusur muydu yoksa? O kadar yazarla, düşünce adamıyla ilişkiler kurmak, onların ürünlerine yer vermek, onlara ulaşmak, sanatı edebiyatı, düşünceyi kırlarda, dağların başlarında yeşertmek kusur değil, bir onurlu iş’ti oysa. Biz böyle bakıyorduk, başkalarının da; sayfalarını “ayın dergilerine” ayıranların da böyle bakmalarını bekliyorduk;

İkinci Yazıları, yakında belki de ‘el’ değiştirecek. Daha güzel ellere, daha titiz, daha canlı, daha sağlam, daha usta ellere....

Bilindiği gibi, İkinci Yazıları üç sayıdır “aylık” olarak çıkıyor. Andırın’da böyle bir derginin yayımlanıyor olması büyük bir olaydır. Daha önce, haftalık bir gazetenin iç sayfalarında çıkıyorken; derginin bağımsız hâle gelmesi, kendi kendine “yeter” duruma gelmesi, dostlarımızın yüreklendirici, umutlandırıcı desteklerinden kaynaklanmaktadır.

İkinci Yazıları üzerine yazılanları -edinebildiğim kadarını- öntüme serdiğimde, şunu gördüm; Türkiye’de şimdiye değin, hiçbir sanat dergisi, İkinci Yazıları’nın gördüğü ilgiyi görmemiştir. Buna, edebiyatçı kulislerindeki değinileri, söyleşileri de eklersek, İkinci Yazıları’nın, bu alandaki herkesin gündemine girdiğini görürüz.

İkinci Yazıları Dergisi para ile satılmıyor. Bu da, Türkiye’de ilk kez uygulanan bir yöntemdir, Sanat edebiyata hizmet yöntemi; kültürel ortama katkı yöntemi; kültürel devinimi Anadolu’ya taşıma yöntemidir. Para ile satılmıyor ama, isteyene hemen gönderiliyor. İlgisi dikkate alınarak bazı kimselere de istemeden gönderiliyor. Binbir güçlüklerle çıkardığımız, bu “dağların ilk entelektüel dergisini”, edinebildiğimiz adreslerine gönderdiğimiz sanatçı/yazar dostlarımızdan bazılarının alıp-almadıklarını hâlâ bilmiyoruz. Daha önce de değindik bu konuya. Acaba, gerçekten zor mu diye düşünüyorum, iki satır yazmak ve dergiyi alıyorum demek.

Bir hususa daha değinmek istiyorum: Yakınlarda Ankara’da ve İstanbul’da yaptığım ziyaretlerden, İkinci Yazıları hakkında “yanlış” bir izlenim edinildiğini gördüm. Sanki, dergideki isimlerin çoğu müstear da, üç beş kişi bu yazıların hepsini yazıyor gibi bir izlenim. Hayır, öyle değil!. Şu an. İkinci Yazıları’nda yazan yazarların hepsi, birisi dışında hepsi, kendi adını kullanıyor. O bir yazar ise, küçük bir yerde yaşıyor olmanın olumsuzluklarına karşı, müstear adla yazıyor. Sanatı, edebiyatı taşıyamayacak kadar hafif bir ortamda yaşamak bunu gerekli kılıyor. O bir tek yazarımızın adı da Andırın dışında, herkesçe biliniyor zaten.

İkinci Yazıları’nda çalışmalarını yayımlanan yazarlarımızın çoğu kendi üslubunu bulmuş, özgün eserler ortaya koyan, bu

işe geçici bir hevesle değil, ciddi bir iç hasaplaşma sonunda seçimini yapmış; Türkiye’nin sanat edebiyat gündeminde yeri-ni alacağı umudunu veren değerli dostlarımızdır. Bir kısmını henüz göremesek de kalbimizin yarısında hep onları taşıyoruz, onların sıcaklığını!

Dergiyi ayakta tutan yazar / dostlarımızın biyografilerini öntümüzdeki sayıdan itibaren yayımlamaya başlayacağız. Sonuç olarak; ikinci Yazıları, iki yıl gibi kısa bir sürede, kendi sağlam geleneğini oluşturmuştur. Düşünceyi önde tutan bir yayın için ise özgün bir gelenek şarttır.

GENEL BİR DEĞERLENDİRME

İkinci yazıları yayın hayatı boyunca tam 131 kez aboneleriyle buluştu. Abonelerinden hiç bir ücret talep edilmeden gönderildi. Abone sayısı bazen 1200 lere dayandı. Abonelerden ücret alınmadığı gibi dergi reklam da almadı. Sadece abonelerin yazdıkları kitaplar tanıtıldı yapraklarında. Onlardan da asla ücret alınmadı. Bir de Anadolu genelinde yayın hayatına başlayan edebiyat dergilerinin tanıtımı yapıldı ve onlara bu yolda engin başarılar dilendi.

Her sayısının editörlüğünü farklı kişiler yaptı. Bütün bunlar ülke genelinde internet ortamını bir kenara bırakın, telefon görüşmelerinin bile eski tip santraller üzerinden kayıt verilerek yapıldığını düşünür isek Toroslarn zirvesinde adeta bir köy görünümünde olan Andırın’da başlangıçta Andırın Postası isimli yerel bir gazetenin sanat sayfası olarak ne kadar zorluklarla abonelerine ulaştırıldığı tahmin etmek hiç de zor olmayacaktır. İlk günlerde 15 günde bir hazırlandı İkinci yazıları. Daha sonra aylık ve müstakil olarak yayın hayatına devam etti ve tam tamına 131 sayı olarak Türk edebiyatına hizmet etti. Günümüz Türk şiir dünyasının en önde gelen kalemleri yürek izini ve sesini İkinci yazılarıyla paylaştılar.

Siyaset dünyasının içerisinde boy gösteren bir arkadaşımın yaşadıklarını anlatmadan edemeyeceğim. Bu arkadaşım milletvekilliğine soyunur ve İstanbul’dan Anavatan Partisi’nin aday adayı olur. Aday adaylarının mülakatlarını bizzat merhum Turgut özal yapmaktadır ve bu arkadaşla birlikte mülakata girenlere sorulan tek soru “İKİNDİ YAZILARI” size ne hatırlatıyor? O gurupta bu dergiden haberdar olanlar sözlü mülakattan geçebiliyorlar. Cevap veremeyenlerin tamamı tereddütsüz eleniyor. İkinci yazıları sadece Türk edebiyatına değil siyasetine de damgasına vurmuştur, kendisi asla siyasi düşünce odaklı bir dergi olmasa da. İkinci Yazıları’nın Türk edebiyatına, siyasetine veya diğer sosyal hayatına olan etkilerinin incelenmesi için üniversitelerimizin ilgili bölümlerinde yüksek lisans veya doktora öğrencileri tarafından inceleme ve araştırma yapılmasının çok faydalı olacağını değerlendirmekteyiz.

Kaynakça;

1. İkinci Yazıları, Birinci Yıl, Nisan 85, Sayı: 1.
2. Andırın Postası Gazetesi, Yıl 3, Sayı 105, 22 Nisan 1986, Andırın. (İkinci Yazıları: 27)
3. Andırın Postası Gazetesi, Yıl 4, Sayı 157, 28 Nisan 1987, Andırın. (İkinci Yazıları: 53)
4. İkinci Yazıları, Üçüncü Yıl, Ağustos 87, Sayı: 59.

Nedim Ali

MEKTUPLAR-ŞİİRLER

Sevgili dostum,

Parazen'in son gününden bir önceki günün akşamıdır. Çocukluğumuzdakine benze bir bahar günü, çiğdem çiçekleri ve nergisler arasında geçmiştir. Kirlarda, dağlarda.. Sahursuz oruç ve gece yarısı ibadetlerine bitiyorum. Kuslar gibi ve hatta kuslardan da rahat.

Yazmışsa yazmış olan dedim kendi kendime. "Üfre mi girdi yani, ne oldu? Belki de iyi etti.

Vesselam, dünyayı ve Ali Zengin'i bos vermiş bir şehir kovboyu gibi düşündüm. Seninle küsüşeli epey zaman oldu ve hende de, sen de de (herhalde) epeyce de kişilikler oldu. Örneğin, artık, uzun zamandır sigarayı emzikle içiyorum. Örneğin, otuzaltı yaşına bastım. Ve Örneğin, 'hayat budur sevgilim, geçenler unutulur' şarkısıyla beraber, Hacı Arif Beyin ve Zeynep Hanlarova'nın ve Sadullah Ağa'nın şarkılarını, arabaya adımını atar atmaz dinlemeye başlıyorum ve sırasıyla hepsinin tadına bakıyorum. Ki, iman aşktır. İman, merhamettir. Paşışlamadır. İman; burda, bu yorucu ve her zerresi belalarla dolu hayat içinde diri kalmaktır. Kıyamdır, kıraettir, rüku, sücud ve kadei ehrede teşehhüt miktarı oturmadır. Punları Andırın'lı Mehmed ağa gibi değil, inanmış bir insan gibi, içi stesle yanarak uygulamaktır. Aslında iman, sevdiğini Ohun için sevmek, yani sana mektup yazmaktır! İçimizde kabarıp duran pisliklerin üzerine üzerine gitmektir. (Medesten taharet.)

Sonra Ali'ciğim seninle küsüşeli epey zaman olmuş meğer. Ve ben otuzaltı yaş samışım. Andırın benim sılam olmaktan çıkmalı; Andırın bana gönlünü kapatalı. Örneğin, yeryüzünde dostluğun simgeleri olan ikimizle birlikte, bu kavram da ölmüş; bu kavram da bütün yüce duygular gibi göklere çekilmiştir. (Punu senden ve naçizane henden başka kim anlayabilir?)

İftar olalı iki saat oldu, sigara altı. Her günün uygulaması değil bu.

Yazı, cizi. Tabi, var. En son, Emin Erişirgil'in 'İslamcı Bir Şairin Romanı' ve Resul Hamzatov'un 'Benim Paşistanı'm, adlı kitaplarını, dünyadan ve lüks otele lobilerinin rurdar kahkahalarını üzerinden silkeledikten sonra. İnanmakla kahkahanın cergini izliyorum hep. Vadinle ve parayla imanın kanlı savaşını. Ben hep kazandım, hamdolsun. Ve en güzeli, kendimde 'kazanmak' gibi bir erdem in yıllar boyunca oluşmuş bir mekanızma, bir kültür olduğunu gördüm. Kendimi sınıdım. Orde kalsam, bu sınağa şansım olmayacaktı. Tapki, küsüşme seansımız gibi. Küsüşmesek, kendimizi sınıyamayacaktık. Pirbirimizi de. İnsanın birbirini ve kendini sınımadan bir takım işlere birlikte girmesi iyi mi olacaktı?

Kimbilir, belki bu mektup bir rüyanın yorumudur. Hyandırılmazsaydık, belki de ha uzun mektuplar yazar, deha uzun rüyalar görürdük belki. Otuzüç yıllık bir rüyadan uyanıp, karşında bos bir duvar görmek, belki çok kötü bir son. İnsana çok fazla acı veriyor belki. Her gün birlikte olduğun duvarın gerçekliğini kabullenerek, insana niçin zor gelir ki.

Baki selamlarım la Ali'ciğim.

Kamil 22/3-1983

altıocak '90
fakat bunun fazlaca bir önemi olduğunu sanmıyorum

(resmiyeti sevmiyor olmama rağmen) vildan hanım
mektubunuzu aldım
teşekkür etmem gerekiyorsa bunu hemen yapmalıyım
ben biraz da bu tür inceliklere inemiyorum
ya da
nerede ve nasıl inmem gerektiğini bir türlü kestiremiyorum
siz bunu benim kaballığıma yorarsanız sevinirim

...

VİLDAN

(ne garip yıllardır yaşıyorum ve ilk kez böyle bir isimle karşılaştığım oluyorum
aslında o kadar da çok garip değil ama
yinede tuhaf bir isim
yüzlerce okuyucunun ismi belleğimde olmasına rağmen
'vildan'denince apayrı bir yerde
ötekilerden çok ayrı bir yerde duruyor ve bunun hiç birşeyle ilgisi yok
ve sözgelimi
isminiz 'leyla' olsa
'meral' olsa
ya da diyelim ki 'betül' olsa
şimdi ben bunları yazmamış olacaktım
ama durun bakın bir dakika
belki de geçerin bu saatinde yazılan mektuplar böyle tuhaf ve ayrıksı oluyor
belki de kimbilir)

...

ikindiyazıları için olumlu şeyler düşünmeniz ayrıca gösændirdi beni
bu 'şeyleri' açma gereği duymuyorum
hem ne lüzumu var değil mi

...

şeye gelince
yani ikindiyazılarını çıkartmamızdaki amaca
bunu niçin öğrenmek istediğinizi bilmiyorum ama
bir takım genel şeyler söylemek mümkün tabiki yinede
ve buna rağmen söylenen şeylerin-mektuplarda söylenen şeylerin- hissiz kalacağı kanaati-
ni taşıyorum ben
hem sonra-önemli değil ama- sizi hiç ama hiç tanımayan olmam yok mu
işte bu nedenle sadece şunu söyleyebiliyorum şimdilik
ikindiyazıları salt edebiyat olsun için çıkmıyor
birazcık böyle ama
tek amaç bu değil

...

devam etmek isterdim(ama gördüğünüz gibi kağıdın sonuna geldik galiba-ikinci sayfaya
başlamaktansa bir başka kardeşimize hiç değilse bir merhaba diyebilmek için bunu şim
dilik yapmıyorum-ve sizi selamlıyorum gelecek sefere kadar)gerçekten isterdim ama
dediğim gibi işte
saygılarımı kabul buyurun lütfen
belki de mektubu okuduğunuzda amma da tuhaf adam diyeceksiniz-haklisiniz-
ama ben resmiyeti sevmiyorum ki
ve ben mektup ~~her kim yazdığına göre~~ yazdığım her kim
olursa olsun onu kendime çok yakın bulan birisiyim-öyleyim-

DEĞERLİ ANDIRIN'LI-İKİNDİ YAZILARI- CAN DOSTLAR,

Böyle yitlik bir dünyada,dönemde, yitiklerimizde başında şiiri,bu duyarlılıkla gündeme getirirsiniz, şairle bir dünya kurup, ikindi yazılarını oluşturarak,sızılarımızı daha bir yoğunlaştırdığınızdan sizleri kutluyor, Allah Pazı Olsun diyorum.

Ben İ.Ü- P.Y.Y.O öğrencisiyim, şiiri çok seviyor ve dostlardan edindikçe okuyorum ikindi yazılarını, Andirin Postasını...Kendimce yazdığım çok şiirim mevcut, hayli duyduğundan, ne ki ne derece ifadelendirebiliyorum.İşte bu nedenle, şiirlerimden birkaçını gönderiyorum, şayet uygun bulur da yayınlarsanız daha bir şevkim artacağından çok sevineceğim,ya da mümkünse şiirler hakkında bir kaç söz yazarsanız adresime çok memnün olur, çizgimi belirlemede kullanırım, sürekli deneme, öykü,şiir vs. gönderirim. Bizler öğreniş evlerinde kalan Üniversite öğrencileriyiz ve de şunu itiraf edebilirim ki, değerlendirilmeye, eleştire, pencerelemuhtacı, tek dileğimizize, birşeyler yapmak, hak uğrunda ölmek,çile çekmek, karınca misali hizmet edebilmek...

Sözü uzatmaya ne hacet, müslüman, müslümanı anlar, çaylı,sigaralı, gece varılarını bulan sohbetlerin ardından yazılan sayfalar dolusu mektuplardan sonra...

Rabbim yar ve yardımcımız olsun, yalnızca kendine kul eylesin. Bu hayırlı çalışmalarınızda başarılar, kolaylıklar diliyor, teşekkür ediyorum.

Allah tüm inananları gül kokularına boğsun, Amin Amin...

SELAM- SAYGILYLA

DUA

AYLA HAZAN ESKİN -İ.Ü-P.Y.Y.O-BAYAZIT/İST.

4.4.9
19.6.1989
22.6.89
Janikendi

27 ağustos '89 Sunday.

m ektubuma burada son verirken tekrar mahsus selam eder
saygılarımın kabulünü arzederim derim,söylerim bilirim.
...
katip! uykumu getir uyuyacağım.

MÜESSESEMİZDE KÖY YUMURTASI BULUNUR
MÜŞTERİ VELİNİMETİMİZDİR
VERESİYE TEKLİF ETMEYİN(İSRARA DAYANAMIYORUM)

MEHMET GÜL
DULDA KÖYÜ BİRİNCİ AZASI/KÖYLÜ YAZAR
MÜTEFEKİCİ/MUHTAR VEKİLİ

Mehmet Gül

ondörtocak'95

aslında bunun bir önemi yok.mektuplara niçin tarih atarız ki,belki de ilerde siz kendi kendinize bu mektuba bir kitabın arasında,ya da kimi özel mektuplarınızı koyduğunuz bir dosyanın arasında rastlarsınız da bak sen! nedim ali bana ondört ocak'95 birs mektup yazmış aradan epeyce zaman geçmiş diye içinizden geçirirsiniz. o da belki...

sonra pek sık görüşemiyoruz son zamanlarda

kendi kendime kaldığımda bunu fark edebiliyorum

bundan rahatsız oluyorum.hoş birşey değil bu

(az önce ne yazdım diye yeniden okudum mektubu.4.satırda bir mektup olacakken sehven 'birs' diye çıkmış.daktiloda silgi kullanmayı sevmem.silginin o küçük kırıntıları daktilonun içine doluyor ve bundan hiç hoşlanmıyorum)

eskiden daha sık görüşüyorduk ve bundan rahatsız olmuyordum

ortada bir sessizlik var hoca

içine seslenilemeyen bir sessizlik bu

bu üzerine çalışılan bir sessizlikse bundan fena halde rahatsız oluyorum

bu sessizliğin içinde hüzün ve samimiyet bulamazsam endişelenirim

siz bu sessizliği nasıl çıkartıyorsunuz

böyle yağmursuz bir gecede ayaza karışan bu sessizlik de ne!

keşke yağmur yağsa

dere yataklarında yosun tutmuş taşları ıslatan bir yağmur

evlerin betonlarını delerek geçen ve konsolların üzerini ıslatan bir yağmur

halıserler

bakımsız bir pencerenin evin içine doğru uzatılmış beton çıkmasının üzerine konulmuş perdenin kimi yerleri

bunlar da ıslansın bakalım ne olacak

...

bazen hayatla bu kadar ilgilimiyim diye şaşırıyorum

...

ilgisizliğimden endişe duyuyorum

...

maaş almak ne tuhaf.mutsuz ve yalnız palyaçolara maaş ödemedikleri için onlar zor durumda. ben hiç maaş almadığım için hiç sevmiyorum maaş almayı.niçin sevmediğimi bir bahçe duvarına yaslanarak düşünebilirim aslında.

...

b.
selâm ile başlayalım sohbet.
sohbet, diyorum bilerek, öyle üstad falan olmadığımı farkındayım çünkü.
her ne kadar tanışmak mümkün değilse de bilişmek mümkün. birbirimizi bile-
lim önce, tanıyalım.
hakkınızda hiçbir şey yazmamışsınız. oysa önemli bunlar: okuyor musunuz,
tahsiliniz nedir? dünya görüşünüz?
geçelim.

...
öncelikle bol bol okumanız gerektiğini siz de biliyorsunuz. şunu veya bunu
okuyun demeyeceğim size. ama şunu diyeceğim: hacimli bir sözlük alın elini-
ze ve oturun onu okuyun öncelikle; kelimelerin anlamlarına nüfuz ederek,
nüansları gözeterek. dil olmadan hiçbir şey olmuyor çünkü. ve dilin yapı-
taşları da kelimeler. ne kadar çok kelime bilerseniz o kadar geniş olur uf-
kunuz, tıkanmazsınız bir noktada, kısır döngüden uzak kalırsınız. ve keli-
meler birbiri ardınca geleceği için de muhayyileniz çağrışımlara açık olur
her dem.

...
şiire geçelim: duygu yüklü şiirler yazmak ürktümesin sizi. bunu değiştir-
meniz de gerekiyor zaten. önemli olan bu değil. önemli olan, kolaya kaçma-
dan, sağlam bir yapı kurarak şiiri oluşturmak ve tuzakların farkında olmak.
kennatimce en büyük tuzak da şu: bir şeyi anlatırken, diyelim ki yürümeyi
anlatırken, anlatıcının doğal olarak söyleyeceği şeylerden biri, yürü-
menin giderek koşmaya dönüştüğü ya da duraklamaya dönüştüğüdür. çünkü nor-
mal olan budur. oysa şair onu uçurmalı veya gömmelidir ki bir çarpıcılık,
bir farklılık sözkonusu olsun.

gönderdiğiniz dörtlüğe bakarak somutlaştırmaya çalışayım söylediklerimi:
zehirli bir bıçak gibi yaraladın beni/ sebep neydi böyle acı vermeye
dargınlık yoktan uzaklarda yad oldun/ seninle kanayan yaraya derman olmadı
dikkat ederseniz, altlarını çizdiğim kelimeler zaten birbirini gerektiriyor
ve kabul ederseniz ki, bunları herkes söyleyebilir. oysa şair herkes değil-
dir ve siz de herhangi biri değilsiniz!

ilk dizeyi söyle söyleseniz daha iyi olabilirdi belki. aklıma geldiği gibi
yazıyorum hemen, örnek olsun için: /zehirli bir bıçak oldu yokluğun/
dizeyi okuduğunuzda, zehir ve bıçak kelimeleri zaten yarayı ve acıyı çağrı-
tırmaktadır ~~akıllarınız~~ farketmişsiniz. dolayısıyla, bunları tekrardan kullan-
maya hiç gerek yok.

bir de şiirlerde mümkün olduğunca yüklem kullanmaktan kaçının.

Üslub değiştirmekten ne kastettiğinizi daha açık yazabilir misiniz?
iyi şiir yazabilmek için de, kişi kendi özgünlüğünü yakalayana dek, bir
üstayı taklit etmebin; sezai karakoç, erdem beyazıt, c. zarifoğlu, n. hik-
met, attıla ilhan, ismet özel isimlerini salık verebilirim size. ama bu
taklit kendi sesinizi yakalama uğraşınızın bir aşaması olmalı sadece.

tahkiye etmek demektir hikâye. anlatmak yani. hal böyle olunca da asıl önemli olanın olay olmadığı, anlatım olduğu çıkıyor ortaya. hele hele çağımızda, romanda olsun, hikâyede olsun olayın hiçbir önemi kalmadığı göz-önüne alınırsa, anlatımın (:dilin) ne kadar önemli olduğu kendiliğinden çıkıyor ortaya. şöyle formüle ediyorum ben bunu: söylemeyeceksin, anlatacaksın. yani önemli olan 'ne' değil 'nasıl'dır. örnekleyeyim: "âşık oldu." cümlesi, benim formülümle 'ne'yi ve söylemeyi karşılıyor. an öyküde önemli olan bu değil. âşık olanın âşık olma süreci ve içinde bulunduğu halin yansıtılmasıdır önemli olan. budur hikâye. anlatmak yani. hikâyeyi eleştirel gözle bir kez daha okursanız, anlatmayı söylediğini göreceksiniz: gelişmeler~~in~~ birbiri ardına sert geçişlerle ve ayrıntıya, iç de bulunulan hâlin yansıtılmasına hiç önem vermeden yazılmış. bunun da okuyucuya zevk vermesini bekleyemezsiniz doğallıkla.

...
hem şiirde hem de öyküde bir damar gördüğüm için bu kadar ayrıntılı yazdı size düşüncelerimi. sizde bulunan bu duyarlılığı harcamayın, bileyin. ve bunun için de zaman gerektiğini aklınızdan çıkarmayın hiçbir zaman için.

...
ikindiyazılarının mart 88, sayı 66'da yayımlanan bir öykümü okumanızı salı vereceğim size, benzer temaları taşıdığı için. öykümün ismi: "baktığımda, denizdi, sendin."

...
burada sonlayalım artık.
bitirelim yazdıklarımızı.
dileyelim ki hakkınızda biraz daha fazla bilgi veresiniz: yaşıyorsunuz? tahsiliniz? kimleri okuduğunuz? beğendiğiniz edebiyatçılar?
bunları yazarsanız daha sağlıklı bir bakış açısına kavuşurum çünkü.

...
yine selâm ile bitirelim.

...
şubat ondört doksan uzunköprü

fikri özçelikçi

bir küçük not:

mümkünse daktiloya yazın bana mektuplarımızı.
olmazsa daha derli-toplu, daha güzel yazmaya
çalın lütfen.

Postscript: öykülerimi hemen
postala-

fikri

F.

BELKİ BİR DEYER ÖĞRENİRSİN DEYU
GÖNDERİYOM BU KOTOKODIYI SANA
CAHİL YIGENİM.

EMİCEN

selamun meraba

çok muhterem kıymetli şahsiyet mesture(!) gözüpek(!) hanımefendi(!) yigenim

mektubuma başlamadan evvel sizi bir dakikalık saygı ve sükuna davet ediyorum

...

zatiâline gönderdiğiniz mektubunuzu aldım.size cevap yazmakta biraz geciktiğim için kusurunu bakmayın.beni sorarsan çok şükür iyiyim,yatıp-yuvarlanıp günümüzü gün ediyoruz.hamdolsun vücudumuz sıhhat ve ağfiyettedir,sizin de ayal minval üzere olmanızı dilerim.

...

neyse yigenim mektubuma bir an önce başlamak istiyorum

önce kendimi tanıtarak başlıyayım dedim

kısada olsa bir bilgi vereyim dedim kendi hakkımda

dedim mesture yigenim de bilgi alsın hakkımda dedim

ben dedim şu yaşımda ellibeş bilemedin 63 küsur yaşım var itibarım

Allah'a bin şükür...itibarım yerinde

kim bana demiş memmet bey veya memmet abi derse

efendim ben demem ona sen neden bana dersin demem.Allah'a bin şükür...insana kızlardan

zarar gelmez derim.

bunu derim bilirim,bunu söylerim derim.ellibeş küsur yaşımda derim

haram yememişim

kimsenin gözüm yok şu yaşımda(ellibeş küsur) hiç kimsenin namusunda

karısında yok çok şükür ırzında

fırıncının kızında

kaymak tabağında ellibeş küsur yaşımın dahilinde.

...

sene bilmem kaç küsur yaşım şimdiki gibi değil efendim.size anlatayım,bir hatıramı nakledeyim.o zaman yaşım olsa olsa çatlasa taş olsa çatlasa ya dokuz, ya yirmi yedi falan yalan demiş olmayayım bir yerde yalanca çakılayayım bir yerde başbalanımız özal'a saygı duyalım,sevdim sevdiirelim,neyse konuyu dağıtmadan esas konuya gireyim dedim ama sıkıldım.

konu şöyle birşeydi:

bir gün bir hayranımdan mektup geldi.o bana mektup yazmış.benim hayranım.

mektup yazmış öyle başlamış mektuba kırmızı-siyah kalemle yazmış

yazan benim hayranımdandı birisi. memmet bey size saygılarını hürmetlerini sunarım demiş

şiiir de yazmış göndermiş bana

duygulandım tabi hemen.sorunlarını açmış bana.duygulandım tabi hemen.

...

neyse ben şimdi başka bir konuya atılmak isterim.

bir gün günlerden cumartesi oturuyorum ofisteyim.telefon geldi bana.

telefonu açan bir bayanmış meger

aramızda şöyle geçti telefon

kadın-alo!

ben-alo,

kadın-kimsin?

ben-alon ben!..

kadın-kimsiniz yahu

ben-mütefekkir memmet bey!..

kadın-alo,alo,alo

kadın yine-sesiniz hayalimdeki gibin

ben-alo,alo, alo,alo

telefon kesildi

bizim burada böyle oluyor telefonlar kesiliyor

neyse fazla konuşamadık derim

yani derim benim çok hayranım var,hergün telefon ederlerim bana derim

yaşım ellibeş küsur

işte böyle yigenim mesture hanım.insallah beni iyice tanıyıp öldünüz.

bu sayfa da bitti böylece

öbür sayfaya geçerim şimdi

öbür sayfaya kadar esen kalın,kendinize iyi bakın derim

ikinci sayfa

okurken yanınızda çekme halatı
zincir ve takoz bulundurunuz.ışaret ve işaretçilere uyunuz.mersi.

...
şimdi ben derim yaşım ellibeş küsur bilemedin üç aşağı beş yukarı.
şimdi başka başka konulara tokanacağım derim bunu söyler böyle bilirim
mektuba başlarım.

...
bana göndermiş olduğunuz mektubunuzun ikinci sayfasının üçüncü satırında
şahsınızın zatıalimden daha kabiliyetli olduğunu söylemişsiniz.hah,hah, güleyim bari
bir mütefekkirim ben kızım naber.anası daha doğurmadı beni açacak kimseyi.hem sonra siz
bunu neye dayanarak söylüyorsunuz derim yaşım ellibeş küsur şunun şurasında.benim söyledi-
ğime bakma sen. benim dayanağım çok güçlü bir kerem.önümdeki sağlam masaya dayanarak söylü-
yorum ben. yaşım ellibeş bilemedin üç yukarı.

...
gelelim ikinci hususa derim iki nokta korum buraya,yaşım ellibeş,olsun ne var yani derim:
duyduğumuza göre ben biraz kız peşinde koşuyor muğum...nerdeeeeeeee bizde o nefes.iki ad-
ım koşunca heh heh diye solüğumuz taşıyor,onları götüren söylede biraz yavaş yürüsünler
yavrum nefesimiz yetişmiyor ellibeş küsur şunun şurasında.şimdi yiğenim kıymetli şahsiyet
mesture kızım şimdi bu kız işleri bayağı karışık iş yavrum,böyle fitne fütür işlerle aklını
bozma yiğenim derim.

şimdi bu meselenin başka esbabı mucibeleri de var derim tabi bir kere.bir kere şimdi ben
kuveyt'e gittim. orada bir emirin misafiri olarak bulundum gittim,orada misafir oldum emir-
in,kuveyt'te.şeyh sabah el sabah el alim el sabah el akşam el gündüz diye bir şey vardı.
kuveyt'te,orada misafir oldum,orada gördüm şeyihin haremını gördüm. şeyihin haremına aşık
oldum,yüzlerce hatun vardı.öfff,öff... dedim ülkeme döndüğümde bütün kızlarla evleneyim de-
dim derim ellibeş küsur bunun arasında.aklıma koydum,yer etti böyle aklıma.

...
şimdi başka bir konuya atlıyorum
çete dergisiyle ilgili düşüncelerinize katılıyorum derim.yavrum mesture hanım kızım.şimdi
ben onlara ağızından gelenleri sayacağım.o zopzেকillere mübarek ağızından geleni sayıp dök-
yım diyorum.o düzü milışlere...

...
şimdi ise başka bir konuya temas ettim işte...
yiyecek ekmeğ alamıyor kırmızı kalemle yazıyorsunuz demek. o halde neden ekmeğin üstüne
krem şokella sürmüyorsunuz dolma kalemle yazmıyorsunuz .

...
şimdi bir öbür konu var, o var netekim.değişik konular var.önümüzde cumhurreyisliği seçim-
leri var.türban meselesi var netekim.bazı kızlarımız başlarını örtüyorlar bu mesele var,
bunlar var,bunların arkasında ne var,göçmen meselesi var,bulğuristan'dan piring pilavına
göç var,üçyüzbin kişi var netekim.demokrasi var.neyse konuyu dağıtmayayım derim ellibeş kü-
sur yaş meselesi var:

şimdi yavrum mesture hanım kızım,sizi okutmuyorlarsa bizim ~~şuğun~~ suçumuz neci yav-
rum.ne işiniz var oralarda. kim size gülsuyu kokan,mis gibi gülsuyu kokan evlerinizi terk-
edip te okuyun dedi yavrum.okuyunca doğuracağınız çocuklar profüsürümü olacak yani.hem son-
ra okumuş kadın kişinin,kadının okumuşu olur mu? erkeğin yerleşik değer yargılarını sarsmaya
ne hakkınız var derim.okumuş kadın erkeğin değer yargılarını sarsıyor derim ellibeş küsur
şunun şurasında yaşımın şurasında...sizin okumanız ne kadar mantıklıysa,bizim de bu gibi iş-
lerle uğraşmanız o kadar mantıklı derim,bunu söylerim,derim,böyle bilirim derim.

dedim

artık

mektubun sonuna geleyim

ellibeş küsur şunun şurasında kolay değil

...

şimdi öbür sayfaya geçiyorum

oraya da diyorum yazayım

biraz da oraya yazayım dedim

Değerli Nedim Ali;

İkinci yazılarının ilk sayısını ve mektubunuzu aldım.

Adresinizi, sizlerle okuyucu ve bagen de viir göndererek
irtibat halinde olan bir arkadaşım dan edindim. Dergi-
nizin eski sayılarında da bu fırsatla bakmış oldum.

Edebiyatla eş-şek hem-dan olanlar için edebi içerik-
li bir dergiyi duymak zor almış gerek.

Derginiz hakkında olumlu veşler düşünüyorum; hisşuelleri
ve bazı viirleri beğeniyorum. Şalınız kelimeler (başlıları)
çok yeni. Şleni söşütler öğrenme açısından bu çok iyi
olmakla birlikte, hevesle okunmaya başlıdığınız bir öykü
yabancı dilde yazılmış bir short-story hisşini veri-
yorsa, sikici oluyor.

Bir de dergiyi, yani ikinci yazılarını çıkartmaktaki
amacınızı öğrenmek istiyorum.

Şalışmalarınızda başarılar dilerken, sağuz veşim lar yol-
luyorum hayşil veşit İstanbul'dan.

Vildan Şendöröşler
~~Şendöröşler~~

2.1.20

AKŞAM MEKTUPLARI 1

Arif Ay'a Selam

bu yeryüzü cehennemini
en eski sulara bırakıp
şimdi
güneşin camları tutuşturduğu
kasabalar da
kendimizi yalnızlıklara sınıyoruz

zaman çok az ~~kalmışsa~~ kalmışsa
vakit yoksa bakışmaya
"varsın gönül aşkınla
harab olsun efendim"

elimizin içi yalnızlık
çocukluk ve gençlik hatıraları
genç adamların eriyip eriyip
hasret olması
bir gece/
bir mektup/

durmadan genişleyen bu sessizlikte
bir gece/
bir mektup/
bir veda/
bizi kim anlar
kum saatlerini kırıyor
sürgün ediyoruz kendimizi

bir adam sigara içerek gurbet olsun
bir adam cesurca uzansın ölüme
görülmemiş acılar sızdıran kalbini
yağmurlara açsın bir adam

çoğaltıp geçiyor bizi ölüm ve zaman
bütün sevdalardan ayrı
toprak gibi çatlıyor bütün aşklar

21 Mayıs 1985

AKŞAM MEKTUPLARI 2

hüznün
şekillenip şekillenip
bölündüğü
taşra kasabası

kalbimi
ince ve uzun parmaklar
burgaçlarken
bir çobanın ezgisinden
soluklanan yaşam
ve kahvelerde eriyip duran gençliğim

çayların ıssız bir hüzne dönüştüğü vakitlerde
kalbimizin kıyılarına çarpıp geçen
ceylanların
yüzü düşer akşam mektuplarına

ırmakları
upuzun göklere akıtan adamlar
pörsümüş bir akşama
göğüslerini vururlardı
caddelerde evlerde

AKŞAM MEKTUPLARI 4

ey kalbimizi dişengileyen umut
ey aşk
yaşamı zorlaştıran akşam söyleşileri
ey

şimdi
gözleri imkansız yeşil olan
kadınlar demektir zaman
ve duvarlara sürtülen
ve inceltilen
akşam mektuplarıdır
vitrinleri kahkahalarla süslü
kentlerde

kentler de herkesin yalnızlığı çöker
mektuplara
yeryüzünü anlamaya dalgınlığı çöker
insanların
ve ihanetler tertemiz aşklara oyulur

kalbimizi duvarlara sürtüyoruz
kalbimize yağmur yağıyor

12 Temmuz 1985

AKŞAM MEKTUPLARI 3

Atıf Bedir'e

yağmur yağıyor.bıçak yaralarım daha kapanmamış.
varsın yağsın yağmur.küf kokan odalarda çay içiyoruz.
yaşama alıştıırıyoruz birbirimizi.kristal avizeler aydın-
latmıyor hiç değilse yüzümüzü.yalnızlığın ve akşamın tam
ortasındayız.sen bir işçiye benziyorsun.yüzleri çürümüş
bir işçi.boşver saçların böyle daha güzel.en çok bir işçiye
benzeyen alnına düşüyor onlar hiç değilse.bir taş atımı kalmış
sabaha.sözgelimi bir denizi özlüyoruz.

bir
denizin
aydınlığı
vuruyor
düşlerimize.

şu fotoğrafım.gençliğim.pis ve iğrenç şeyler.al sende kalsın.
söylemedin hangi çiçeği seviyorsun.hiç değilse şu karanfili al.

ellerimi gösterdim
sana söyledim
elimden gelmiyor
seni yeniden sevmek
zamanla tanıyoruz yaşamı dedim

senin bir işçiye benzediğin saatlerde
seni sevmiyorum
beni sevgilime başısla

affet beni

4 haziran 1985

AKŞAM MEKTUPLARI

5

sonra
içimde çoban türkülerine karışır
ay ışıklarında talan edilmiş sevdalar
bir de
yağmurun saçlarına dökülmesi gibi
incecik bir hüzün kalır

bölünürdü
sabahın kutsal gizi
yüzünün kıvıltısız coğrafyasında
mağralarda büyüttüğüm
saçlarımı öper de giderdin
çocukluğumun davar diplerinde
akşam saatlerinde

sınırsız genişliğine gecenin
serperiz erincimizi
ışık gibidir
ağar yüreğin
yüreğin bir geceye
bir bana dokunur
güneş
hatıradır çevirir çemberini

kentler yıkılırken isli aydınlığına muhların
sen belli saatlere özgü
saçlarını bağışlarsın geceye özgürce
dökülür kimsesiz mezarlara
/gece

parmaklarıyla ölümler düşünen kızlar
şimdi durup ay'a karşı
kirli saçlarını arıtıyorlar

ve yalnızlığın dağ gibi yüreğime oturması
geceye kusulan çığlıklar

uzak yolculukların çaylarına düşen
hep hıçkırarak bana bakan aydınlığın

~~yağmurun bir taran birizinde~~
yorgun bir tren
bizi ince ve uzun ettiğinde
yoksul bir akşamdır
garlarda kalan
dalgalar hangi kıyıda sen nerdesin

göz kayımı bir zamandı yaşadığımız
kanımı altüst etti çilginca sevdalar
ve aşklar ihanetlerle dedendi
akasyaların yeşil uyarlığında

gözlerin ki sonu gelmez bir çölde
bakıp duran bakıp duran endişe
karlara ve ayışıklarına yaslanıp
tereddütsüz bir sevdaya kucak açtık

bütün mahcubiyetler alınımıza yansırken
garip yolculuklarda
sara'lara tutulan zaman
gibi titrer gövdelerimiz

başını ellerinin arasına alan
bu garip garip adamlar
şakaklarından boncuk boncuk
dünyalar dökülen

ayrılık
ne yaman kelime
gelip dokunur
yaslı bir selam gibi
yüreğimin üstünde bir yere

gözlerim kirli gri ve donuk
ve yağmur lekesi yüzüm
kanatarak yüzümü
akşamla yorumluyorum kendimi
yeni korkaklıklara özeniyorum

dağlara baktım tanıdık yerlerden geçtim
telaş içinde kaldı ellerim
bu senin sesin mi
sığmıyor kalbimin mağralarına
sığmıyor
akşamın sularında gezinen yüzün
bembeyaz düşlerime

ah daha ahlamadan
gençliğimizi
hayatı aşk aşkı hayat sanan yanılığımız
müzmin bir acemisi olarak aşkın ve hayatın
parmaklarından
süzülen bozbulanık sulara
düşer
yaşlı bedenimiz

30 temmuz 1985

Kardeşim Mehmet Ali

Selam eder Allah'tan sıhhat, afiyet, muvaffakiyetler dilerim. Andırın 'da kaldığım süresinde az beraber olmamızdan çok memnunum. Alakanız büyük oldu.

Burası İliç, Andırın gibi bir kasaba. Aynı yapıda insanlar. İmkansızlıklar. Sizin oradaki çalışmalarımızı buralarda herhalde yüz insan bir araya gelse ama yapamayacak. Gerçekten kutluyorum. Başarının devamını diliyorum.

Orda da konuştuğumuz gibi, gazetemize yazmayı düşünüyorum. Zaten önceden alınmış notlarımı yazıya çeviriyorum. Düşündüğüm usul biraz farklı. Bir köşe ayırsanız diyorum, oraya Andırın üzerine düşüncelerimi, Andırın insanını işleyen deneme- günce türünde yazayım istiyorum. "Andırında zaman" köşe başlıklı. Gazetenin durumunu göz önüne alarak da yazılar kısa olacak. Tabi bu kararlığımıza bağlı. Misal olsun diye (başlangıç olmak üzere) yazıyı da gönderiyorum.

Dileğimiz, sunmak istediğiniz mesaja katılmak ve onu zenginleştirmektir. Kabul ettiğinizde cevabı mektubunuzu bekleyeceğim.

Allah'a emanet olunuz.

18.10.1986

Ahmet Narinoğlu

Selâm ile,

Birçok fante ve dergide İkinci Yenileri'nin niteliği bir sanat anlayışı ortaya koyduktan sonra bahsediliyor. Bunda iyi bir dergi okumak ve bediîmî rivâdır ki hemen abone olmak istesim. Fakat daha sonra ücretsiz olarak dergiyi gönderdiklerini öğrendim. Eğer bana da göndererseniz çok memnecem.

Serap Ural

26.6.87

Efeler mah
koşarlı memur köp.
1. Blok kat:2 Aydın.

Değerli Nedim Ali;

İki yazılarının ilk sayısını ve mektubunuzu aldım.

Adresinizi, sizle okuyucu ve bagen de viir göndererek
irtibat halinde olan bir arkadaşımın da edindiğim. Dergi-
nizin eski sayılarında da bu fırsatla bakmış oldum.
Edebiyatla eş-ek hem-deyiş olanlar için edebi içerik-
li bir dergiyi duymak zor olmasa gerek.

Derginiz hakkın da olumlu ve ter düşündüğüm; hisyeleri
ve bazı viirleri beğeniyorum. Yazınız kelimeler (başları)
çok yeni. Yeni sözcükler öğrenme açısından bu çok iyi
olmakla birlikte, hevesle okunmaya başladığınız bir öykü
göbncü dille yazılmış bir short-story hissini ver-
yorsa, sıkıcı oluyor.

Bir de dergiyi, yani ikinci yazılarını çıkartmaktaki
amacınızı öğrenmek istiyorum.

Salımlarınız da başarılar dilerken, sağduzu ve selamlar yol-
luyorum hayal ve her istiyordum.

Vildan Abdurrahman
Abdurrahman

2.190

Allah'ın adıyla

İşte geldim. İstanbul'dayım işte. Şehrin pis ve istak sokaklarında
fermiyorum fân boya. Kirli havayı ciğerlerime çekiyorum.

Büyük insanın kendi yalnızlığını yaşadığı bu şehir bu se-
fer de benim yalnızlığımın sahne oluyor. Bilirsiniz öğrenci ev-
lerimi. Tamamı feden fider. O zaman'ın fôr asıp kapayıncağa
kadar bitiverir. Gidenler benim ferçek dostlarımdı.

Derpyi buraya fındırmışsınız. Allah razı olsun. Oku-
dum onu, tabii şiirimi de. Bir mısrayı atlamışsınız şiirinde.
Bilmem ki ferekte mi fördünüz, yoksa bir basım hatası mıydı?
Herşeye rağmen hiskimzenin olmadığı bu hayalet vde onun-
la karşılaşmak, onunla ağılamak fâuldi.

Allah'ın zelâmi, rahmeti, bereketi üzerimize olsun.

Kardeşimiz Serap

6. 10. 1989

1 nisan 1994 cuma:

İki gözüm, kardeşim, candostum. Ah, özlemek ne kelime. Günlerdir, aylardır yanıyor içim. İki ayda bir Andırın kokularıyla gelen İkinci yazıları da gelmez olunca, mektubun gibi, selamın gibi, dost yüzün gibi gelen İkinci yazıları da gelmez olunca, perişanım... (Telefonun yok. Postane'nin verdiği numaradan bir başkası çıkıyor. Sen aşağıdaki Ali Zengin'i soruyorsun, dedi bir kadın.)

Bugün bahar, hamdolsun. Artık dayanamaz olmuşum ki, ak kanatlı iki melek merhamet edip bahara doğacak bu gecenin bir sır saatinde alıp Andırın'a götürdü beni. Her insanın müthiş düşleri yoktur bilirsin. Yüreği yanan insanların bir başka annesidir düşler. Ama yoktun. Yalnızca mekânlar vardı anımsadığım. Döndüğümde Abdulkadir Kaçar'la karşılaşıyorum. (Bu da ilginç bir şey.) Andırın'dan geliyorum ama, Nedim Ali'yi göremedim diyorum ona. O İstanbul'da diyor. Bana sorsaydın, ben sana onun İstanbul'da olduğunu söylerdim.

İkinci yazıları'nı henüz almadım. Oysa Ali (Karaman) almış.

Zor bir yıl yaşadım, hem de çok zor. Oysa kendime ve hayata dönmem gerekiyor. Okumaktan ve yazmaktan uzak kalınca deliye dönüyorum. Kapkara bir hayat abanıp duruyor üzerime. Köpek gibi azarlasam da sırnaşıyor. Tutup çarınha gereceğim, başka çaresi yok.

Ve şimdi, bir bahar gününün akşamında (ki, saat 22.55'tir), bir güzel düşün ve ardından sökün eden binlerce hatıranın coşkusuyla toplayarak yüreğime, ellerime, çarınha geriyorum bu amansız düşmanı. Çok çektim Ali'ciğim, sen bilmezsin bunun bana yaptıklarını. Düşlerime bile, anılarına, belleğime, hüznüme ve aşklarına bile ipotek koymuştun bu hain. Hem bir Romalıdan daha çok onurum vardı benim!

Mini minicik bir Ezel Malik'ti gördüğümde. Kim bilir nasıl olmuştur şimdi.

...

İnsan 'Çöplük Karıştırıcıları' filmi izledikten sonra, ister istemez, 'bunlar, bir kere daha alçak' demekten kendini alamıyor.

...

23.45: Belki yıl oldu Kâmil Aydoğan'la görüşmeyi.

...

Öyle bir öykü yazmak istiyordum ki canım! Garip bir korku var içimde. Sanki, başlar ve yazamazsam, bu iş biter, gibi bir şey. Hadi az önceki çarınhın içine bu iblisi de katalım.

...

Doyasıya kucaklıyorum sevgili kardeşim.

...

Sayın Ömer Aksay'a selamlarımı iletirseniz sevinirim.

...

Not: Evin telefon numarası değişti. Yeni numara, 2345034

Yunus Leveli

ben öykü yazardım,
deneme yazardım,
hikâye, masal, roman yazardım,
bimezdim ki şiiri
şiiri bilmezdim,
denizi gördüm
ve şiir yazdım
bir benzetme var
sonra,
yaktım tüm öykülerimi ,
yazılarımı
şiirle yasadım
hüznüme eş,
ve vırttım öykülerimi,
artık şiirin öyküsünü
buldum, -havat-
ne hacet öyküye,
ben denizi gördüm
ruyada mı?
maviliğe yazdım,
yazılmaz deselerde
suya yazdım ilk şiirimi...

Pirgün daha
tükendik
ve tükettik
alevlenirken
içimizde deli deli,
dolu dolu
ergen sevdalar
telafi etme
kaygısı mıdır
bu bir ,
yoksa,
perhaps, ölüme açılan
bir kapı mı...
kapayın tüm kapıları
ışık istemiyoruz
kör-üz biz,
ve de sağlar

devam,
bize yalnız
bir, parça parça
yürek de yeter, yeter!
yeter, ölüme eş
bır ÇAĞRI...

İKBAL KESKİN

BİR GECE

yaşadık, yasıyor-uz
 dolu dizgin
 kimi coşkun,
 kimi durgun
 anlar,
 neki değiliz
 yalnız
 özgürlük yalnızlık
 olsaydı,
 köleliği satın alırdık,
 sevdiceğim
 yağmur yağar, kar yağar
 üstümüze, içimize,
 gün olur ağlıyoruz
 gün olur güler isterik
 bazen de amlarız
 içten içe ağıtlarda
 gerçek olan
 gülüşlerde ağlayıştır,
 ortada olan yalnız
 ağlayış, yakarış,
 ağladıkça duyarız ki
 değiliz yalnız
 eğer olsaydık
 yağmurda kalan,
 sırlı sıklambir varlık,
 sıfınsız olsaydık eğer,
 duymazdık,
 bunca ürperis,
 bunca sitem ve acı,
 olmazdı gurbet
 ağlayış,
 yakın öyle yakın ki,
 bize, bizden
 dana çok,
 yağmur yağarken
 islanır, islanıyoruz
 fakat kalmayız
 sahipsiz bir yitik gibi

o zaman koşarım,
 yalnız olmak isteğime
 secdelere, pınarılarla,
 pervasız, ömüyorum,
 ölümsüzüz gözyaşıyla
 seherlerde, secdelede
 biz sadece insanlarla
 yalnızız...
 içimize sorarsan
 inancımız, Mevlamız
 öyleyse ben köleyim,
 azatlardan azat
 özgürüm,
 ama şunu bil
 öyle bil ki,
 tüm bilişler mat olsun,
 YALNIZ DEĞİLİZ...

AYLA HAZAN ESKİN

sonra...
 ilk sokağına
 dönmeyeceğiz.
 ben kuruluyum
 seninle
 bir ömür devsirmeye,
 bir önür,
 ölümle bitimsiz
 bitmeyecek gülüm,
 sevdalım bu ndan
 başka türkü olur mu ?
 adın kazılı içimde
 hece hece yankılar,
 başka duyum bilmiyorum,
 sevdalım, ben sana,
 yalnız sana Sevdalıyım....

Tüm sevdamla-

AYLA HAZAN ESKİN

Her telefon
 aramıza dağlar koyar,
 asılması imkânlı
 neki yaşamalısın duvarlarda
 kanlı gölgeleri
 Ak güvercinlerde zifiri,
 mescitlerde cinayete
 şahit olmaşısın,
 girmelisin o kapıdan
 çıkarken yer-sin artık
 ara sıra olta atmalı
 o günahkâr yükün
 Fatih avlusunda
 ve de sömürünün çeşni
 çarşısında gelmeli sana
 iğrendiğin o kokular,
 gecelerin gündüz olmalı,
 zamanı deşitirmelisin
 kendince...
 söndürmelisin ısığı,
 herkes düştüeyken
 korkusuzluk için
 elinle beynini yakmalı
 bir kaç hüznün
 "Herşün yenilenen
 o kini yaşamalısın
 dolmuşlarda
 bin parça olursa gözlerin
 belki o zaman eşitlenebiliriz,
 iste o zaman dağlarımız kayabilir.

İKBAL n. NESALIN

secdelerde uyanır,
 ve doğar yeniden
 peydah olur
 bir insan
 secdelerde,
 yüzyılın yükü üstünde,
 sevgilisi yüzyıl ötesi
 beklenen
 saçları karlı
 inan bir dünya kurulur
 secdelerde yeniden...

Bu gece,, birgece,
 bizim olsun
 ne olur,
 almayın elimizden
 çaylı, dumanlı,
 kırk yıl hatırlı
 bir gece,
 tırnaklarımız önümüzde
 yüreklerimiz diimizde,
 sürdüler bizi
 hep bu istemden
 astılar bizi hep bu özlemden
 uzak bazılardan,
 tek başbaşa kalalım
 "dumanımızla kaç kanarya
 öldürdük kafesinde"
 bir onun nesabını yapalım.
 bu gece, bir gece katıksız
 kendi sorgumuz
 bizim olsun ne olur...

AİLA HAZAN ESKİN

-Can dost Nazan'a-

gölünesi aşklar vardır
ve de acinası,
değil hiçbiri bizimkisi
bir türkü,
zaman üstü yorumla
hiç yaşanmamış
buram buram
sızı sızı
ve yürek yürek

kır çiçekleri gibi,
kız! adını değiştiriyorum
senin, artık bağırımlar
Hey güzel Sevda!
Hey Kız,
gece yarılari
sesin, nefesin, şiirlerin
ve de deniz,
yanıbaşında
saçların lepiska
lepiska saçların
nazlı avuçlarımda,
teilenen dumanların
genzimde öyle bir hoş,,
kız, ben sana
vurgunmuyum?
belli yedim bir vurgun,
ama , aşkın yedi caddesinden

SABAHLARI

aşkları
güneş görmemiş forsalar
kağıtlara düşürüyor

aşkları kanıyor gibi
buluyorum dudaklarımda

akarken hayat
şehirin gökyüzünde
kımıl kımıl sevda
çarparken bileklerime
sağların ayrı bir hüznün verir sabahları

3 ağustos 1985

SULARDAN GEÇMEK

derin sulardan geçtim

bütün korkularımı
yaşamın karamsar oyuklarında gizlediğim
çocukluk
ve gençlik hatıralarına yemin olsun

a/bürünürdün simsiyah saçlarına
eski acılarımı
ve aziz hatıralarımı
hasretini büyütüp duran
senin iğrenç sularından geçtim
yemin olsun

b/yemin olsun böyle bir sevmeye
sessiz gözyaşları geceye hasret
telaşlarını unutmuş adamlar
sınanmış bir zamana
yeniden hasret

c/yemin olsun
hiç kullanılmamış bir gökyüzünün altında
seni kıl kadar ince
seviyorum

7mayıs1985

SEVDALARA TUTULMAK

kan yürür damarlarımızdan
gecenin atlarıyla
ve şehrin kasıklarında acı çekenler
ağlarlar
gidipte dönmeyen sevgililerinin öyküsüne

16 temmuz 1985

YALNIZLIKLAR

bir aşk şarkısı kadar uzun
kına gecelerinden geçiyor
gelin kızlar

/bir atın solugunu içimizde
duyarak ve atın bütün ürpertilerinden
kuşku duyarak
sanki ölümlerde kurban adamaktır görevimiz/

issiz garlardan kalkan trenler
yartıp gidecek geceyi
ellerimizin üstünden

ellerimizin üstü gurbet

4 haziran 1985

Nedim Ali

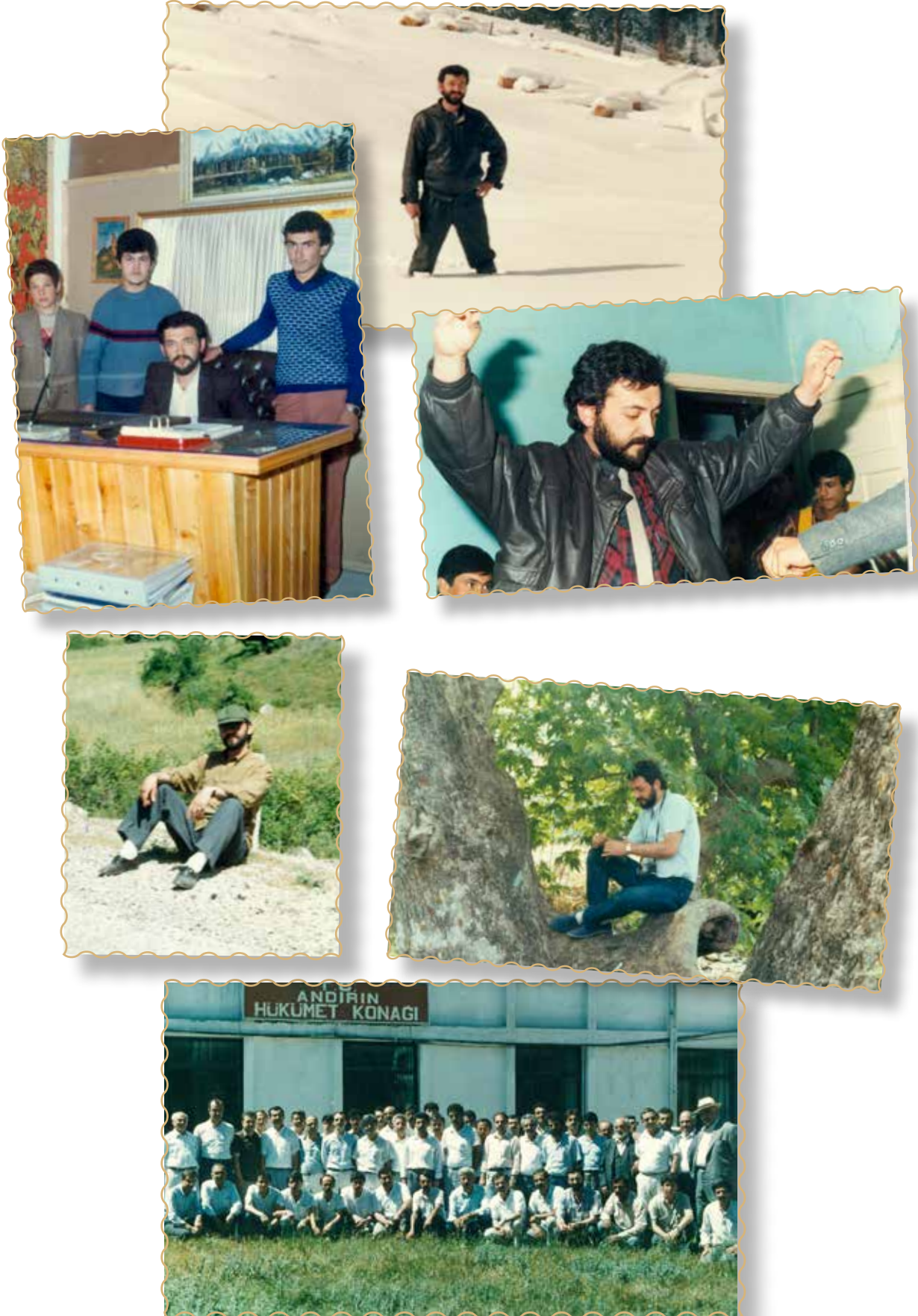

RESİMLER-HATIRALAR

İKİNDİYAZILARI

SEÇMELER

İKİNDİ YAZILARI TIPKI BASIM Nisan 1985-Ekim 1994

ISBN: 978-605-4996-84-1

İmtiyaz Sahibi: Hayrettin GÜNGÖR-Büyükşehir Belediye Başkanı

Genel Koordinatör: Duran DOĞAN

Yayına Hazırlayan: Duran BOZ

Teknik Hazırlık, Düzelti: Erdoğan AYDOĞAN

Tasarım-Baskı-Cilt: Hangar Marka İletişim Reklam Hizmetleri Yayıncılık Ltd. Şti.

www.hangarreklam.com Tel:0312 425 07 34

Baskı Tarihi: Ekim 2020

Adres: Kahramanmaraş Büyükşehir Belediyesi İsmetpaşa Mah. Azerbaycan Bulvarı No:25 Dulkadiroğlu/Kahramanmaraş

BİR AKŞAM HÜZNÜ VE MELENGİÇ KAHVESİ

Olağan şeydir; çayevlerinde oturur, söyleşiriz. Şiiri konuşuruz. Romanı, öyküyü, tiyatroyu konuşuruz. Zaten şiir, üstüne sayfalarca sözler söylenen ve bir türlü de gizi yakanamayan; görünmez, ama varlığı duyumsanır birşey gibi içimizde gezinip duran gizemli bir yapıdır. Doğrusu, yeri yurdu da yoktur şiirin. Göçebedir. Bir de, hüzündür şiir. Bir çok sevinçli olaylar üstüne, haberler üstüne söylenmiş, yazılmış şiirler vardır ya; yine de hüznü çağırırır o. Hani, şiirin sevinçlisinde de gizli bir hüznün, saklanan bir hüznün var gibi gelir bana. Tam yeridir diye ekleyelim: Peygamber Efendimiz Medine'ye hicret buyurdularında, karşı layanlarca söylenen şiirler, aynı zamanda soylu bir hüznün söylevcileri olmuyorlar mıydı? Hüznün, şiirin mayasıydı belki de. Öyle olmasa, niye şiir denilince aklımıza içimizde beliren gözyaşları gelsin?

Oturur söyleşiriz diye başladık ya, şiir girdi araya; asıl söyleyeceklerimiz kaldı. Örneğin şu melengiç kahvesinde bir başka tadı vardır. Kendine özgülüğü vardır. Pek öyle yaygın birşey de değildir, bilmezler çoğu yerlerde bunu. Buğulanıp duruyor önümde. Şiirli sözcüklere ödeş yükselip duruyor.

Tam burada, sanatlı edebiyatlı söyleşinin ortasında; durup dururken "K" sayfası olsun dedi Zeyneddin.

"Oda Sohbetleri" olsun dedi Müzaffer. "Kuşluk" olsun dedi Bilal. Bir kutlu zaman adı verilecek, anlaşıldı dedi Zeyneddin, "Kuşluk Yazıları" olsun.

"Kuşluk" da güzel, taze bir vakit adı. "İkinci Yazıları" olsun öyleyse. Olmuş bir vakit adı. Bir güzel zaman adı, dingin bir vakit, vakur bir vakit adı.

İKİNDİ övülmüştü de.

Karar verildi.

Anlık bir kararla; melengiç kahveleri soğumadan henüz, şiirli bir konuşmanın arasında sanki bir parentez açılarak; adı kondu sayfamın.

Kimbilir, adı dillerden düşmeyen; yıllar sonrasına uzanan çeşitli dergilerin adları da, böyle komuştu belki.

↔ Sayı 1 ↔

ORTADOĞU'DA KOLAYDIR ÖLÜM

NEDİM ALİ

Gazetelerde
resmimi gördünüz mü
benim adım ali tahir
parmaklarımın onu da koştur
adım ali tahir
filistinli benim babam
babamı cuma günü öldürdüler
annemi sabı günü

küçük kız kardeşimin cesedini
koluna taktığı naylon bileziklerden
tanıdım
ben on yaşındayım
sekizindeydi kız kardeşim

benim adım ali tahir
herkesi öldürüyorlar bugün
ayakkabısı olmayan çocukları
babaları
önceden ölmüş bütün çocukları
öldürüyorlar

şahittir mescidil aksa
şahittir
benim parmaklarımın koşturduğuna
şahittir bu suça ortak olanlar

adım ali tahir
sizin parmaklarınız kopsaydı
yemek yiyemerdiniz siz
nişan yüzüğü takamazdınız siz

benim parmaklarım
destanıdır filistin'in
ve yeryüzünün
utanıdır
yirminci yüzyılın

ey yeryüzü
bizi öldürüyor öldürüyor
demir şapkalı askerler

benim adım ali tahir
daha ağarmadan yeryüzü ve filistin
demir kuşlar uçuyor üstümüzden

toprak şahittir
dağ şahittir
şahittir hurma ağaçları
annelerimizin öldüğüne

adım ali tahir
ellerim duruyor olsaydı
ey yeryüzü çocukları
sizin gibi ellerim

↔ Sayı 2 ↔

BİR KENTTEN MEKTUPLAR

Aksen Bedir Akıaf

Perdenin aralık yerinden bir göz atıveriyorum da

henüz sabah olmamış. Duvar. Nasıl sabah olsun ki her yer duvar.

Gün çıkıncaya değin de öyle kalacak. Toplu ıgne ile pasoya ilıstırdığım karanfiller iyice kurudu.

İyice kurudu dostluklar. Yenilerini de bulamıyorum ki. Bir ilk yaz gününden kalma bu güne. Sanki samurtuyor bana ordan.

Dinle diyorum karanfile, seni sevemedim gitti, orda durduğundan beri ılerliyorum sana. Kurduğuka kuruyorsun bel! sen olsun dayan n'olur biraz, diren! hayır rengini atıyorsun gılgide. Bir ilkyaz çiçeği mi, yaz çiçeği mi ne olduğunu bir türlü ayırmısayamadığım sen kahrediyorsun kendini. Dilin olsaydı, daha fazla gelme üzerime diye haykırdın herhalde ve dilin olsaydı tüm bu sözlerimi sineye çekmezdin. Savunurdu kendini, insan savunmayı unutmşken.

...

İşte gürlüte başladı. Bağırtyla geçti bir ikincisi. Bu saatte mi diyeceksin belki. Sabahın dördünde. Zamanı saati yok ki. Her an tepemizde bunlar. Bir de akşam üzerleri gör sen bunların gürlütlerini sanırsın kulaklarını burguluyolar.

Bu saatlerin dehşet güzelliğini yakalayamıyorum işte. İşimizde uşurumlar oluyor. Önemüz, yanımız, her tarafımız uşurum.

Kapı önüne bırakılan bir garip insanız burda.

İçeri mi girmek istiyoruz, yoksa bu kapıya sırtımızı dönerek çekip gitmek mi istiyoruz. Seçenek bile bırakılmıyor. Sıcak bazen öylesine yoğun bastırıyor ki her yanımız şıpır şıpır ter. Kırpıklarımızın ucundan gözlerimize,

gözlerimizden yanıklarımıza doğru sızıyor habire.

Bizse bununlar mı, gözyaşı mı olduğunun ayırmasına varamadan yeni bir kapının önüne birakiliveriyoruz.

ve bir müzik durmadan gece oluyor, uzuyor, ağarıyor, ten ağarır gibi. Seher oluyor ve müzik gılgide tönüyor, ısızlaşıyor

aklıma düştün

göresim geldi

bir sıcak oluverdi içim.

↔ Sayı 3 ↔

AKŞAM MEKTUPLARI

(Arif Ay'a Selam)
Nedim Ali

bu yeryüzü cehennemi
en eski sulara bırakıp
şimdi
güneşin camları tutuşturduğu
kasabalar da
kendimizi yalnızlıklara sınıyoruz

□
zaman çok az kalmışsa
vakit yoksa bakışmaya
"varsın gönül aşkına
harab olsun efendim"

□
elimizin içi yalnızlık
çocukluk ve gençlik hatıraları
genç adamların eriyip eriyip
hasret olması
bir gece/
bir mektup/

□
durmadan genişleyen bu sessizlikte
bir gece/
bir mektup/
bir veda/
bizi kim anlar
kum saatlerini kırıyor
sürgün ediyoruz kendimizi

□
bir adam sigara içerek gurbet olsun
bir adam cesurca uzarsın ölüme
görmemiş acılar sızdıran kalbini
yağmurlara açan bir adam
□
çoğaltıp geçiyor bizi ölüm ve zaman
bütün sevdalardan ayrı
toprak gibi çalıyor bütün aşklar

ikinci yazıları (3)

on beş günde bir yayımlanır
sayfa yönetmeni : h. ismail yasin
sayfa düzeni nedim ali, yayın kuru-
lu : musa yavuz, mansur algün-
düz, leyla seher, ahsen bedir akıaf

↔ Sayı 3 ↔

YALNIZLIKLAR

Leyla Seher

bir aşk terkisi kadar
uzun
kına getelerinden
geçiyor gelin kızlar

/bir ateş solugunu içimizde
duyarak ve alın bütün ürpür
hilerinden kaçku... duyarak
sanış: Ölümlede kurbanlar ad-
malıdır görevimiz/

ıssız garılardan kalkın trenler
yurtıp giderek getayı
ellerimizin üstünden

ellerimizin üstü gurbet

↔ Sayı 4 ↔

SOĞUK ÖYKÜ

M. İdris Zengin

Kar yağdı, böyle oldu. Biliyor musun-
nuz, sıkıntılı günlerin içinde boğulsanız,
siz de aynı şeyleri söylediniz. Düşünün
bir kere. sürekli kar yağıyor, rüzgar e-
siliyor, tükürseniz yere düşüyor fırtına-
dan ve siz dört kilometrelik yeri, iki kez
yürümek zorundasınız. Ayaklarınız su a-
lıyor, aynı gün giydiğiniz çorap değişik
rengi alıyor; oysa, yıkamayı da hiç sev-
miyorsunuz. Kar durmuyor hiç. Aşık bir
yer bulmaya görsün, en sıcak yerlerini-
ze bile sirayet etmeyi başarıyor büyük
bir ustalikle. Nasılmış paltosuz, beresiz,
kaşkolsuz, olmak, öğren diyor, İnadına,
bütün vitrinlerden yün kazaklar, su ge-
çirmez ayakkabılar, görünüşüyle bile in-
sanı ısıtan paltolar, kabanlar sırtıyorlar.
İstanbul, büyük yer. Olmayan ne var ki.
Gözlerini de kapalamıyorsun yürürken.
Görüyorsun işle, neylesin.

Aksaray'a, burnumuzun dibine kurt
iniyor. Ben yakalasam, kürkünden birşey-
ler yapmak isterdim, ısınırđım. Ama, ya-
nımdaki 'ben de etini yerdim' diye sesle-
ce düşününce, halinize şükrediyor, hiç
değilse aç değilim diyorsunuz.

Ağaçlar daha da kuru, insanlar da-
ha da sinirli, rüzgar fırtınaya dönüştü.
Yaşamsa, kesintisiz sürüyor. 'Yaşarsan
böyle, gülüm' diyor. Dişlerini gıcırdatıp,
yaşayacağım' diyorsun. 'Seni yeneceğim,
göreceksin' diyorsun. Sana nânik yapıyor,
deden de bu derften gitmişti şarkısını
mirıldanıyor,

'Aptalın biriyim ben' diyorsunuz, Te-
selli ediyorsunuz kendinizi. Yalnız ben
miyim aptal' diyorsunuz,

Ve defferinize, bir büyük kentte ge-
çen, bir günlük anılarınızı özelliyorsunuz
eliniz soğuktan titreyerek:

"sular şahiddir donuk hâlimin."

↔ Sayı 4 ↔

AYNALAR

Ammer İLKAY

21 Temmuz 1985 /

Zincirli Çayevi. Eski güzelliklerden, şairlerden, şairlerden oluşan küçük oturma odası. Beyazıt Meydanından Aksaray'a uzanırken sol yandaki Koska Kiraathanesi. Şair olsan da söyleyen misra misra. orda içilen çayların kana nasıl karıştığını, küçük iskemlelerdeki söyleşilerin nasıl da sıcak, samsıcak olduğunu. Yağmardan sonraki eleğimsizliğine altında dolamak gibi sevgiyle.

Ali Göçer, edebiyat söyleşilerinde, insanın konusunu konuşurdu. Ömer Erinc, bir tuhaf sigara tütürürdü: İstanbul'un akşamın sularına heyheylenirdi.

Ahne Çıtak' tan söz açılınca, Hasan aşabey: "Çıtak Hocası iyi bir mü'mindi. Destu K.Maraş yolundaki bir trafik kazasında, oğluyla birlikte göçüp gitti bir gün. Şimdi şu dizeleli kaldı yaşayana

/ namus bilmez domuz ile yarışmam/ düşmanımıdır babam ile barışmam/maşher günü olınca karışmam/boynuz biter başından utama,

15 Nisan 1973

Yüreklere dostlarla yatışmış. Dostluklarla. Tebeden teneğe bir değişimi görüyoruz. Sonraki günler, güneşin gölgesinde yatmakta geçecek. Her kes yeni, ürkek. acemice davranışlar Çekimler geldi bu akşam. Önce hiç olmayacak, hiç gelmeyecek sandım. Ama, çabuk uyum sağlıyor insan bulunduğu konuma.

Yatıyoruz. Kırk adım gidip gelme noktasında. Okut, elleri çamurlu çocuklara bıraktım uykuyu. İnsanların, üç günlük (ne üç günlük, üç saniyelik) dünya için girdikleri reaktörleri, Hattap Oğlu Ömer'in silüetini, gümbürlik hadiseler içinde eriyip giden kutsal zamanı, kendimi, ulusların çocuklarını, insanımızı düşünüyorum. Gözkapıklarım ağırlaşıpken, son kez Rabbime sığınıyorum.

19 Nisan 1983

Yazmak, ne güzel kelime.

Kahr dağıları, buğrımızda yükseliyor. İrmakların nasıl aktığını, ormanlarda kuşların, denizlerde kırlangıçların nasıl takla attığını düşünürken, gözlerimiz kahr dolu mektupları beklerken, (indim, ha okundu, okunacak), beynimizde bir hancıcer sanki. Hızla geçiyor zaman.

Allah dostları, kendikendilerini bile ancak hakikat ve marifet makamlarında tanımlar.

⇒ Sayı 10 ⇒

I S L A K

Muhsin ZEKİ

bir yalnızlığın kanatlarındayım
kuşatılmış duyguları üzre
kalın suratlı insanların

sürer bu hüznün yağması
zaman geç kalmış bir inihari tamamlar
ne çok kadınları sevdi
ne çok ölümler geçti bu mevsimlerden işeri
sahti
yüreğimde islanmış
işte tutup duruyordum jellerim üşümüş

⇒ Sayı 17 ⇒

M O R

Abdulkadir KAÇAR

atlar,
şafakta
karşılığa bürünmüş
bilinmeyen yone koşuyorlar

atlar yakasız
yalnızlık yükü arabaları mı götürüyorlar

atlar,
mor,
vıçna sürüşü

atlar da yalnızlık
yüreklere paramparça

bu meşim,
atlar,
yalnızlık yükü arabalar,
kar
yüreklere

deli edecek...
... / ...

balkeolar da kız,
buz

balkeolar da yaprak,
sarı,
yıldız kırmızı
balkeolar karmakarışık

balkeolar da kız,
buz,

yalnızlıklarını kendilerinden ağır
saktılar,
demir kafeler

saktılar da buz

kız balkeolar da yalnız
buz yalnız

balkeolar bensiz,
sensiz

⇒ Sayı 20 ⇒

MEKTUP

Ömer ERDEM

Sevgili Dostum:

Selâmın diriltici soluğuyla !

Gül-le-le-re dokunup geçiyoruz: derin kervan figürleri ! Kervancıbaşı sofraya bir güzel yerleştir-di hurmaları. Ellerini yıkadı önce. Dudaklarının arasından bir şeyler mırıldandığını sezer gibiydik. Çömeldiklerinde yere sayıları belli değildi. Motarolarını koydular yanbaşlarına: gerektiğinde su: gerektiğinde bir dilim hurma. Bütün yiyecekleri bundan ibaretti. Kısa bir dinlenciden sonra yeniden koyuldular yola. Kervancıbaşı yolmuş bir yere çömelmişti. Duvarın dibinde bir şeyleri bekler gibiydi. Ne ki arkadaşları yollarına devam ediyorlardı. Yürüyüşü duyanlar da uzaklardan mektupla da olsa kendilerini kutlamaktan alamıyorlardı. Yeni bir fetih yolculuğunda: güzelliklerin sizin olması dileğiyle diye yazıyorlardı en azından. Umutlarını buraya bağlamışlardı. Bir yürüyüşün başladığı, başlatıldığı yerin niteliği önemli değildi onlarca. Yürüyüşün sürdürülmesiydi önemli olan: akamete uğramamasıydı. Hepsinin düşündüğü şeydu: yürümenin dışında bir başka yol yoktu, kaçış vardı ancak! Çünkü "Sanatın yeri yurdu olmaz elbette" cümlesi bütününe böyle bir düşünceye ilivermişti hemen. Şu da var: kukla oyununda bireyin evrenselliği algılayıp algılayamayacağı konusu! Kendinden bir şeyi nasıl dile getirebilir bir kukla? İp üstünde yürümeyi bilmeyen sonunu yakalamaz mı? Hani bir şiirde söylenilir ya:

"Kuklalar litremesini ne yapısın

Adam konuşmasını bilmezse ne yapısın".

Konuşmasını da unuttur gibiyiz! Dudaklarını bir o yana bir bu yana eğip büküyorlar şunca zamandır! Göz göre göre yalan söylüyorlar. Kimi buda-laları da kandırıyor değililer. Doğrusu iyi oynuyorlar oyunlarını. Oyunlarını bozacak kimi soy ka-falar da yetişmemiş değil aralarında. Sayıları üç-beşi geçmiyor onlarında: ya susturuyorlar; ya da susmayı yeğliyorlar.

Kar haberleri: yılın ilk karı düştü toprağa. Zincir, tokoz ve çekme halati bulunduranın zorunluluğu artıyor zaman ilerledikçe. Hani kişi birden bastırır derler ya burda da böyle oldu işte. Her şey birdenbire olmuştu: toprak birdenbire yüzünü paklamıştı. Ağaçlar birden yapraklarını salıvermişlerdi rüzgöre karşı. Kahveci Halis'in çayevinde kendime bir barınak oluşturmanın tam zamanıydı artık!

Gününüz bereketli

Örününüz bol olsun kardeşlerim.

⇒ Sayı 18 ⇒

Lirik bir ÖYKÜ

Nedim ALİ

5 Ekim 1981. (H. İsmail YAŞİN'e)
Bugün, bir kadını bana bakmaya gözlerine bakıyorum.
Hiç oralı değilim kadını. Zaten hiç birimiz, hiçbir şeye karşı
'oralı' değilim. Ortada hiçbir şey yokken, gökten süzülüp
gelmiş sıyah bir karga gibi, hiç de gereği yokken ortaya a-
tılmış, kapkara bir karga gibi, 'ne var orda' dedi bir ses.

bakışlık,
bir ses, birden bire
bir kırılmaş olayında
kendi kendisini yiyen bir kırılmaş
bir göğe
çıla gibi ısırarmış bir göğe
ayaklarına sarıyordu,
ayaklarını iltiriyordu,
ellerim kıvrıyordu sağuktan
öyle öşüyor, öyle öşüyordu ki ellerim, kavruluyor sanıyor-
dum, sağuktan.

bir ses 'berakel versin! bir ses 'berakellal bel!'; bir ses 'os-
masaen' diye yanıklaşıyordu. 'Ezme vaaari' diyordu bir ses
okyanusta. Burda simit satan çocuklar yoktu; çünkü, 'simil
vaaaari' diye yanıklaşıyordu bir ses.

BAK DOSTUM diyordu bir ses,
bak canım ağerim, iki gözüm, gözün çıkım senle e mil
Bir ses 'eline sağlık!'; bir ses 'dilime sağlık!';
Bir ses 'yak ya..!'; bir ses 'hadi ya..!'; bir ses 'vay anasını be..!
Bir ses, 'su yüz mü, şu iki yüz mü, iki yüz de şu mu' bir
ses böyle net duyuyordum. 'Etti mi bla' diyordu tüm bir be-
yazlık uzatan bir ses.

Bir ses, faze bir yaprak gibi kokuyordu,
Tatlı bir sessizlikli bir ses
Bir ses kapkara
İçilmiş bir şıgara bir ses

Kayı bir karanlığa atılıyordu
Bir ses yağmardan istiyoraydı
Derin derin açılıyordu bir ses
Gözlerim yapıyordu

Kordan üşüyordu bir ses
Kömil A.gibi şıgara iltiriyordu bir ses
Kömil A.nın beyninde gezinen rüyalar gibi geriliyordu
BİR SES

Bir genç kız sesi
bakire bir kızdı
bana nişanlar söylüyordu yatariken
sabahları o ses ben de okunmuş olaydı
o sesi, bu sesi öpüyordum ben

Ve bir ses, iki ses arasında çıkıyordu.
bir ses bulgur gibi, bir bes sağan gibi bir ses, bir kekik ay-
ran; (Hüsnü İğen ses gördünüz mü siz hiç diye alaylı alaylı
yüzüme bakıyordu bir ilahiy.)

Bir ses sanki kırk yıllık tiryakiydi
Bir ses sanki bir sandal gibi sallanıyordu
Kızgın bir güneşli birses
develerle hürğüçünü yakas
Sen hiç duymadığım bir sestin
okyanusları geldim,
alırım aykularımı, alırım yüreğimin çarpışmalarını, içimde
kelmiş başlıkları alırım,

Bir devenin bulduyedim, biliyorum.
Bir ses, bana öyle yakas; beni ayakta tutuyor bir ses;
Ali K. gibi zayıf bir ses; Hüseyin D. gibi güçlü bir ses; Yunus
Dünin gözükleri gibi ateşlekkel bir ses;
Bir ses durmadan dürtükleyor içimde; olup başını çidiyor

Lirik bir ÖYKÜ

bir ses; 'işle gimi' diyorlar ardından. Ardından ne çok konuşuyorlar
gidene. Her gün dört milyar ses çıkıyor dünyada ve hiç bir ses, bir öteki
sesle karışmıyor diyorlar oturup sohbet edenler.

Durmadan karanfil kokuyordu bir ses
ben yine seni sesinden
tanıyorum
neden okyanusları geldiğini biliyorum
devenin hürğüçü üstünde, bir öne, bir arkaya sallanarak, müzik gibi
gidip gelerek parlak kum tanelerinin üstünde,
neden okyanusları geldiğini biliyorum.
Biliyorum seni karıştıranları neden tef çaldıklarını
(bu sahneyi izlerken gözlerim yaparmıştı, gözlerimin için yapıldığı-
nı bildiğini biliyorum.

Seni
güvercinlerin ve
örümceklerin için ne kadar çok sevdiğini biliyorum.)

Bir ses, ayacının karpısında; bir ses mum gibi yanıyor; bir ses vızoda
çığak; bir ses dostoyevski; bir ses gagol; ana karanına bir ses; raskol ni-
ni kaf bir ses:

Bir ses bızım Kul Sedî
Şeyh Sedî Şirazi
Bir ses,
Hazret-i Mevlânâ Celâleddin-i Rumi
Hzret-i Ebubekir'in onbirinci torunu olan Mevlânâ,

Bir ses kara kara düşünüyor
çay içiyor, sohbet ediyor bir ses
ezan okuyor bir ses
İçimde yanıklaşıyor
Davudi bir ses

Bir ses sakak lambası; bir ses et arabası; bir ses nol mahlıyör bir
ata; bir ses adamları ve küçük çocukları uzaklara götürüyor; bir ses
çok sıkıyor insanı; bir ses hitreliyor insanı; bir ses 'Allah erası için bir
sadaka'; bir ses 'Allah versin!'; bir ses kireli bir şorap gibi; bir ses yüz-
lerce ses çıkartıyor; yüzlerce ses; bir ses, kodun sesi 'ardede çıkmış' di-
yor; oysa ben, aydedenin işiğ güneşten aldığına biliyorum; kudsusa ay-
dedeye karbon oluyor.

ne ayıp
söz etmeyelim ondan, hem çocukları leylekler getirmiş; bi-
musun? ölenleri leyleklerin göldüğüde görmemiş ya, olsun; garçi
evet, bana böyle birşeyden söz etmediler, ben de sormadım; ipa
beu bizim kasabada hiçbir çocuk bilmiyor;

düşündüm de, beni leylekler gergileriyle tutup getirmiş olan
ben ilkokul kılafelerinde görmüşüm, leylekler çocukları kundak
getiriyorlancı; beyaz bir kvedek; oysa; aptal mayım ben, leylekler
dok sermasını bilmezler ki,

sonra, nasıl oldu biliyorum, büyüdük; teknes okuduk, tamlik
duk, biz İngilizlere ve İngilizlere o zamandan düşmandik; teknes
zel öldürüdü İngilizleri; tekneso hayran uyurdak okyanusları, rüyai
söylediçne kadar isterdik teknes olmayı; som amca yagasın idi, sa
comız bizi çok seviyordu; hayır, bizi som, amaca seviyordu.

bir ses 'eline sağlık Ali' diyordu; bir ses 'dilime sağlık'; gidip
bana bakıyordu bir ses; 'hey osmasaen' diyordu bir ses; bir ses
okula gilmedin mi'; bir ses 'faze çaylaaar' diyordu; bir ses 'işle !
de geç kalacağım'; bir ses ayak sesiydi 'çak tak!'; bir ses 'baş ver ;
mı ya 'v'; bir ses 'okyan bizde misin!'; bir ses 'ulca para!'; bir ;
bir maça kız!'; bir ses kışık kışık, rüyadaki gibi; bir ses durmadı
nuşuyordu;

Bir ses
Bir ses
BİR ses
BİR Ses
BİR Ses
BİR SES.

YÖREĞİM

birilerine
belki sana/göstermek için
gül açılımlarını

kaynağını gözyaşının
duygularımı anlatmak için
yüreğimi elime alıyorum

asa denli
anlatılmalarını anlatmak
dilimin düğümlerini
tüm acılarını sevginin
söyleyemeyeceğim

günbatımı bir yana
yani yılanlar çağı
anlamını toprağın
elime alıyorum

seni alır gibi
yüreğimi elime alıyorum
dünyamı alıyorum

↔ Sayı 25 ↔

GÜZELİM

istenmeyen bir yalnızlığı
yitik gözlerinde buluruz güvercinlerin
bir afyonlu çocuk ölse
ne düşünürsün güzelim
nasıl yaşarsın parmakların kopsa

terkedilmiş denizleri vardır içimizin
ahr gidersen başını uzaklara
uzaklar kimin, uzaklar nerde
nerde
karanlıklarda yitirdiğin herşeyin

martılar okşar büyüyen düşlerini
bir mendil boşluğunda
anlaşılmaz olur düşlerin

düşlerin nerde

↔ Sayı 39 ↔

İMHA ŞİRLERİ

1

mahcup bir cellat gizli bende
her gün yağlar durur ipini
vakli yok infazların
kendü infazda vakitlerin
hızarlara gelemem gayrı
hızalara da
çürütülmüş bir köküm şurda burda

seni düşlemeye düş yermiyor artık
düşler bende bakırçalığı
yanık izi şafaklarda
keskin zehir tadında
sevgilim demekte

zor yollardayım
önüm ardım cinnet mahyaları
bir bıçak yürüyor etimle kemiğim arasında
bir bıçak
yalnızlığımın benim aramda

darası alınmış dostluklar vardı bir de
babemin verdiği ilk herçlık gibi
düşürdüm bilmem nerde

↔ Sayı 29 ↔

Ayşe ALTAN'dan İki Şiir

Ö Z Ü M

gün batır
ne sevinç ne keder
savrılır düşlerim
yorgun sokaklarında akşamın
gökyüzünden bir parça kalır bana
insanlarla yalnız şu koca dünyada

↔ Sayı 40 ↔

MAHUR ŞİRLERİ

gözlerin ne sıcak bakardı
süzünak bir ağustos gibi
huzin zamanları öldürürdük
gençliğimizden
huzin sevgililere ağırdık

nisan sonlarında
garip bir menekşeden başka
neydi ki akşamlar

sonra üzerime zeytin gölgeleri düşer
başımı alıp güderdim
o tenha vakitlere ben
yaşanmış acılı yılları alıp yanıma

yeniden başlasak bir yerden
gözlerini yeniden tanısam
saçlarını tanısam yeniden
martılar uçuşa ellerimizde

artık ağlamak boşuna
gözlerinde bir ceylanın
ağladığı belli

inkâr edemem artık
içimdeki seni
sana dair acılarımı inkâr edemem

↔ Sayı 30 ↔

ÖYKÜ / KUZUYE

Yunus DEVELİ

Günlerdir kendim hapsedilmişti sanki eve. Bu tekdüze, bu devimsiz, yaşam hergün biraz daha artırıyordu içindeki sıkıntıyı. Herşey sanki yalnızca o andaki sıkıntıları artırmak için vardı. Çevresindeki insanların güldüğü, hoşlandığı zevk aldığı bir olay bile, oada yeni bir sıkıntının nedeni oluyordu.

Çıkıp dolaşmalıyım, dedi. Yoruluncaya dek, adım atamaz hale gelinceye dek dolaşmalıyım sokaklarda. Belki o zaman birazcık olsun bu sıkıntılardan kurtulur, bir gece de olsa rahat bir uyku uyuyabilirdi.

Kalvallerini yaptıktan sonra masaya oturup gazete okudu bir süre. Bunu az da olsa değişik bir dünyayı yakalamak, kendinden kaçmak için yapıyordu. Adeta kaçmak, uzaklaşmak istiyordu kendinden. Birşeyler olsun ona' çöksün kendine ve götürsün. Masada duran radyoya da açtı, gazete gibi ondan da medet umuyordu sanki. Oysa bir süre gazeteyle okuyup bitirdikten sonra (ki, hiç yapmadığı halde, kimi seçme testleri bile gözümüştü) hiçbir şeyin değişmediğini anladı. Aksine gazete de, radyodaki müzik de yeni sıkıntılarının nedeni olmuştu. Kalktı, odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaştı bir süre. Yine hep çıkmalıyım, bugün mutlaka kurtulmalıyım bu kapanıp durduğum evden, düşüncesi vardı dilince. Nereye gidecekti? Herşey aynı değil miydi. Dahası o dışarıdaki yaşama katlanamayıp kapanmamıştı evde. Caddeler, insanlar, tüketim yerleri, toşiller, hepsi herşey tersine geliyordu. Bir türlü uyum sağlayamıyordu dış dünyayla. Öyle olunca da herşey bir iş çözülmeye dönüşüyordu içinde. Caddede yürürken elinde olmadan, gelip geçen insanların yüzlerini inceliyor, sanki malleka varmış gibi, hangi adliğin izleri diye yüz çizgiğini çözmeye çalışıyordu. Yanından süratle geçen bir otomobil görse, bir sürü söyleniyordu içindeki.

Oda da bir süre öyle dolaştıktan sonra, gelip masaya oturdu yeniden. Bir sigara yaktı. Sanki onu alince alınca, dumanları içine çekip dışarı atılınca birşey olacaktı. Gözü masanın bir ucunda duran aksamdan kalma kilitbe ilmişti. Kendini böyle bir yakladı, açıp okuyacak direnç bulamadı. Üstelik hava da son derece bunaltıcı idi. Sandalyeye iyice yaslanıp yalnızca sigara içti. Sigara bilmeden birşey bulmalıyım, dedi İçinden. Ne yapacağıma karar veremiydim. Az sonra da sigarayı söndürdü, kül tabağını götürüp çöplüğe döktü. Ağır bir koku yayılıyordu çünkü izmaritten. Kalktı, bu kez kimi notlar yazdığı defterini aldı, yine masaya döndü. O güne ilişkin kısa notlar yazdı. En sonuna da işteki sıkıntılarla bağışuyorum, tümcesini ekledi. Uzunca bir süredir hiç aktarmadan alıyordu bu defteri elleri hergün. Günlük olayları birkez daha yaşamış oluyordu böylece. Belki bunun da etkisi vardı sıkıntı-

larına yoğunlaşmasında. En iyisi bir süre ara vermeliyim, diye düşündü. Bir de böyle denemeliyim. Ama bunu yapmaya gücünün yetmeyeceğini biliyordu. Günlük yaşamının bir parçası olmıştı çünkü. Herşey mutlaka oraya bir sa-tır da olsa yazmadan rahat edemiyordu. Yazma işini bitirince, kalkıp defteri aldığı çekmeceye koydu. Şimdi ne yapacaktı? Bir sigara daha, dedi. İçinden. Ama hemen vaza-geçti bu düşüncesinden. Git git o da ayrı bir sıkıntı olmaya başlamıştı çünkü. Kağıtka daha da üzerine geliyor du herşey. Bir süre hiçbir şeyi görmemek için gözlerini kapadı. Öylece oturdü. Bu kez de tüm kaçtığı şeyleri görüntüde geliyordu gözünün önüne. Ellerini kayıp iyice bastırdı gözlerinin üzerine. Daha koyu ve hızlı geçmeye başladı görüntüler bu kez. Çıkma dolaşsa, kentin uzak yerlerine, insanların olmadığı ıssız yerlere gitse, belki biraz olsun rahatlardı. Bilmediği birşey engel oluyordu sanki buna. Hisleri, duyguları, düşüncesi de cephe almıştı kendisine. Topyekün kor-pularına almışlardı onu. Ne istiyorlardı? Evdeki tüm eşyalar da karşı tavir takınımıştı sanki. Gözü hangi-sine takılısa alıyıcı bir tavirle kendini güzelliyor gibi geliyordu. Bütün bir yaşam ösüne kölmüş kalıyordu sanki. Herşey, ona karşı olmasın, onunla uyum sağlayama-yasının imlikamını alıyordu.

Birden bıçak gibi kestü düşünme-yi. Hep düşünmekten oluyordu za-fen. Bir başladı mı düşünmeye, or-tak sonu gelmiyordu. Ah! Bir yapabilse, bir alıptırabilse kendini, hiç-bir şeyi umursamamaya. O zaman ne sıkıntı kalır, ne da birşeyi. Her-kes gibi yaşayıp giderdi.

Masadan kalktı, ağılıkla mide-sinin sızladığını ayımsadı. Mutfaka geçip birşeyler hazırladı kendine. Zaman çok geçsin diye, ağır ağır yapıyordu bu işleri. Kendi kendiy-le bir oyun oynuyordu sanki. Delilik gibi birşeydi bu. İki kişi oluyorsun-uz, biri kaçıyor biri kovalıyor. Ba-zan da üçüncüsü ortaya çıkıp, se-kinleştiriyor her ikisini. Tıpkı şimdi yemek yerken yaptığı gibi.

Sigarayla içerken kararını ver-miştü. Ne pahasına olursa olsun çı-kaçaktı bugün evden. En kızıya, hiç-bir kimsenin olmadığı, kentin bitip, köylerin başlamadığı yöne gidecek-tü. Orada bir, ağaç gölgesi bulacak, bir süre uzanıp dinlenecekti. Belki kentin üzerindeki yoğun kara bulut-ları sıkıntısının kaynağı. Belki du-varlar arasına sıkışıp kalmış olmak-tı. Kalktı, ayakkabısını giyip çıktı evden. Sanki bir daha dönmeyecek gibi usança çekmişti kopyı. Kuzey-a, dedi. İnsanların olmadığı yere.

KAÇIŞ

Derin bir kök karanlıklarda
Çalınmış duyguları çocukların
Yankılanır bir soru
Taşduvarlarında kentin

Çırpınır durur
Yatağına varınca
Umul ve çocuk

⇒ Sayı 42 ⇐

BİR BÜTÜNDÜ YÜREKLERİMİZ

Recep KARIP

Akşemin alaca karanlığında ağır yükler yükledim sana
Omuzlarından kılcal iplerle bağladım ebabil keşiflerime
Balıkların zorunlu bağışlarından arda kalan
Vapur döküklerine heyhellenip durdurca batır kezaalar
Bir ok atımdan, bir sevda lüküsünden yana
Anılar anlatılır oldu, şairlerin şiirlerine kovalı sesleri ekleddi

Yoğun bir kavgenin göçü bileklerinde
Serin yüzünden düşen tebessümlerinde kaygılar vardı
Ve çalkılan yamraklarımın öyküsünü biliyordun
Göçmen kuşlar yol almıştı ülkelerine
Bir bızın yalnızlığını kalmıştı bir de öksüzlüğümüz

Kerli dağlardan soğuk ve alımlı bir bakışın
Ülkelere neler söylediği ben bilirim
Davul varuşlarından ülkemize bir yol vardır değil mi güzelim
Koyunların, kezaaların koşmasından
Kendakta uyummuş bebennin öğlomasında bir soluk
Omuzlarından aşağı dökülen sevdam
Kucakladığım dostluğum vardır.

Usanmadan yürüdük caddelerde
Başımız dik göğsümüz ilerde yürüdük
Zemansız doğumlar eğildi yaptığımız dostlar
Zemansız öğladık zamanlı inledik durduk
Sebramızın son kelimesine vurguncasına hayrandık birbirimize
İki başımıza kaldık, dört başımıza yürüdük, biz bir bütüdük.

⇒ Sayı 46 ⇐

⇒ Sayı 40 ⇐

Rasim ÖZDENÖREN İLE KONUŞMA

(İkinci Yazılar'ın 42. sayısındaki bir yazın ızda genelde görüşünüz insanın, özelde ise iş güç sahibi yazarlarımızın zamansızlık içinde bulduklarını, bunca zamansızlığa rağmen ise, hâlâ sanatsal ürünler verdikleri, buransa, bence bir sıra bağlı olduğunı vurgulayarak, yazarlarımızın bu konudaki görüşlerinden yararlanmak isteğimizi belirttik.

Bunun üzerine, Ankara'dan Şaban ABAK, sayfanız adına gitti, bazı yazılarla görüştü.

Şaban ABAK'ın, bu defteri ve herca zamansızlığın içindeki yorucu çalışmasını, bu sayımızdan itibaren yayımlamaya başlıyoruz.)

H. İsmail YASİN

(Rasim ÖZDENÖREN'i, bir hafta süreyle gündüz işyerinden önceleri ise evinden, telefonla, sürekli aradım. En sonunda da, Zafer Çarşıdaki Fatih Kitapçısında yakaladım. Çarşı içindeki geniş çayevine oturduk.)

Şaban ABAK : Rasim abi, isterseniz ben soruy- sa size vereyim; evde yazıp hazırlarsınız, ben getiririm.

Rasim ÖZDENÖREN: Yo ya, bu iş ya burada biter, ya da kalır.

Şaban ABAK : O halde sizi dinleyelim.

Rasim ÖZDENÖREN : Bir defa gerçekten yitceceğimizin vere yapabileceğimizin kaçta kaçını yapıyoruz? Her zaman daha fazlasını yapabileceğimizi düşünüyorum.

Şaban ABAK : Ama son yıllarda bir bütün itibarıyla yayınlandı. Ki, çoğu yeni yayınlanmıştı. Bu, gene de bir şey değil mi ?

Rasim ÖZDENÖREN : Bakın, bir hatıramı aklıma getirdim. 1976 yılı başlarıydı. Bir görevle Eskişehir'e gittim. O zamanlar Eskişehir'de arkadaşların tutukları bir ev vardı. Akşamları o evde toplanıyor, gece geç saatlere kadar sohbet ediliyordu. Ben de o evde kalıyordum. Bir Elbistanlı iki genç de evin bekçisiyle, düzenliyle ilgileniyordu -Elbistan'ın adı Nedim'di galiba-Benim o evde misafir olduğum bir aylık süre içinde o ev, her gece misafirlerle dolup taşıyordu. Gece saat bir'den, iki'den sonra, misafirler dağılıncaya, ben de o gün ki yazımı hazırlıyordum.

Şaban ABAK : Saat iki'den sonra mı hazırlıyordunuz efendim ?

Rasim ÖZDENÖREN : Bir, günlük gazeteyle (Yeni Devir) günlük yazılar yazıyordum. Fakat ben yazımı yazarken, bahsettiğim o iki delikanlı uyumuyordu. Birkaç saat sonra ayandıklarında ben, masamda çalışırken buluyorlardı. Ben çalışırken, onlar kahvaltıyı hazırlıyorlar, beraberce namazımızı kılip, kahvaltımızı yapıyorduk. Kahvaltıda sonra arkadaşlar işlerine gidiyorlar; onlar gittikten sonra, ben de, saat tokuz'a kadar uyu-yordum. Ondan sonra, ben de görevime gidiyordum. Bu düzen, bir ay boyunca, oyağı yukarı böyle devam etti. Ankara'ya geldikten birkaç ay sonra Eskişehir'de bir delikanlı, bir öğle vakti ziyaretime gelmişti. Beraberce öğle yemeğine çıktık. Yemekte, beni sorulan bir soru vardı: "Abi, dediklerine göre siz hiç uyumuyormuşsunuz?" Dedim ki, yok, hayır, herkes gibi ben de uyuyordum. Bunu nerden çıkarlıyorsunuz. Bizim Eskişehir'de o bir aylık dönemimizi hatırlat. O zaman, ben olayı kendisine anlatım, ben de uyuyordum ama, herkes gittikten sonra, Uyuduğumu gören almamış.

Şaban ABAK : Yani uykudan zaman çalı-yordunuz-mu?

Rasim ÖZDENÖREN : Benim diyeceğim şu: İnsanlarda doğma bir kahraman yaratma hevesi vardır. Allah, hepimizi ettien ve kemikten basıl etmiş. Şimdi desemki, (ben hiç uyumam, sürekli çalışırım). Bu, belki bazılarının hoşuna gider. Ama, bana kelimese, insanlar zorlarıyla da güzeldir. Uyku, yeme, içme, bunlar kul olmanın jantınadadır. Bize özneli hatırlatın için, vakti kul olduğumuzu hatırlatın için Cenab'ı Allah'ın lütfiği bahanelerdir. Uykudan çıkmaya diye bir-şey yok. Uykanan da, yemeyen, içmeyen de hakları varmış. Ben astında uykuyu da severim. Büyük Lütuf. Ama uykuyu ile gaffeli de ayırmak lazım. Gene bir yenili anlaşılmadın kaçmak istiyordum; ben gaffil değilim de demek istemiyordum.

Şaban ABAK : Yazarm 'çalışma hayatının yoğunluğu ile 'yazma faaliyetlerinin yoğunluğu' birbirinden ayırdediyor. Bu işi yaklaşıp, uzlaşmacı bir soruyu düşünüyör isler islemez : 'Yoğun iş hayatınızda rağmen nasıl verimli bir yazar olabiliyorsunuz? 'Oysa siz, böyle bir ayırma kohtuyorsunuz. Herhalde, Yanlış anlamadım değil mi efendim ?

Rasim ÖZDENÖREN : Şimdi tasarılarımız bilmediğçe, böyle bir koaale varmak belki mümkün. Mesela benim, 1-982'de başlayıp da hâlâ bitirmedeğim bir öykün var.

Şaban ABAK : Bir tek öykü mü ?

Rasim ÖZDENÖREN : EVET .

Şaban ABAK : Niye bitmiyor bu öykü ?

Rasim ÖZDENÖREN : Ha, ben de onu söylüyordum. Çünkü, yazmaya, bitirmeye fırsat bulamıyordum. Bu, başlanmış ve bir kısmı tamamlanmış bir öykü. Bir de hiç başlayamadığımız var. Ya- sı olaya benim yerime geçip baktığımızda, bir verimlilik değil, bir bitirmemek olayı ile karşı karşıya geliyoruz. Bizim önceliklerimizle, başkalarına bize empoze ettiği öncelikler arasında hep bir çarpışma ortaya çıkıyor. Ve bu çarpışmada yenilen hep ben oluyorum.

Şaban ABAK : Bir tercih zıkkınısı değil mi efendim?

Rasim ÖZDENÖREN : Çalışma da bir tercih- ten doğuyor ya! Benim kendi tercihlerim galip gel seydi, şimdiye kadar yayınlanmış olan deneme kitapları yayınlanmamış olundu.

Şaban ABAK : Yani siz, deneme kitapları yayımlama-ya terahter değil misiniz ?

Rasim ÖZDENÖREN : Böyle bir çıkarıma varılır mı bilinem ama ben öykü yazarını yağlırdım. Da- nımlerine çıkması beni pışman mı etti. O da değil. Bu bir mizacı. 'Mavera' yı çıkarılamaya başladığımızda, Cahit Zorifoğlu bana hep, 'abi sen deneme yaz, derginin denemeye ihtiyacı var, öyküyü nasıl olsa yazarsın' derdi. Öykü kitaplarımız da, hep bu tahhızlıklar içinde yayımlandı. ÇARFILMİŞLAR dışında hiçbir kitabım benim özel tasarıma uygun olarak çıkmadı.

Şaban ABAK : Efendim, konuşmanız dışında olacak ama, o 'asaf tasarılarımız' soruyum mı ?

Rasim ÖZDENÖREN : Sor.

Şaban ABAK : Neydi o asaf tasarılarımız ?

Rasim ÖZDENÖREN : Örne ben söylemesem, kim- senin dışardan bilebileceği bir olay değil. HASTALAR VE İŞİKLAR. Savaş Karakoç o kitabın asafı etkilenişle yayınlandı. ÇÖZÜME VE ÇOK SESLİ BİR ÖLÜM. Nuri Fakrül abinin zorlanısıyla çıktı. DENİZDE AÇILAN KAPIL. Gene Cahit Zorifoğlu ve Erdem Beyaz'ın zorlanmalarıyla GÜL YEŞİLŞTİREN ADAM... O da parçasını zorlanmasıyla.

Şaban ABAK : Benü Hiç bitiniyorduk. Be nasıl oldu ?

Rasim ÖZDENÖREN : O zaman memurlu-İten ayrı- rıydık. Yazılarla gelirdiği parayla çalışıyorduk. Çalıştığımız gazetede, kendilerine bir roman vere- rebilirsem avans alabiliriz diye söylediler. Başlamış olduğum bir 'ö-küyü' de böylece tamamlamış ol- dum. Gerçi bunun basılması olayı etlilik olarak diğerlerinden farklı.

Şaban ABAK : Gel Yetiştiren Adam'a öykü mü diyerseniz?

Rasim ÖZDENÖREN: Farketseniz, ister öykü deyin, ister roman olsun. Şimdi zaten meselemiz o değil.

Şaban ABAK : Asaf tasarılarımız neydi, gerçekleşen ne oldu? Bu hâlde açık değil.

⇒ Sayı 46 ⇐

Ulviye Zeynep İLBAK

VURGUN

gün gelir eskirmiş
en yeni sevdalar bile

ağlama gönlüm yağmur mevsimlidir bu
seni tecrit etmişim mullardan

bir yokluktunuz ey düşlerim
hongı çaresizlikten beridir
kemirmektesiniz içimi
tazeliliğini yitirmiş günlerin
ümitlerin yaşanmışlığısınız
karıştınız uzaklara

bik kıvrımdınız gülüşlerim
cehennem kavislerinden kopan
acı bir şafakla doğmuşum
vakit mi geç oldu
erken mi iner bu diyarın akşamları
ölüm mü gecikti bize gelmekte
biz mi geciktik ölüme gitmekte

içimin bir köşesinde sizlersin
ey sevgili
bir şehir yalnızlığı sarmış da beni
dördim erciyes doruklarında
kanal çırpar
çocukluğum nice uzaktaymış bir bilsen
bir dua olsam
kurşun yağmurları altında

→ Sayı 46 ←

Mûnir İNCİGİL

FIRUZE

İçtiğim yalnızlıktır salmış vakitlerden
yaşamımın katığı ezgilere bandırıp
ikindüzreler!
en solgun sesi isliğinim
benim alemimde
bahçaları şir dolu
gelinlerin

düşlerine eleğimsemalar konuk
göğsümü bir kuşatmayagörsün
zivt fiçileri
bu kelimeler paletlere benzer
paletlere katanamaz yüreğim/
üşür

olmadığın kentlerde'firuze

→ Sayı 50 ←

ÜŞÜYEN KAÇAK

Benim uykum üşüyordu yorganlara bürüdüm
Kulağıyla duydukları çıkmaz iken ağzından
Kırda zehirli ot kokar, dizlerde incelirdi
Ranzalarda tedirgindi - bunu demeyecektin-
İşte artık örümcekler ülkesi sanıyor her yerini
Benim uykularım ki uyruğu belirsizdi.
Ben demezdim o bir kaçak asker gibi gelirdi
O tenha zamanlarda çok ağlamış ve susmuş
Tiksinen bir çocuğun o korkak gözleriyle
Gelir, şişmiş ayaklarımın ağrısına tutunurdu.

Ben uykumu şiirlerde üşüyorken büyüttüm.
Bilinmiyor şimdi beni nasıl tahrik ettiğin (*)
Böyle kente düşüşüne omuz silkmeyecektin
Oysa benim uykularım fesleğen kokacaktı.
O zaman belki bir kedi ölürdü utancından
Su yürürdü bir damara, bir kuşu ağlar görürdüm
Yorgun siyah bir bulut kanardı gözlerimde
Benim uykum üşüyordu yorganlara bürüdüm.

(*) "Kimsenin uykusunun fesleğen kokluğu yok"

(J. ÖZEL)

→ Sayı 48 ←

Şahan ÇOKER

BİR DOSTA MEKTUP

Sevgili Dost

Sana bu mektubu ak suçların işlendiği, mavi bir yolculuğun karanlık ve unutulmuş durakları arasında yazıyorum. Dirimin ancak bir çocuğun düşlerinde var olduğu, kokuşmuş bir Dünya'dan esirgeyebildiğim bir parçacık sevgimle sesleniyorum. Kelimeler boğazıma düğümlenmeden, kan oturmuş gözlerim, süt mavisi yüreğim ve çiçeklenmiş yumruklarımın konuşmak isterdim. Oysa söylemek istediklerim kelimelerin boyutlarını aşıyor.

Günahlarımı sevaplarıma ekliyor, benliğimi asi bir çiçeğin sızılı köklerine kusuyorum. Var olan her maddenin ötesinde ölümü bekliyorum. Ömrümün bu son safasında açılan papatyaların tarihe düşen izdüşümüdür. Apansız sessiz gelen bir busede öldüren bir ölüm var mı? Sevgili Dost-beni duyuyor musun?

Sevgili cidden sevgili Dostum; Ben su ile toprak arasında bir garip yolcu, kulaklarımda sapsiz ölümlerin yanık sesi geceye yürüyorum. Bu belki de şah damarımın akacak ılık kanların yazdığı son destandır. Bak kemikten eller uzanıyor bana. Bak güneşle ilikem arasına ağ kurmuş örümcek.. ve senin adının geçmediği bir ölümlü yaşıyor şimdi insanlık. Ne o Dostum; korkuyor musun? Dostum Dostuum! Beni anlıyor musun! Yoksa Melek olduğunu unuttunda ağlıyormusun?

⇒ Sayı 58 ⇐

Mevlâna IDRIS

GÖTÜREN MAVİ KUŞ

Size güzel
Size ince şeyler söylemek istiyorum
Ölüm tutuyor beni
Yapamıyorum

Tarafardan biri ektilince
Anlamını kime sorsam güzel şeylerin
Cevapsız kalıyor

Ağaçlar yine
İrmâklar yine aynı
Neden ağlıyorum öyleyse
Değişen ne

⇒ Sayı 59 ⇐

Tuna I. ÇİÇEK

BUGÜN YAĞMUR

bugün yağmur yalnız benim için yağıyor
bir sevdanın şarkısını söylüyor bu yüreğim
sevdamı yaşıyorum, hiç umulmaz korkuları
bir kızın sarı saçlarıyla oynuyor hüznüm
bütün özlemlerim korkunç düşlerin başlamasıyla bitiyor
korkuları yaşıyorum, dünyanın bütün acılarını
insan artığıyım işte, kahredici bir yürek taşıyorum
bundandır, hayatın bütün acısını yükleniyor gözlerim
saçlarıma degecek bir türküyü bekliyorum gelmeyecek, sevgiliyi
ayı bekliyorum, akşamın alacasını sonra
söylenemeyen sözleri ekliyorum, lüm o acıları
fırat'ın kousuna eş bir kaşu başlıyor içimde
bir sevdanın şarkısını söylüyor bu yüreğim

yalnızlık beni gündüz buluyor artık, şakaklarım da zonklamıyor
bugün yağmur yalnız benim için yağıyor

⇒ Sayı 61 ⇐

Kaddisi DOĞAN

YALNIZLIK ŞARKISI

I

geziniyor eli ensemdede
şehrin neresine gitsem peşimde

II

tıkamışlar kulaklarını sesime
bu delişmen cüzgar götürececek birgün
adamakallı
rnladım
damla damla soluk soluk
belli ki

III

ne bir bekleyen ne de beklenen
boş odalarda
ruhum üşüyor
loş lambalarda
bilir misiniz
ne anlama geldiğini bunun
böyle anlarda şehrin

⇒ Sayı 63 ⇐

Abdulnasır YILDIRIM

BİR VARLIK BİR YOKLUK

Cinayetin izleri
İdamı bekleyen mahkumun boynunda
Gözlerimden nefret ediyorum
Günler can çekişiyor avucumda
Ekonomistlerin kalkınma söylevleri
Acıların çıplak yüzlerin içinden
Koşuyoruz
Herkes ölümünü çantasında taşıyor
Evrakların arasında dilekçelerin sonunda
Kahve köşelerinde

Sor
Saldır farenin peynirine

Fare seyredir
Kedi sahibine sürtünür
Sütünü içer kılıcını sallar

↔ Sayı 66 ↔

Kâmil YEŞİL

ÖDÜNÇ BİR HAYATI YAŞAMAK

Ben
Mühürlü kalplere girmeyen ses sahibi
Yankısını dağlardan alan
Şiir şairi

Her hecesi mansûr
Kelimeler yüklü bedenimle
Ödünç bir hayatı
Yaşamak benim işim

En zehirli okunu bana fırlatır
Sokak
Yüreğim şiir yükü
Yürek koltuk altında
Sevgim şeddelenmiştir

Kimseden mektup almam
Hava hep kara kurşun
Kahvem daha pişmedi
Hayat
Herşeye rağmen benim
Hayat herşeye rağmen

↔ Sayı 67 ↔

BİLAL AKHOROZ

C E M R E

adını dizeler boyu hecelemekten yoruldum
bir çizgi gibi yaşamak kaldı dünyayı bana
iğdiş edilmemiş kelimeler
yontma taşlardan yapılmış kafa tasları
kendimin olmayan her ne varsa
selama durdu beyaz sayfalarda bana.

güneşi birlikte karşıladığımız vakitler unutuldu
tarih takvim yapraklarıyla yarışa hazır
sabrım uçurtmalara takılıp giderken
içime döktüğüm aminler
önümde barikatlar kurdu.

bakır levhalara sakladık yüzümüzü
avare dolaştık yaya kalmış kaldırımlarda
bir yanımızı yaşamaklar aldı
öbür yanımızı dünya
yüzleri karalanmış fotoğraflarla dolu
dünya

ne ki
dili tutulmuş bir mektupla
gelebilirdin bana.

↔ Sayı 67 ↔

Nedim Ali

HASRETGECELERİ

şimdi

ne güzel bir ayrılık yaşıyoruz, böyle başlıyor mektup
sulara sarılmışım yüreğim akıyor, içim kalkıyor —neyse onlar— onlara karşı
buruk bir gülümseme, buruk bir sevinç, taş gibi bir yalnızlık
insanların çoğaldıkları ve yoruldukları boşlukta.

ne zaman başkaldırsam, ne zaman yemin etsem hep aklımdadır o
zemherilerde büyümüş erzurum'lu bir erkek —üstelik şair—
ve küçük bir istanbul besler koynunda
ne zaman sevdalansam yine terk edilmişdir ve bilir ki hayatın provası yoktur.

I

sevgilim gece
çocuk saçlarını besmeleyle yıkayan bir yağmur yağıyor, karıncaların uykuları ıslanıyor
yalnız kalınca kalkmak üzere otobüslerde
sevdalısın biliyorum, sevgilim üşüyorsun, uykularımı yakıp gideceksin büsbütün
kanımda
çıplak ve şedit bir yağmur bırakıp
gideceksin.

bir daha konuşalım, sonkez konuşalım, yağmurlardan konuşalım
bilekleri kelepçeli sıtmalı adamın
ve yalnızlık harflerinin üstüne yağın.

konuştum
çocuklar büyüdü
eksik gramerli bezirganlar çoğaldı ve yüzü hiç kıvıldamayan envai türlü dükkancılar.
paran kadar konuş, paran kadar sus!..

*|...ve kiremitli evlerde aklına serin yataklar takılıyordu, hasretgeceleri
bütün sonbaharları harabolmuştu, bunu siz gayet yaşlandııkça anlayacaksınız
sonderece cüzi bir ateş düşünüyordu da yüreğine
öfkesi kendine yetmiyordu.*

*yalgın bir adamdım cüzamlı bir aşka iliştirildim çarnaçar
anlatsam
ömrünüz ka fi gelmez, ölmek için geç kalırsınız -boyunuma hiç kadın değmemişti-
bir çılgınlık yapabiliirdim, bıçağım sancılanıyordu boş sokaklar gibi
bu fehri kanatabilir onu kurtarabiliirdim, hatırladınız mı?
kimbilir
şimdi ne çeşit suçlar çıkartır benim gövdemden görgülü boylar . |*

II

sevgilim sen sus
ıslak ve rutubetli bir akşamüzeri.

ikindiyazıları / Dç

Ü Y K Ü

Sebahattin ÇELEBİ

BAŞKA BİR MEMLEKET

Yağmurlu bir günde doğduğunu söyledi bana annem. Yağmurun insanları sıkışıklıkla ıslattığı, bulutların hüznüyle dolup, çağladığı bir günde doğmuşum ben.

Babamı hiç görmedim. Anam nerede olduğunu sorduğumda, hep başka bir memlekette gitti, dedi. Ama buklemelerim hep boşunaydı. Hiç babam gelmedi. Gülelimi diktiğim yollardan hep babamın ellerini tutmadan gelirdim.

Çamurlu sokaklarda hep babamın düşer, babamın yüz şeklini canlandırmeyirdim, hayalimde. Bütün hayallerim boşunaymış meğer.

Evimizin buforduğu köhne, çoğu yerlerinde taşla süküldüğü sokağımız bana hep şefkatli davranırdı. Yağlı komşumuz Abdülka dir amca gözlerinin üzerine döklü ten uzun saçlarını okşar, yüzüne bir öpükle kondururdu, beni nerede görürse.

Kadınlar gündüzleri bir evde toplanır, sohbetler ederlerdi. Bazı zaman onların çığlıklarını, hıçkırıklarını sokaktan duyardım.

Çocukluğum . . . Şimdi bir hayal oldu . . . Çocukluk arkadaşım Seyid Hasan'da...

Sokağa girişindeki evimizden dışarı çıkıp ikiyüz metre ilerdeki onların evlerine gider, oyunlar oynardım. İnsanlardan uzakta, sessiz, sakin bir evleri vardı. Bahçelerinde annesinin diktiği olduğu karanfiller oraya bambaşka bir güzellik kattıyordu.

İnsanların ölümlü olduğunu, bir gün mutlaka öleceklerini çok değer verdiğim Seyid Hasan'a kaybedince daha iyi anladım. Her insan ölmeye mahkum. Fakat ölümlerim en kötü, bir başka insan tarafından dayak yiyerek öldürülmek olsa gerek.

Seyid Hasan'la arkadaşlığımız hep güzel geçti. Onusla tanışmamız daha dün gibi hatırdadır; ben ve yakın komşularımızın çocukları bilya oynayan diğer çocukları seyrediyorduk. Bilya oyunu çocukluğumuzun en güzel oyunlarımızdandı. Bilya oyunundan başka, saklambaç, tahtadan yapılmış silahlarla da masum insanlar-askerler çatışmasıyla dolu oyunlar oynardık.

Kendimize ait bir dünyamız yoktu. Kendimize ait bir dünya kurmuştu. Bilyaların, güllüklerin bol olduğu bir dünya.

Bilya oyununa daldığımız bir sıra, çocuklardan birinin yerde sıralanmış bilyaları ani bir hareket-

le avuçlayıp, kaçmaya başlamasıyla Seyid Hasan'la olan arkadaşlığımızın başlıyacağını tahmin edemezdim. Bilyaları kaçıran hiçbirimizin sevmediği insanların çocuklarından biri idi. Büyük bir kovalamaca başlamıştı ara sokaklarda. Küçük çocuk bilyaları bırakmaya hiç niyetli değildi. Durmadan koşuyor, bizden hortalmaya, bisi atılmaya çağırıyordu.

Bir gün, öğürbüğümü için delice koşacağımı, her şeyi güze alacağımı hiç tahmin etmiyorduk.

Bilyalarımızı çalan çocuk bizden kaçmaya çalışırken, karşından gelen bir çocuk durumu anlamış ve bilyaları çalan çocuğu tutarak, kaçmasını men etmişti. Arkadan gelen bizler, hemen hırsız çocuğuna karanın; başına yumruklar indiriyor, birkaç çocuk da avucunu açıp, çocuğuna elindeki bilyaları almaya çalışıyordu.

Bilyalarımızı çocuğa vermek istemiyorduk. Bizim dünyamızın bir parçasıydı bilyalar. Kendimize ait dünyamızın vazgeçilmez gereklere idi.

Nihayet büyük didimeler neticesinde çocuk avucunu açtı ve bilyalar yere yuvarlandı.

Hemen bilyaları toplayarak, kaçmaya başladık. O çocuk da geldi bizimle.

Adının Seyid Hasan olduğunu öğrendik sonra. Hepimiz sevniştik onu.

Artık onsuz pek oyun oynamıyorduk. Oyunlarımızın içinde mutlaka o da yer alıyordu. Bizim sokağın üstünde bir eve yeni taşınmışlardı. Biraz yürümeyle onların evine gidebiliyorduk. Onun da benim gibi babası "başka bir memlekette" gitmişti.

Tepelerin üzerine çıkar habalarımızın hangi memlekette gitmiş olabilirceğini tartışırdık.

İçimizi garip bir his kaplıyorduk askerler deyiince...

Dünya bir mektep, okutulan ders ise kin olmuştu. Askerler kelimesi; çarşıda, pazarda ellerindeki kurulum sopalarla, otomatik silahlarla masum insanlara zulüm edenler çağırıyorlardı bizde... Hürriyetimizi elimizden alıp, bizi kölelik zincirine bağlamak isteyen, insanlıktan uzak fakat insan diye nitelendirilenler gelirdi.

Askerlerle mücadele edip, hürriyetimizi için çarpışacağımız günlerin hayaliyle yaşıyorduk, abilerimiz ze yapılanları güdükten sonra.

Dükkan kepenklerine başları vurularak dövülen abiler, saçlarından tutulup sürüklenen kadınlar, tuğla

örülmüş duvarlara başı vurulan bu insanlar bizdedi...

Günlerin, ayların, yılların bizi sürüklemesine engel olmadık. Ve zamanın akışına haptırdık kendimizi. Zaman ilerledi ve biz de birer delikanlı olduk. Gençlik artık.

Bunca zaman içimizde sakladığımız intikam duygusu yavaş yavaş açığa çıkıyordu. Bir annenin yavrusunu tehlikelerden saklaması gibi, biz de intikam duygusunu yürece koruduk. Kaybolmanın, hoşgörü ona zarar vermesin diye. Hep kin deyduk. Kinle yedik yememizi, ve kinle içtik suyumuzu...

Seyid Hasan, ben ve diğer arkadaşlar kendimize kauçuktan sapanlar yapıyorduk. Askerlerle girdiğimiz sokak çatışmalarında bunlarla karşı koyuyorduk. Ama onlar bizden çok daha güçlüydü. Uçuzyaşartıcı bombaları attıkları vakit biz çil yavruları gibi oraya- buraya kaçışıyorduk.

Caddelerde, sokaklarda, çatışma sırasında da 'Kahr olsun Siyonizm' şeklinde sloganlar atıyorduk.

Günlerce, aylarca çatışmalar devam etti. Bir bağımsızlık mücadelesi bir türküydü mücadelemiz. beraber söylemeye azz

--Sayfa 4'de Sürüyor--

↔ Sayı 69 ↔

ikindiyazıları / dört

ö y k ü

sebahattin çelebi

başka bir memleket

ettiğimiz bir türkü. O türkü söylemeliydi, söylenecek birgün ümi-diyle taşları askerlere fırlatırdık. Dişlerimiz birbirine geçecekmiş gibi olurdu.

Seyid Hasan'ı sürüp giden çatışmaların birinde kaybettim.

Direnmiş taşlarla idi... Taşlarla savunuyorduk vatanımızı 20-25 kişilik genç arkadaşlarla, askerlerle kıyasıya bir çatışmaya girmiştik.

Başımıza sardığımız bayrağımızda, bize büyük cesaret veriyor ve bizi coşturuyordu.

Sadece gözlerimiz görünüyordu. Yüzümüzü saklıyorduk.

Kaçarken omuzlarımızın kadar çamur olurdu elbiselerimizin çoğu zaman.

Askerlerle aramızdaki çatışma onların atışkları iki gıyayarıcı bombadan sonra bir kovalamacaya döndü. Biz kaçıyorlardık. Yakalanmamak için kaçmak zorundaydık. Yakalanmak ölümle birdi. Günlere döviyorlar, uyumaya, dinlenmeye, hatta tuvalete gitmeye dahi müsaade etmiyorlardı. Ellerindeki itirafnameleri imzalamadığımız müddetçe, dinlenmek gerçekleştirmesi imkansız birşeydi. Bazı gençleri jiplere bağlıyorlar, kumsallara götürüp burada dövüyorlardı. Dövdükten sonra, bu kez de diri diri kuma gömerek halsiz kalan gençleri ölüme terk ediyorlardı. Yakalanmanın diğer adı, ölümdü bu nedenle...

Bacaklarımızın uzun olması sebebiyle ben daha hızlı koşabiliyordum. Ama Seyid Hasan biraz çişman olduğum için iyi koşamıyordu. Çatışmalara katılacağı zaman yanında taşıdığı bıçağı elindeydi. Uzun ve keskin bıçak elinde koşmaya çalışıyordu. Ben delicesine koşarken, onu henden 5-6 metre kadar geride kaldığını görüyordum. Elinde jopu olan bir asker Seyid Hasan'a iyice yaklaşmıştı.

200 metre arkasından da diğer askerler koşuyorlardı. Joplu asker Seyid Hasan'a iyice yaklaşınca büyük bir endişeyle dolda yüreğim... Arkamı döviyor, kaç kaç diye feryad ediyordum. Ama feryatlarım boşunaydı. Zavallı hızlı koşamıyordu. Asker tüm gücünü toplayarak

Seyid Hasan'ın sırtına sert bir jop darbesi indirdi. Durdum, geri dönmek, ona yardımcı olmak istedim, ama olmadı... Kıyasıya bir mücadele başlamıştı. Asker elindeki jopuyla seri şekilde vuruyor. Zavallı Seyid Hasan'ın sırtından insanın yüreğini parçalayan sesler geliyordu. Elindeki silahı kullanabilecekti mi, diye büyük bir korkuyla bekliyordum. Gözlerim kısılsın, tüm dikkatimle kavgayı izliyordum. Üst üste inen jop darbeleriyle Seyid Hasan iyice bitkinleşmişti. Bıçak bulunan eline asker jopla vuruyordu. Koluna kırıldığını farkettim. Diğer eliyle bıçağı kavradı. Ve hızla askerın böğrüne sapladı. Askerın eli havada kalmıştı. Seyid Hasan'a bütün acısını unutmamış, bütün gücüyle askerın karına bıçağı saplıyordu, saplıyordu. Kendisini askerın altından kurtarıncaya da kırık kolunu tuta tuta ilerledi. Yardımına ne kadar koymayı istediysen de, sonuç suzdu. Çünkü arkadaki askerı grup hayli yaklaşmışlardı. Bir anda Seyid Hasan'ın sesini duydum: "Alçaklar! Alçaklar!" Gidin buradan!" diyordu. Yüzü biraz önce öldürdüğü askerın kanlarıyla kaplanmıştı. Kırık kemiklerine ve hele kopacak hissi veren koluna hiç dırılmadan, delicesine çığlıklar atıyordu. Yüzü kırsmış, büyük bir acının işareti okunabiliyordu.

Bu çığlıklar fazla uzun sürmedi. Diğer askerler onu kısıkrak yakaladılar. Ve onu ellerindeki joplarıyla dövmeye başladılar. İçine yün doldurulmuş bir torbaya vurunca çıkan seslere benzer sesler geliyordu. Yüreğim parçalanıyordu. Ama yardımına gidemedim. Gösem de zaten onu kurtarmama imkan yoktu. Bir ara onu yolun kenarındaki duvara fırlattıklarını gördüm. Zavallı kafası taşlara çarpmış, kanlar oluk gibi akmaya başlamıştı. Askerler vuruyorlar, arkadaşlarımızın intikamını alırken de kendi zevklerini tatmin ediyorlardı. Ve birden Seyid Hasan'ın yığılıp kalan vücudunu gördüm. Arkadaşım ölmüş müydü?

Askerlerden epey uzakta olduğum için sadece iki asker peşime takıldı. Ama onlarda 15 dakika kadar kovaladıktan sonra yakalayamayacaklarını anladılar ve geri döndüler. Diğer arkadaşlarımızın hepsti kendilerini kurtarabilmişlerdi. Yakalanana sadece Seyid Hasan'dı.

Çömeldiğim yerde, başımı iki elimin arasına alıp, derin düşünelere dalmıştım. Seyid Hasan'a acı olmuştum? Yaşıyor muydu? Bu sorular beni delistek gibiydi. Bir saat kadar sonra yavaş ve yorgun adımlarla Seyid Hasan'a dövildü-yere gittim. Meydanda duran bir kan gölü vardı.

Bir türkünün bedeli kan değil mekese en çok kanı veren Seyid Ha-

san olmalıydı. Türkümüz söylebileceğimiz di? Ne zaman söylenecek? Büyük bir mekese içinde ilerliyoruz.

Kan gölünden sonra müsülman mezarlığına doğru kandan oluşmuş ince bir çizginin uzağıp gittiğini gördüm. Zavallıyı anlaşılan sürükleyerek götürmüşlerdi.

Gözyaşları içinde ilerledim.

Çocukluğumun en güzel günlerini yaşadım, beraber karanfilleri kokladığımız arca dışım mezarlığın girişine bırakılmıştı. Yüzü kan içindeydi. Bir an kendisini tanıyamadım. Diz çöküp vefake dönmüşüm üzerine kapadım. Saatlerce ağladım.

Seyid Hasan'da beni bırakıp başka' bir memlekete' gitmişti.

↔ Sayı 69 ↔

Kemal SAYAR

EYLÜLDE SCHIZOPHRENIA

*boşluğuna düştüm ey aşk aşındı sözlerim.**/ön aylarda başlardı yılğınışımız. boğalar ve şifofreniler tıkaradı ciğerlerimizi./**bir uçurumun dibinden bakıyor gibi.**/o sesi duydum diyordu kız. beni çağırın ışığı gördüm ve ürttım ellerimi kendi terimden./**bir uçurumun dibinden bakıyor gibi boşluğuna düştüm ey aşk aşındı sözlerim.*

↔ Sayı 70 ↔

Hakan ALBAYRAK

biliyor musunuz ?
michelle hiç yaşamadımichelle'e sorun benim yüreğimi
ehl-i sünnet michelle'e...
küpesiyle oynarken gözgöze gelmişti
yüreklrimizparis'te, bir kafeteryada
(ben istanbul'daydım o sıra)
siyahı gözleri, giysileri, saçları
saçlarının arasında bir gül..
ah.. bir gül saçlarının arasında
gözgöze geldik
o paris'te
ben istanbul'da...

↔ Sayı 72 ↔

Mesut DOĞAN

YALNIZLIĞIN ORALARDAYIM

Tükenen bir günün bakışlarımızda vuran nabız. Kuşlar terk ediyor kederlerimizi. Acının ve hüznün sessiz bir tablo gibi asılı durduğu hastane koridorunda, şehrin bir türü içime hapsedemediğim ışıkları. Koridorun tam ortasında asılı duran duvar saati beni vaktimi çalan acı bir yalnızlığa çağırıyor. Aklimda sen varın bir türlü hayalime çizemediğim güllüşleriyle. Sen şehrin bakışlarını yutan ışıkları içindedin biliyorum. Yalnızlığımın ortasında hatırlara bir kibrit çakan bakışların geliyor aklıma. Dizimin dibinde oturup beni saatlerce dinlediğin vakitlerin zihnimdeki soltunatı, bakışlarımızın hüznünde hatıraları eskitiyor dermeden.

Disarıda korkunç bir rüzgar var. Ağaçların dökülen yapraklarına benzetiyorum senin yüreğimi en onulmaz yerinden terkediğini. Ortada hiç bir sebep yokken artık beni dinlemediğinin sırrı düşüncelerime dişlerini geçiriyor. Bir an kendimi koridoradaki duvar saatine benzetiyorum. Akrep ve yelkovanı yalnızlık ve hüzünden ibaret bir duvar saati.

Ellerim cebimde başım yerde bodrum katına inen merdivene doğru yürüyorum. Koridorun bitimine geldiğimde başları duvara gömülü üç beş kadının geceye karışan hıçkırıklarını duyuyorum. Ellerini dizlerine vurarak bir çocuk gibi kayıtsızca içlerinin isyanlarını, göz yaşlarıyla boşaltıyorlar. Ölemez o diyorlar. Şehir diyor birisi. yumruklarını sıkarak. Gözlerim doluyor bir an. Yarı ağlamaklı yarı korkulu gözlerle bakıyorum. Kulaklarımı tırmalayan bir sese sesi geliyor. Az sonra bir hastabakıcının çuktuğu sedyede üzeri bezlerle örtülmüş bir ceset. Ölümün endişelerimizi eşeleyen yakınlığını hissediyorum bir an. Yüreğime onulmaz ürpertiiler salan cesede bakışlarımı mihlayıp öylece kalıyorum. Ceset iki adım uzağımda. Uzanam o surlarla yüklü seğukluğumu hissedeceğim ölümün. Başım dönüyor bir an. Hastabakıcı adam cesedi kadınlara göstermeden bodrum katına indirmek telaşıyla eliniçabuk tutmaya çalışıyor.

Asansörün kapısını açarak cesedi asansöre bindirip hemen kapıyı kapatıyor. Kadınlara hıçkırarak ağlıyor durmadan, Gecenin acımasız sessizliğinde dirilemeye çekilen acılar kadınların hıçkırıklarıyla tekrar diriliyor.

sayfa 1'de sürüyor

↔ Sayı 71 ↔

yalnızlığın oralardayım

mesut doğan

Koridorun başında kalan bir doktor görünüyor. Elinde reçeteye benzeyen bir kağıtla hızlı adımlarla asansöre doğru yürüyor. Kadınlara doktoru görünce hıçkırıklarını dahada artırarak ağlıyorlar. Sen öldürdün onu diyor kadının birisi. Gitti artık o. Bundan siz sorumlusunuz diye haykırıyor öteki, dağılan saçlarına aldırış etmeden. Süleylin utanıp sıkılmadınız mı. Niye öldürdün onu. Doktor eliindeki kağıdı uzatarak kadınlara doğru yaklaşıyor. Asıl siz utanın diyor. Bakın şu reçeteye. Sizi bana gönderen doktor ne yazmış. Kadınlara umarsızca kağıda bakıyorlar hıçkırıklarını azaltarak. Kağıda bir kaç gün yağar yahut yaşamaz diye yazmış. Hem diyor doktor. ölümün damarlarına gördünüz mü diyor asansöre doğru giderken. Damarları hiç kalmamış. Hiçkimla asansöre binderek gecenin içine kendi dünyasına karışıyor.

Bir kaç adam ve hasta bakıcı geliyor. Kadınlara zorla hastaneden çıkarak bir taksiye bindiriyorlar. Kadınlara, yüreğine asılı kalan ve ölümün tarifsiz dehşetini hatırlatan hıçkırıklarıyla şehrin acımasızlığını kuşanmış ışıklarına karışıyorlar.

Ölümün içime ürperikler salan o tarifsiz seğukluğuna korkuma bir tablo gibi asarak, koridordaki duvar saatimin altında gözlerimde eskiken hüzümlerle, gecenin içine karışıyorum. Sessizlik adeta bir canavar gibi peşimden koşup beni dipsiz anaforuna çekerek yutabilir.

Odanın kapısını açarak içeriye giriyorum. Hemen kapıyı kilitleyorum ardından. gecenin bilmez bir vaktinde tarifsiz sancular içinde hastalar gelebilir. O yüzden cama bir not yazıp, araba gürültüsünü sedye tekerlerinin sessiz benzeterek içim, endişelerle dolu, yatağıma uzanıyorum.

"Yalnızlığın oralardayım."

ikindiyazıları / İki

Ö Y K Ü

BİR KURBAĞA
ŞARKISIDIR AYRILIK

Muhacir ÇİFTÇİ

O akşamüstü başakların salanışında bir gariplik vardı. hep Ayyelerin damından yana büküktü boyunları. Güneş erkenden bulutların gerisine saklanmış, meydana bulanık esen rüzgara bırakmıştı. "Sen kardeşlerine bakadır, ben amca-na tuz ismarlayayım, kalmamış evde. Kaç zamandır koyun lar da tuzsuz varır yaygıya. » Yatağıyla kavgalı akıyordu kö-yü ikiye ayıran su. Rengine öf ke katmıştı. Uğultusu daha bir gür, tansıklarıyla kavgası daha bir sertleşiyordu her ge-çen gün. Oanla komşu olmak bir dertti beyaz günlerin tanı-ğı rozalar için . Kaç annenin öfkeli yakarışı vardı, gökboş-lukta dolanıp duran.

«Şu göğüs ağrılarım geç-mez oldu, boynu kırılması gelse de doktora götürse bir yol bul-di-ye geçirdi içinden Ayye, yatak ta dönerken . Karanlığın ege-menliği sürüyordu dışarda ve içerde, daha saatlerce sürecek. Beyazlar bile karanlıkaydı bu avatlerde. Ayye öksürdü tekrar, ter bastı ateş bastı her yanı- ni. «Rengin uçmuş, zayıflamış sm, bu öksürüğün hayra ola-met değil, kayınlarından biri-ne söyle seni doktora ya da sığ ya memed'e gösterisin.» diyen-ler her geçen gün artıyordu. Kü-çük kız ağlamağa durdu kun-dakta. İstemeden uzandı bebe-ğe Ayye. Halime koymuştu a-dımı dedesi. Adını mektupla babasına yazmışlardı. Ayye tek zar yorgana sarıldığında, iç-er de sadece, köyü ikiye ayıran suyun duvarları delip geçen u-gultusu vardı. Değişmez, tek-düzeydi ses, insanı tedirgin e-den, korkutan. Bir bilinmezli-mesajını taşır gibi... Sese karı şıp aktı Ayye, bilinmez dağlar aşta, taşlara çarpıp inledi. Var-mak istediği yere ulaşmadan bir taş daha çarpıp bulanık bir sonsuzlukta ufak parçala-ra bölünüp dağıldı.

Ertesi gün adimleri onu küçük kayının kapsına istek siz ve mecalsiz sürükledi . Ve ateş, ve öksürük ve ter sonsuz sızmak seçtiler bedenini, yor-gunluğu da davet edip. O gün süt kovası daha az doldu, ek-mekler yarı pişti . Göküzünü gri bulutlar sarmaladı . Gri

renkli kuşlar gri renkli bulutlara uçtu . O gün telgraf direkleri küçük bir haber daha aktardılar. Düz ovaları geçti haber, dağlar aşta, bir kuşun kanadında bulutlarla yarış-tı, bir postacının rengi yitlik çantasında, bir inşaatin şantiyesine vardı bir sonraki gün . Telgrafın var dediklerinde kendiliğinden bir korku gelip oturdu yüreğinin orta yerine Ah-med'in. Okuma, yazması yoktu ya bilirdi telgrafların hayra alamet olmadığını . Kaç şahidiydi uğursuz telgrafın.

Ayye yatağı iyice benser oldu. Sırtına iki yastık dayadılar, kanlı hayvan postuna sar-dı lar çekip alın diye içinin ilencini. Çocuklar büyüklere oyunu diye gözlediler olanı, bite-ni, ekmek ve su istemekten geri durmadılar.

Üç gün olmuştu haber göndereli. Kulağı gece yarısı gelecek adımlarına sesine kuruldu. Harman sonu ayrılmıştı, bırakıp uzun günle-re ve gecelere savunmasız onu. Tam yatakla-rın yalnızlara soğuk geldiği, sıcak birgeyle-re ihtiyacın olduğu mevsimde. Önce yapraklar ayrılmıştı isteksiz, korkulu, bir bilinmez sürüklenip. Beyazlığın saltanatı başlamıştı hemen ardından. Rüzgar solğunu beyaza boyayıp, ortalıkta dolanmağa başlamış, kendi bayrağını çekmişti bütün cephelede Kavgası

başlamıştı hop yenileneen türden si-yahın ve beyazın, Bin bir kaynaktan besleniyordu beyazlık. Zamanı gelince dek de gerilemek nedir bil-miyordu. Dama yapışmış, adeta sarmalamış beyazı sömek karşı-güç isterdi her sabah. Derken beyaz bulutların, beyaz dağ ve ovaların beyaz inatlarına karşı gökyüzünde gri savaşılar dolanmağa başladılar. Yeryüzündeki ve gökyüzündeki gri ortaklık sonrası beyaz renk değiş-tir meğe durdu.

Yıldızların birbirlerine kur yap-tığı saatlerdi. ay, başakların dan-sını seyre dalmış, sonsuz yolculu-ğunu sürdürürken, ırmaklara, göl-leri ve dahi denizleri sümrütledi-ğinin farkında değildi belki de. Ve otun, çiçeğin, dikenin, başağın sev-diği acem yeli dolanıyordu orta yerde. Dağ başında sabahlayan ço-banların süt dolu güğümlelerini ate-şe sürüp, sigara içtikleri, ağaların kızlarını söze çerez edip eğlendi-leri vakitlerindeydi. Ayye'nin için-deki ateş yalnızları dışa vurdu, ya tağı ateş kesildi. Öksürüğünü ses-sizlikten gayri duyan olmadı, teri şıpır şıpır aşığalara doğru ırmak-laandı. Yüzünü tavana kaldırdı Ayye, boyanıdan göğsüne akan tere göz-yuşları da katıp, ateşten yakarış-lar gönderdi. Sonra, sesi yukarıla-ra, daha yukarılara erişsin diye dışarı çıktı. Başını kaldırdı güğe, Allahım dedi, ey bu dağları, taşla-

rı, kurdu, kuşu ve de beni yaratan dedi, daha onun zamansızdır çocuk-larının, ekmeği, suyu beadan ister, koyununda uyumayı diler her biri dedi... Ey altın renkli, güzel yüzlü ay, ey göz kırıp duran gökboş-lu-ğun süsü yıldızlar, siz dahi yavrucuklarıma bağışlayın, şahidi olun tanrı katında çaresizliğimin. Ah-medim yolcadır, komaz ateşler ortasında beni, gecikmesi isteğine değildir bilirim. "Sen bir yana dün ya alem bir yana" dardi kulağıma bütün yalnızlık anlarımızda. Ete-ğiyile gözyaşlarını kurularken fark-na vardı kurbağaların kendisine eşlik ettiğini. Uzayıp giden bir yar-kaydı söyledikleri, biri buralıp di-ğeri alıyordu sözü, kimi zaman hep birdece katılıyorlardı ezgiye ve bir armoni zenginliğine ulaşıyordu şarkı.- Sarı renkli ve kurbağala-rın yarkıya durduğu bir gecede. Ah met'le tarla sulamaktan döndükleri-ni hatırladı Ayye. Kendisini seviş-melere boğup, güzel sözler söyledi-ği"hep sevda şarkılarıdır söyledik-leri şu kurbağaların" dediğini Ah-med'in. Son kez gülünmedi geceye Ayye, dönüp ateşler içre yatağa uzanmadan.

Ve dönüp geldi Ahmet altı gün gecikmeli, Köye yaklaştıkça yer de-ğiştirdi korkuyla ümit yüreğinde. Elindeki çantada çocuklara aldığı şekerler vardı, yüzünde uykusuz gün-leri ve gecelerin izi. Kapıya vardı-ğında, sonsuz yolculuğa çıkanların türküsünü söyleyen kadınların sesi yankılanıyordu içerde...

→ Sayı 72 ←

ikindiyazıları / dört

Ali K. METİN

AĞLADIĞIMIZ YENİLGİ

Senin neyin var Allahışkına ? Ağzını buçuk mı kesti yahu, bir iki laf konuş da derdini anlayalım. Konuşmamaya yeminlisin herhalde. Sen de birşeyler var ya, hayırlısı.. Gözle rin kaygılandırıyor beni doğrusu. Leylaya mı mecnunsun birader bu ne keder! Haydi topla kendini de konuş biraz. İstersem kalk, parkın içinden yürüyelim şöyle.

Hava gerçekten güzel, değil mi? Yürümek başlıbaşına bir zevktir bu havalarda, insanın zihni açıldıkça açılır, yüreğinde bir gökkuşağı var sanırsın. E, nedir bakalım seni mum gibi eriten dert? Dertlerimizi sevinç lerimizi paylaşmak, bir potada be raberce erimek gerektiğini hep söyler din bani. Birbirimize karşı ruhları mızdaki tüm surları kaldırmak ge rektiğini biteviye söyleyen sen değil miydin yoksa? Biliyorum seninki bedensel bir rahatsızlık falan değil. Hastalığa kolay kolay pes etmeyecek kadar inatçısunlar. Bes belli başka bir derdin var senin. Haydi kurdeşim, beni çileden çıkarıp duracağına konuş yahu. Bak gü cenceğim anla!

Düğününe gelemediğim için bana kurgun değilsin umarım. Mektupta anlatmıştım sana durumumu; verdi ğin yanıtta da anlayışla karşılama ştın. Evlenmeden öncelikle mektupların da yenge hanımdan bahsetmiştin bi raz. Yazdıklarına karşılık, demek is teddiğini tam anlatmıyorsun gibiydi. Gönül işi bu tabii, insanın gönlüne laf geçirmesi pek kolay değildir. Ki misinin bu damarı zayıf olur. Aşk in sanı kör eder derler ya, öyle. Mesut sunuzdur inşallah!

Gözlerin neden doldu böyle bir den? Rüzgardan mı? Allahallah, ağ zını bıçak açmazken şimdi de ağla ma faslı başladı. Elalem içinde ayıp kurdeşim, erkek adamsın be. Şu ban ka oturalım hari, gel.

Evlenmeden sonra iki mektubu nu aldım. İlk mektubun bir ay sonraydı galiba, yahut birbuçuk ay falan. Mut ve umut tütüyordu satırların. Güzel, tatlı günler yaşı dığın belliydi. Evliliğin büyüü sar mıştı; seni haliyle; bu büyüdeydi ay dnlık ve karanlık senin için. Yü reğinde coşkulu bir ırmak akıyordu, istek, neşe, sevgi ve haz dolu bir ır mak. Bu ırmak bütün dünyayı yıka yabilmekteydi. Ve sen zirhalanmış ol arak güven içinde buluyordun ken dinin. Öyle ama, bu büyüün bir an da gölgeleyiverdiği Ülkün ölmemişti ki kalbinde. Biricik ülkünü çarpıntı sı kesilmiş, bir fetret dönemine gir miştin O Ülkü, seni büyüleyen güçle

yapmak için biraz bekliyordu sade ce. Birgün başkaldırmak için pusuda bekliyordu, sarboşluğun geçme sini bekliyordu dikkatle.

Şimdi neye daldın gene? Biliyo rum, konuşmayacaksınız..

İkinci mektubun bir yıl sonra gelmişti sanıyorum. Yoo daha geç.. Mektuplarımı yanıtlamamıştın ne dense; bu yüzden epey meraklanmı ştım doğrusu. O merakla açıp oku dum mektubunu o gün. Bir karam sarlık esiyordu bu kez ne yazık, ta salıydın. Tabii bann da geçti karam sarlığın. Mektubua sona erdiğinde "İmdat! İmdat!" diye çığlıklar ka lağında çınladı. "Herşey akar" de miş ya filozof, mutluluk da dura ğan bir olgu değil maalesef. Duygu lar da bir zamanışıyla tazeliğini yitiriyor adeta; insan değişiyor za manın kah bulanık, kah daru akın tısında. Değişim kaçınılmaz bir kı sırdöngü mü acaba? Bilmiyorum, ama değişmek mukadder. Mutlu luğun yetmemeye, otoritesini yitir meye başlıyordu artık; çünkü Ülkün o büyüün kayrağını çekmeye baş lamış, seni de sindirilmiş bir acıy la depreştiriyordu. İstek, sevgi, haz ve neşe dolu ırmak senin toprağını sulayamaz olmuştu. yeterince. Böy lece kuruyan toprağının, çatlakları sende beliriyordu. Ama, her aede ne se, satırlarında kendine karşı faz la bir hiddet görülüyordu. Bu hid detine rağmen, bir çaresizlik içinde olduğun yere mihlanıp kalmıştın. Bir türlü sıkığın yumruklarını kul laamıyordun. Derdinin tam anlaşı lacığı yerde satırlarını kesmişsin. Suçunu itiraf etmeye korkan bir suçlu haliyle üstelik. Ne varki, mek tubundan şunu iyice anlamıştım: Umudla şakımsıyordun artık. Koşar koşarken ayağına aul bir kramp girmesiyle olduğun yerde dönüp kıvrılmaya başlamıştın, sanki. Sen yenilmiştin dostum! Am , seni bo ğuşmaktan alıkoyan; bu kadar ça resiz ve bedbin düşüren güç nedir, anlaşılması zor. Hele sen böyle sus maya devam ettikçe..

Ağlıyorsun gene. Ağlamak açar belki, ruhundaki kasveti dağıtır, ra hatlırsın. Fakat bir bakıma, yenil giye boyun eğmenin bir ifadesi de ğil mi ki? Ağladıkça suskunluğunu derinleştirecek, yenilginin kendi ken dine onaylatacağın. Ya da.. Ya da öksüz bıraktığın Ülkünü gözyaşla rıyla sulayarak yeşertecek, boşa a kıtmayacaksın ona. Ülkünün kara cağı abidenin harcına karacaksın gözyaşlarıyla.

Evet dostum! Ağladığın yenilgi.

↔ Sayı 75 ↔

HALİM KARAL

IŞIK ÇAĞIRTKANIDIR BÖCEKLERİN

*biliyorum
yakışık olmayacak
belki de sıcak nefesiniz
mahsun bakışlarımı ısıtıyacaksınız
yine de sizi örtük sayıyorum
güneşin erkenden batışına*

*heybem iki günü birbirine ilıştiren saatlerle doludur
ışık çağırırkanidir böceklerin
hep aynı bestedir çalan
koyunda gecelerin*

*bir kağıt kelimelerle boğulur
ödünc nefesler doldurur içimizi
bir muska takarım yürüğüme
ustaca yantılmış
saf ve berrak bir devrimden*

↔ Sayı 76 ↔

G Ü N L Ü K

AYFER KARAÇALI

Cuma, 17 Nisan 87 Maraş

Cuma ve Maraş'tayız. Bakırcıları dolaşıyoruz. Böylesi yerleri sevmeme rağmen Ali'yle gezmek daha bir güzel. Bir an o olmaşa diyorum. Herşey ne çok kararır, ne çok karanlıkta kalırdı. Yaşar' dayız yine. Etraf bizi sürekli maziyle bütünleştiriyor. Bir şehrin çağdaş anlayış karşısında son çabaları mı diyorum bu görüntü. Ama hayır, hâlâ çarşafını giyen ve diriliş için mücadele eden müslümanları görünce içim sevince garboluyor. İmkan olsa minik tavşana burayı taşıyacağım. Şimdilik çocuk ruhunun neşesi olacak dondurma, terlik, beşik vb. alıyoruz. ileride müslüman bir hanım olması için....Şimdilik onun sevgiye ve birkaç gönül alıcı şeye ihtiyacı var.

Evimi özlediğimi anlıyorum. Ev ne mâna Allahım. İnsan her zaman yatacak bir yer buluyor. Ama ev namus, şeref, haysiyet, sevgi, sıcaklık...Yuya...Bu duyguyu kimse nasıl yaşadığını anlayamaz.

Rabbim bizi evinde saadeti bulmuş, kendilerini ve çocuklarını koruyanlardan eyle. Ve senin rızan için Hicret edenlere rahmetinden kat kat ver. Amin.

Çarşamba, 15 Temmuz 87 Ankara

Merve için yazacağım. Onu çok özledim. Yavrum seni Yüce Rabbimize emanet ediyorum. Sen asil, temiz ve saf bir çocuksun. Seni Hz. İbrahim'in yavrusunu ve annesini çöle bırakırken ki sabrı, metaneti ve Rabbine duyduğu itimatla ben de Allahımızda emanet ediyorum. O büyük Yaratıcı'ya yalvarıyorum ki, seni her an korusun ve kollasın. Az kaldı sana kavuşmama. İçim öylesine bir

özlemle yanıyor ki benim güzel çocuğum. Seni öpmek, kıvrırcıklarını sevmek, koklamak, elini, kollarını öpmek istiyorum. Canım bir tane yavrum. İçimin sızısı ve baharı yavrum. Allah seni korusun. Peygamberin duası üzerine olsun canım bebeğim kızım, güzelim. Ah bir gelsen. Günler bir çabuk geçse.

Cumartesi, 26 Aralık 87

Bir sonrakine devredilen yalnızlık. Bir sonraki güne ve her şeye. Çisil çisil inen rahmet yağmurlarını arıyor gönlüm. Bu yalnızlıkta sığındığım tek şey sensin Rabbim. Bazen bütün evrenin yalnızlığı giriveriyor bir yerlerden içime. Gündelik telaşları, ihtirasları, insanı yoksullaştıran kinleri, umarsız soruları bir bir çıkarıyorum içimden ve Sana sığıyorum. Ben yeryüzü kulluğunu istiyorum ve diliyorum ki, beni nefsin azgın sularına Sen bırakmayabilirsın...Ben bu kullukta şerefli insan olmayı murad ediyor; insanca yaşama erdemini günlük-perişan-, yarım kalmış, du mur sorularla geçirmek istemiyor; payıma sunulan bu yaşama anında Senden ailem ve çocuğum ve öncelikle de kendim için hayır diliyorum. Sen yardım et bana. Gözyaşlarımı, yalnızlık anlarımda akıtılabildiğim, o Huzuruna vardığım anlarımda beni gözet; beni kolla. Elimden gelen tek şey var: yaşamak... Ne unutulmuş anılar, dostlar var...Ne çok beklenen bir yerlerde durma isteği. Ve ne sadakatla bekler bizi son nefes...Ölüm...ve ötesi...Ve ölüm bile ne erdemli, ne namuslu, el değmemiş bir saflık ve dirilikle varolabiliyor insan denilen o süprüntülerin arasında. İnsanın içinde, insanla varolan, ve yokoluşla yok olmayan ölüm. İnsanın içine girip de erdemini yitirmeyen tek öge sen mi kaldın. Başımı dayayasım geliyor/merhamet ve Medet.

(S Ü R E C E K)

ÇETE DERGİSİNE
BAŞARILAR DİLERİZ.

İKİNDİYAZILARI

isteme adresi: hakan albayrak, çevre sk, meltem apt. 19/10 kavaklıdere ankara.

HÜSEYİN ATLANSOY

-YENİ YEDİLER GÖRÜNTÜLERİ'-nden
O POLİS KIZINI BANA VERMEZKaybeden çay paralarını ödesin
Var mısın iddiasına patron
O polis kızını bana vermez
Üstelik iki kurşun izi var bileğimdeKi yıllar önce elbisemde kan izleri
Sorduklarında
Bu kahve lekesi dedimdi.

/—Kıyafetini Düzelt/

Yok; ısrar etme patron
Mavi kaşkol beni kurtarmazPiyango bize çıkmaz—mümkünü yok
Hem bilet almıyoruz
Hem önce güzel konuşmamız boşuna
Biz patron piyano çalamıyoruz.Kanun çalmak içinse yaşım geç patron
Olsa olsa
Gece mavisini sararım boynuma.Hem biliyorsun babası basın masasında
Bir de öğrense gözlerimin karasındaki niyeti
Sev al demez, götürür beni—soru sorar
İskender gibi poz verirde
O polis kızını bana vermez.

⇒ Sayı 79 ⇐

İsmail BAHTİYAR

BİR AŞK HİKAYESİ

Dallara yükselir deniz durur aleve
Yalnız döndüm gittiğim her kentten eve
Vaktim olmadı şeyiz biriktirmeye
Geyikler bekledim gemiler geçti dalgaları
çiğneye çiğneyeKilitledim kapıları
Kimseye izin vermedim geçmesi için öbür
alemeSabahın en erken vaktiydi
Çağırma ilk önce o geldi
Başı örtülüydü
Denize düştü ve öldüOdamda pas tutan cumartesi
Yıkılmış bir sığaaktır her kadın
Artık onlara sığmak ne mümkün
Sığamam cumartesine kilitli kaldım çünkü
Beni kurtarmak için
Geyikler dolacak birgün bu kente
Kenti boynozlarında taşıyacaktılar
Kuşların suyun ve ağaçların
Doğuştan akraba oldukları yere
Ben artık kilitli kapıları kırmak için
Rüzgardan emir aldım
Denizi çiçelemek ve kurlangıçları poyetlemek
ne akıl kârım
Soyumu kıyamete kadar yardıma çağırdımSabahın en erken vaktiydi
Çağırma ilk önce o geldi
Başı örtülüydü
Denize düştü ve öldü

⇒ Sayı 86 ⇐

NURULLAH GENÇ'ten İki Şiir

NUYAGEVA—I

nuyageva
bir deniz emut ol yüreğimde
gökkuşağı gibisin/bulutlar senden yana
göremez benden gayri kimsenin gözü seni
nuyageva
bir buket yıldız ol göklerimdegölgemi görünce dudak ısırımı
bilmem/bilinmeyen çiçekleri dünyanınreel bir hesaplaşma nöbeti yürüyorum
bir deniz fenerisin yolculuğumda
gireceğiz nuyageva/aah nuyageva
ruhların karanlık metrolarınaölüm bir fantazidir rüyalarımda
ömür bir çöl diken
gündönümünden sonra
zerreye ayarlanmış terazilerin
imbığiden geçeceğimbir sonsuz bahar ol ülkemde
bengisa gibisin/ okyanuslar senden yana
içemez benden gayri kimsenin ruha seni
nuyageva
bir demet sonsuzluk ol gönlümde

NUYAGEVA—II

nuyageva/ömür boyu râbta
gidisine ağıt oldu gözlerim
göğsümde hasretinle sızlayan bir dönenbay
nuyageva/ömür boyu râbtamasamın üzerinde çırpıyor düşlerim
telefonum dudak bekliyor tutkunluğuma
bir şehir alıyor benden umutlarını
sular yutuyor seni nuyageva
bu başıma/boşluğa seriyorum kendimiEn yüksek kulelerinden yirminci yüzyılın
Uygurlığın en delişmen kanunlarından
Şfkeme yatak hazırlıyorum
İmsan hakları dosyalarımda
asimile duygular yaklaşmış omuzlardan
bir köprü kuracağım dağların arkasına
kuracağım da
bileklerin titrek dalgalar iletiyor
asitlenmiş gibi parmak uçlarım
nuyageva/ömür boyu râbtabir Raymalı—Ağa heyecanıyla
bir Begimay görüyorum ufukta
serap mi/ simge mi/ tren m / ray mı
kulube mi/ ev mi/ han mı/ saray mı
zindan mı kahrına çekildiğim yer
sehpaya çekilen duygusalığı
kemiren kaya farelerinin
gerdiği yay mınuyageva/ömür boyu râbta
aah nuyageva

⇒ Sayı 85 ⇐

100 TÜRK BÜYÜĞÜ

'Tarih hiçbir şey öğretmez bize' diyor Sting bir farkında. Biz kendi tarihimizi yazmalıyız. Onların tarihinden öğrenecek hiçbir şey yok çünkü. Çünkü onların yazdığı tarihte gönül adamlarına, zairlere, ehl-i dil ve din'e yer yok. Beyinsiz politikacılar, yüreksiz laf cambazları, ve 'sahte kahramanlar' dolduruyor onların tarihini. Sifonu çekmenin vakti geldi.

Ben başlatıyorum. Siz de yanınızda ve öğrenizde tanıdığımız gönül ehlini yazın, kendi tarihimizdeki yerlerini alsın onlar da. 'Tarih yazmak dünyanın gizli damarlarına güvercin salmak gibidir.' Koyverin, hapsetmeyin güvercinleri.

Kemal SAYAR

↔ Sayı 89 ↔

ÖYKÜ

GÖLİZAR

EMRE COŞKUNSU

"Yazgılı," diye düşündü, Yazgılı elmiş adı."

Akışam, bir dua kadar hırak ve kırıkandı. Sesler, havada katıplıktan, sonra aniden donsa bur parçaları oluyor ve düşüp eriyordular. Kızın gözlerinin derinliğinden çıkıp yavaş yavaş bulunması gereken yere doğru ilerliyordu ay. Nefeslerin rahat alındığı bir vakitti. Artık yorgun olduklarını duyuyorlardı gözbeğen koyu tırup darın insanlar. Kırıkığı habellerin ardında utangaç bir vedayı yapıyorlardı gözbeğen; gözbeğen yitiminin çığırında. Vakit akşamı. Günün kör saatiydi. Kızın adı Yazgılı olmalıydı.

Hafif ve yumuşak bir hoşluğun içinde sanıyordu kendisini. Diğer insanlarla ve başka şeylerle seffaf ama kırılmaz, içinden geçilmez bir perde çekilmiş sanıyordu aralarını. Yaşında yürüyene bakıyordu. Böyleydi. Onun, yanında olduğuna biliyordu ve hep böyle oluyordu. Bilmiyordu adını. Ama Yazgılı olmalıydı. Böyle olmalıydı. Bu işi türü olmasın mümkündür görüyor; başka bir isim geldiğinde aklına, mühayyilesi kısıyordu. Yazgılı olmalıydı adı.

Aralarındaki sert seslilik, kızın sevinçlerini ve düşünceleri için ona tutunmuştu seffaf. Bir işçinin reklamı amacıyla kaldırma, oradaki bir ağaca asılmış insanın levhasını yapılmıştı kızın bacağı. Sevinçliliği ve ona tutunmuştu düşünceleri için. Kızın yüzü kendisine döndü ve dudakları bir şeyler söylemeye başlamıştı devinde. Hafif sesler dediği kulakları; hafif ve anlayılmaz sesler. Seffaf perde yitirdi o an, kulakları uçuştu ağırlıkla başladı. Bir an anlamızca baktı kızın yüzüne; hayran ve anlayışına korkmuş! Sağ ve sol omuzlarına birdenbire oturverdi ışırtı.

—"Yazgılı'nın, değil mi?"

Sesinin yabancılık çıkıp çıkmadığını ayırtmaya varamadı. Güneşin batışını gördü sonra; dukkânların ışıklarını, sokak lambalarının yandığını farketti. Ne kadar zamandır birliktir yıldızlıklarını bilmediği düştü aklına. Tam sürsün toparlamıştı, tam anlayamadı bunu.

—"Ben Eylül, Eylül benim adım..."

Gözbeğeninde, saklıda saçlarını tarayacağı, kızı düşündü; saçlarına ilip-

tirceği çiçekleri... Hep "Yazgılı" demişti ona. Ses bir kere daha tizlendi kulaklarında ve sonra kırıldı. Günbatımın da saçlarını tarayacağı ve çiçek ilip-tirecekti. Yazgılı kokusu değecekli burnuna, Yazgılı

kimbilir kaç zamandır peşini bırakmayan, hep bir ışırtıyla, hissedilebilir bir sırlıkla cesesini yulayan geldi aklına. Geçmiş günlerin birinde, kimbilir belki de düştü yaşadığı zandı bu işi. Korkuyla uyanmalarını ve bir zaman için oluyun rahatlamak işleriyle ettiği duaları hatırladı. ellerini sırtına alması sırtına koydu. uzakta mı yoksa yakında mıydı bunlar? hem kaç gece... ortasında biriciklikle yarılan düşler... kimbilir, belki de hep beraberindeydi de kendisi uzaklaşmış. sanıyordu. kimbilir, belki de

O da imini söyledi kıza. Karşılıklı gülmüşler ve sanki anlayışın için özelliikle, belli belirsiz bir şeyler mırıldandılar. Ne dediklerini anlamışlardı. Bıyıklı durumlarda konuşması gerekenli bildikleri içindir ki sormamışlardı da ihtimal. Büyük kırılmış ve her şey yerli yerine oturmuştu artık. Birbirlerine dokunabileceklerini ve birbirleriyle konuşabileceklerini anlamışlardı. Bu anlamalarıyla birlikte bir tedirginliği yaşamaya başladılar.

Bir çiçekçinin önünde durakladılar ve dışarda, kapısına önünde belomsun çiçekleri dikkatle içine taşınmaya başlayan adamı seyretemeye başladılar. Zihninleri berraklaşıyordu büyülikle. Parıldadılar bunun.

kimbilir, belki de abartılmıştı her şey. düşündü kanasız —canse birisiydi belki de, ona can veren kendisiydi belki; ona yakınlığı isim de anlamazdı belki: yaz—gü—lâ. bahçesindeki salıncakta sallanırken sarımsık yapraklara tekme atardı. bu günlerden kalma bir isimdi ihtimal yazgılı. annesinin otamıyla ve o iyi yaz gününde bir ışırtı vardı belki, anne gülleri severdi ve yaz mevsiminde ölmüşü kimbilir, belki de yaz güllü diye hatırladığı eşikide. Eylül "dü belki."

Çiçekçiden bir çiçek alma isteği duymadan önce kapıyı döktü. Adam ligladı onlara karşı. Yüzcelerini birbirlerine döndüler ve misafir bir yabancılığa konuşmaya başladılar.

Yağmur çıkılmeye başlamıştı. Yerden toprak kokusu yükselmeye başladı.

↔ Sayı 89 ↔

NECİP EVLİCE

KÂŞİF

havada heli var, bo da demandır
Ben de var gimdi, figin de

11

sular herkesi öğütübilir
sular da öğütülür, bilir misin kâşif
durma, yürü, yatış
buruk şeyler kuruyorum içimde
anadan, babadan geçilir artık
çünkü yıl var yanımda
yaramız da küllendike küllendim

burda durmalım kâşif
yüreğimiz çürümeye yüz tuttu
düşününün düşü, görünün gözü için
geri dön kâşif,
geri dön ve bakle
bakle ki,
zaman birşeyler üretsin
bakle ki,
içimiz gücencikliğini unutsun

gel benimle kâşif
çocuklara birşeyler soralım
çiçeklerdirsinler yüzümüzü/gözümüzü
sonra
birşey de sen söyle bana
onun susuzluğu gitsin
benim kuraklığım

↔ Sayı 92 ↔

Necip Fazıl DURU

KORKU

Şüphesizlik mu işte yine ge di
bir çalıyor işte yine kapımı
yenden yakıyorum yanığı dala elleri
elleri ki gözleriyle benden
ve belleri kavramış ası

sus ki nazaretin güyağın
ve saflığından sözlerin
örilebilir karları basandağın

şüphesizlik diyorum yatakte diken
Amazat ilk yıldız ve akşam uzam
bir karkın sapsarı pakeğenlik
türkü söylemedim kaçık istemdim
söz verip konuştun kevalmedim

sus ki nazaretin güyağın
ve saflığından sözlerin
örilebilir karları basandağın

↔ Sayı 95 ↔

Selami ECB**ÇÖLLERE TAKSİM**

kim anlar bu şifreyi
 kim yazar bu çehreyi
 bir çift kanat dokuyup
 uçurdum avâreyi
 gözlerimin önüne
 sürme ettim hâreyi
 düşü sattım geceye
 dınledim minareyi
 tutunup bir ucundan
 döndürdüm daireye
 eşmeye çabaladım
 çaresizde çareyi
 delile cürüm diye
 gösterdim yer küreyi

⇨ Sayı 96 ⇨

BAHAETTİN KARAKOÇ**ATEŞ ÇEMBERİNDE GÖNÜL RAKSI**

Sen kadife çiçeği, bense çakırdikeni;
 Tercihî Allah yapmış, niye kınarsın beni?

Senin bir gülücüğün bin arı iğnesidir,
 Batırıp acıtırsın, sözde sınarsın beni.

Senden şikâyet etmek kadere isyan olur,
 Bıçak senin elinde, keser yonarsın beni.

Un—ufak ettin işte, bu nasıl bir murat ki
 Gönlüne dost yapmaz da kurban sunarsın beni!

Bir kayaya çarpınca pençe kalmaz kartalda;
 Bin kez yarışa girsem, bin kez yenersin beni.

Seni sultan bilmişim, tebana zulüm etme,
 Her kez ispat cyledim, hâlâ denersin beni.

KARAKOÇ zırhlarını çıkarıp çaldı yere;
 Şimdi unutsan bile bir gün anarsın beni.

05/05/1991

⇨ Sayı 110 ⇨

GÖLE ADANMIŞ ŞİİR

Bir alıngan göl adamı
 Çıgınyor kanını ejderhanın
 Ağır bir bakış arıyor
 Sabahları gelen postacıya
 Bir mektup alıyor
 İstifa ediyor postacı

Ara sıra çalışan radyoyu
 Mavi leğene değişiyorlar
 Çocuklar umursamaz ama
 Duvarın ötesinde çelik çomak oynanıyor
 Yaşlı derviş çömeliyor o duvara
 Belki yatıştırıyor yüreğini

Son seferine hazırlanıyor emaktar gemi
 İki tayfa suyu okşayacak
 Gemi hafifçe öksürüyor
 Yüzü kızarıyor kaptanın

Fikrimce deli fişektir fakat
 Yüklendiği devlet sırrını
 Adam sedef tarağa değişebilir
 Bir asker göz kırpar
 Akşamlara dolanır
 Ahırar gölünü adamın

⇨ Sayı 105 ⇨

ikindiyazıları / 03

M A S A L

Ahmethan YILMAZ

GECEYİ ÜRKÜTMİYEN BEKÇİ

Hava kururucaya, anneeler kapılarını önlerine çıkıp çocukları evlerine çağırucaya dek çocuklar kardan adamın çevresinde bütün gün oynadılar. Etrafında dans ettiler, şarkılar söylediler. Sonra birer birer evlerine döndüler. Evlerin ışıkları yandı, neyle yemekler yandı, büyükler çocuklara masalları anlattı.

Çocuklar yatmadan önce pencereden usulca yağın karın altındaki kardan adama son bir kez daha bakıp yataklarına çekildiler. Gözlerini yumup güzel rüyalar ülkelerine doğru yola çıktılar.

Sonra evlerin ışıkları teker teker söndü. Kardan adam dışarıda yapılmaz kaldı. Ağzında pash bir beki düdüğü kafasında eski bir beki şapkası vardı. Çocuklar adını Geceyi Ürkütmeyen Bekçi koymuşlardı.

Geceyi Ürkütmeyen Bekçinin ilk gecesiydi ve yalnızlığın ne olduğunu daha bilmiyordu. O kısacık hayatında iki kez yalnız kalmıştı.

Uzakta şehrin saat kulelerinin ışıkları görünüyordu. Sokaklarda kimsecikler kalmamıştı. Çocukların oynarken söylediği şarkıların sözlerini hatırladı. Sükunetle yağın karı seyretti. Ve bunlar ona hürün verdi. Sonra gecenin ortasında yabancı bir kentte yalnız bir kardanadam olmama hürünlü bir şey olduğunu düşündü.

Sokakların o tenha saatinde gözünde kırık bir düdükle, kafasında eski bir şapkayla çocukların geri dönüşünü bekledi. O'na yalnız bıraktıkları için kışın gibiydi ama çocukların geri dönceceklerini seziyordu.

Gecedin sonra yeniden gündüzün geleceğini, insanların tekrar evlerinden çıkacağını, bu sokakın çocuklarının onu yine kartopuna tutacaklarına çevresinde dansedip şarkılar söyleceklerini hissedebiliyordu.

O bir kardanadamda ve yaşamak konusundaki deneyimi sadece bir günlüktü. Bilmediği o kadar çok şey vardı ki. Ama bildiklerini o kocaman gövdesinin altındaki kardan duygulu bir yürekle sezabiliirdi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde giderek yaklaşan bir karatı gördü. Biraz daha yaklaşıncaya bunun bir kez çocuğu olduğunu farketti. İnce bir elbisenin altında yarık ayaklıbılarla yürüven küçük bir kız... Elinde kibrit kutuları "Kibritçi kibritçi, kibrit istermisiniz" diye öşmüş bir sesle kibritlerini satmaya çalışıyordu. Bir elini soluk elbisensine cebine sokmuş diğer elinde kibritler ümitsiz bir sesle bağırıyordu.

Kız giderek yaklaştı. Geceyi Ürkütmeyen Bekçi'nin karşısındaki iki duvarın oluşturduğu kuytuya sığındı. Öylesine üşümüşü ki rüzgarın giremediği bu kuytuda sattığı kibritlerden birini yakıp o minik ateşle ellerini biraz olsun ısıtmayı düşünüyordu.

Geceyi Ürkütmeyen Bekçi kızın çok üşüdüğünü ve onunla kendisi gibi gecenin bu saatinde yalnız ve kimsesiz olduğunu anladı. O'nun karların üstüne çömelmişliği ve elindeki kibritlerden birini yakıp yakmamak konusundaki kararsızlıkla sattığı kibritlere baktığına gördü.

Kibritçi kız ateşinavuşlarında koruyarak kibritlerden birini yaktı. Dünyanın en kısa uykusunu hafif elleri, uykusuz gözlerini örttü ve dünyanın en kısacıyısını gördü. Rüyasında ölen annesiyle birlikte yeşil bir vadideydiler. Binlerce güleğin inittiği bu uçsuz bucaksız vadiye şarkı söyleyerek doluyorlardı.

Sonra kibrit söndü ve o rüyayı sürdürecekti ikinci bir kibrit daha yaktı. O sonsuz vadinin çayırlarında koşupan çocukları gördü. Ağaçlar yemişlerini her isteyene sunuyorlardı. Çocukların uranmadığı dallar çocukların boylarına kadar eğiliyordu, meyvelerinde tatmaları için...

Geceyi Ürkütmeyen Bekçi karların üstünde uyuyana kibritçi kıza gördü. O'nan için hiçbirşey yapmayacağını biliyordu. İlk kez bir kardanadam olmanın çaresizliğini yaşadığı ve komur gözlerinden iki damla yaş düşüdü.

Kibritçi kızın rüyayı sürdürüyordu. Kibritleri birer birer yakarken o aydınlık dünyama vadideğinde annesiyle beraber yüzlerce beyaz atın çıktığı bir arabada uçuyorlardı. Bulutların üzerindeydiler atlarından uzanan o parlak vadiyi seyrediyorlardı.

Ve son kibriti de yaktı. Şimdi berek bir için için kıvrınıydılar. İrmaktan, gül kokular, yayarak tırlı bir suti akıyordu. İçerlerini yıkayan o süten kanarak içtiler.

Sen kibritte söndükten sonra artık sonsuz kadar sürecekti o güzel ve mesut dünyada annesiyle birlikte kaldı. Kar hafif bir tülle üzerini örttü.

Geceyi Ürkütmeyen Bekçi kardan yüreginin daha sonra da tüm gövdesinin eridiğini hissetti. Yavaşca dağıldı; karların üstüne, artık kardan adam olmayı arzulanarak.

Çocuklar sabah oyun için dışarı çıktıklarında Geceyi Ürkütmeyen Bekçiyi görmediler. Kar hâlâ yağıyordu ve diğer sokaklardaki kardan adamların hepsi ayaktaydı. Çocuklardan biri "Geceyi Ürkütmeyen Bekçi gitmiş" diye bağırdı. "evet gitmiş ama şapkasını ve burnunu burada bırakmış" diye bağırdı bir diğeri. Yeni bir kardan adam yapmaya başladılar hemen.

Ve kibritçi kız buldular sonra. Yüzündeki kızı sıvazlayınca mutlulukla gülümsediğini gördüler. O güzel dünyaya gidenlerin gülümsediği gibi.

HIRSIZLARIN ARASINA DÜŞMÜŞ
BİR ADAM

hırsızların arasına düşmüş bir adam sırtüstü yatıyordu yol kenarında onbeşinci sınıf düşünceci kusunmuş ince bir aly takmıştı şapka diye başına

hiç olmamadan daha azla bir akşamın da yardımıyla kaderi adanımıza kafa yerine değişmez bir sırtı bahsetmişti

bu sırtının üstünde bir düzene sadet ve usul vatandaş durup otlandı sonradan fanatikler yakınca burayı kendilerine oarlarda yeni bir otlak aramaya başlamışlardı

yani buz tutmuş bir kuskum deresi ile kundaklanmıştı adam girmeden bakas da görmedi gözleri zaten sanki kıpırdamak istemiyormuş gibi

bir eli yeleğinde değildi yelek yerine toprağı kavramıştı hastalıklı eli sessiz paçasıneklere benimserken kutsal cansızlığıyla bir düğmeyi

kostuklurinin arasından ayırıp aldım adamı kollarına ve korkudan tenciledim bir milyon milyar trilyon yıldız arasında

e.e. cummings

Çev: İbrahim KIRAS

⇒ Sayı 109 ⇐

HÜSEYİN HATEMİ

N A ' T

Artık akşamlarken günler
Düğün getirmez hiçten dünler
Gitmez konuşum, hüznü değil mi ?
Devran ve hüküm güzün değil mi ?
Hiç mi ümid yok ? Ya peygamber ?

Soytarlıklar sırtkanca
Anlamsızlıklar sırtlanca
Yol kesmeseler, hiç vaktim yok !
Bir varmışlar bir baktım yok !
Sevilen ve seven sensin ! El ver !

Dolaşık labirent, kandil ölgün
Boğazından öpen Hüseyin'i her gün
Omuzunda Ali'yi yüceltensin
İsa'ya ümidi veren sensin.
Senden bir elçiymiş güller
Sonsuz Rahmet'den gelensin
Sevgin gülden simgelensin
Avucunun sıcaklığından
Göğsümden bir gül yücelsin
Bensiz geçmekteyken günler
Neredeysem râyihâ gelsin
Mehşere varısın esrik bir an
Sen geldiyse gitsin zulmet
Ümide engel olmaz şeytan
Doğsun ısrakî bir hikmet
Tek aşkın kaynaktan kevser
Engin Rahmet, son Peygamber.

7 Ocak 1992

⇒ Sayı 114 ⇐

Abdurrahman BENLİ

C A N

seni gözlüyor âdem
ne olur
gizlenme
her adım da görün

ey sinekâf
güllüyorlar
bir anlam da muhabbet
bir anlam da nigâr-ı hayal

yalnız
duy beni ölüm
dinle beni adem
güneş akşamüstleri korkar
ve sen en çok
korkarsın çocukluğundan

bir ân gözlerindir
bir ânın gökyüzü

aparılmış bir oyunun
fırtınası güzel
teynesî yağmur olur
adem

⇒ Sayı 118 ⇐

MEHMET NARLI

BELA MÜLKÜNÜN MİRASÇISI

Bağlasın başlayacak olan
dağa kaldırsın kuşlar gövdemi
suların dibine indirsin
balıkların öfkesi
ki değil miyim
belâ mülkünün mirasçısı
değil miyim
limanları ve kıtaları
aşkıyla besleyen anne

Biliyorum veda
bir ihanettir aşkına fakat
yemiş yürek zarımı bir demir kene
kör bakışlara tutulmuş kalbimin
heykelleri

acımı alkışlıyor seyircilerim anne
söyle
bir deprem nasıl konuşuyorsa öyle
de ki oğlum
sana doğrudur akrebin pergelleri

Gecenin karnında yürüyen ayaklarım
saçaklı bir hayvana benziyor
önümden ve ardımdan
karaolığa aldırmadan
kemik kervanları yürüyor
ama seni bilenler anne
hela mülkünün mirasçısı
çıkartıp süsleri ve putları
kuyulara fırlatıyor

Giyisilerimi yırt rutabet kokuyorum
ey kitabımın soylu süvarisi
de ki
tüfeğini yüreğine boşalttığın gün
acemi ve sevdalı
bir avcı olduğun anlaşıldı
kanın kuyulara boşaldı
acemi ve sevdalı

Vidalar ve kırkaideliler ülkesinde
bel büküyorum ruhum
diz çöküyorum önüde
mermer bakışlı ölü başımın
sandalları uyku denizinde

Ama başlıyor başlayacak olan
uyandır beni annem
müebbet medeniyet uykusunda
garip ama uygar
ve sulu burunlu yasalar
sürüyor kalbimi
güneşin karaoluk yüzüne
ama gidiyor kalbim
dağların arkasından
senin aşkın çünkü
kentlere sığmaz
seni sevmeye annem
ölüm bile yakışmaz

Andolsun şafağın yedi rengine
kayıyor kayalar ve kasırgalar
savuruyor gecenin şamdanlarını
çünkü ölüm tesellidir hayata karşı
çünkü besbellidir ölüm kayıyor çarçı

⇒ Sayı 117 ⇐

Mehmet Ali VERÇİN**DUA***(Hasan Aycın Ağabey'e)*

Ateşe, kaşığa, antene ve evlada sabret

Önce kendine

Ve milletine

Bütün aleme

Duaların bir çağlayan gibi yağmazsa

Olmaz evlat

Çiçeklerin ömrü mevsimlik

Serçelerin zikriyle bir şafak sebat vakti

Bir cami ve ağaçlar donanırcan canlarla

Düşlerinden damlayan cesenlik dilekleri

Dönüştürmezse zulmü

Olmaz evlat

Duaların ezelden ebede çağlamazsa

Suskunluk düğüm düğüm bilenirken isyana

İhanete hoşgörür daralırken ufkunu

Çatlayan yüreğini kendin için dondurma

Andolsun kötü bildiklerin iyi, iyi bildiklerin

Kötü olabilir

Olmaz evlat

Duaların çağlayanı yağmura dönüşmezse

Müsekkin şifalı sözcükler güllere

Sinmezse antlara ve yeminlere ve şehirlere

Sabra şerbet Tokat Lüks, Howdah Brand

Annenin masalları

Gecikirse Ululara biâtın

Olmaz evlat

Duaların çağlarca akması gönüllere

Olmaz evlat

Erimek varken yıkılamazsın

Zamandışı dualardan nasibini almadan

Şefaht sofrasında tatmadan merhameti

Bakî dualarını salmadan sonsuzluğa

Olmaz evlat

Çiçeklerin ömrü mevsimlik

↔ Sayı 119 ↔

İhsan DURDU**AKŞAM PAZARI**

Çok batı abicim düşünme al hadi

Meyhaneleri keşhaneleri

Hırsızı uğursuzu sahtekarları

Ve kötü yola düşüp "aydın"lanarak

Halkını satanlar kervanına katılanlarıyla

Uygurlık altyapısı sizinki ölçüsünde

Al abi düşünme

Yavru vatamı da vereyim üste

Doğusuna bir insan ek en az yirmi verir

Tepe tepe kullan afrikalı zenci niyetine

Üç beş sahici ilerici ve gerici varsa da kesip atarsın

Geriye giyim-kuşamı alışkanlıkları borazanlarıyla

Sömürgeci olmak için başı seccede

İnsan görüntülülerle dolu koskoca patates tarlası

Kışın ek yazın yazın ek kışın ye

Al abi düşünme

Beynimi de vereyim üste.

↔ Sayı 119 ↔

Mehmet YILDIZ**N I S A N***(yirmiyedi bahar için ağıt)*Çocuktum ne Bisan marka bisikletim
Büyüdüm ne Nisan marka kamyonetim
Yalnız sırtışıklam mevsimlerim oldu
Yağmur dolu NisanlarımYatar tabutlarımın içinde
Selvi boylu deniz gölü nice bahar
Bekler bir cami avlusunda musallâ taşrada
Başında kavga ederken şeytanlar
Huriler utaktan bile bakmaya korkarAh benim yası tutulmamış
Namazı kılınmamış baharlarım
Yine yalnız benim bayraklarım yarıya indi
Yalnız yürüdüm tabutlarımın ardından
Yalnız defnettim
Dindi acısı defne yapraklarımınEy nisan
Nisan aşkınaNisan da gelen aşkına
Say bir çöldeyim bir İstanbul yazında
Üç gün sonra bile duymamışlar
Soğuk suyla bile yumamışlar
Omuzumda kupkuru tabutlarım
Anadolunun ahşap evleri gibi
Kaldım ortayerde
Ancak ölüm kurtarır beni
Küllerime çadır kurmadan cinler
Yetiş
Yetiş ey nisanBoşuna aramayın beni
Bulvarlarda bayındır caddelerde
Ölüncü adımlar bir çıkmaz sokağa verirler
Otobüs geçmeyen duraklaraŞimdi o duraklarda
Yaşamın acemisi bir yolcuym
Bunca bahar beni sana götürecektir
Yeni bir ölüm bekliyorumÇocuktum ne Bisan marka bisikletim
Büyüdüm ne Nisan marka kamyonetim
Yalnız sırtışıklam mevsimlerim oldu
Yağmur dolu Nisanlarım

↔ Sayı 120 ↔

Nalan GENÇER**AŞKIN SATIRBAŞINDA**

Şimdilerde
Bilmediğim bir dinginliği yaşıyorum
onca yorulmuşken
"Niçin"lerle başlayıp "ünlem"lerle biten sorulardan
kendime sorduğum

Ve sonra
Aşkın satırbaşında
'Yaşamın sorgulanmazlığı'nı kavramanın
İç huzurundayım
Kendimle barışmanın verdiği

En son
Sana sesleniyorum
Bir "eğrelti otu" kadar yaşamın içinden
Hep sevgi dolu kalman için
Dua ediyorum.

⇒ Sayı 120 ⇐

Kâni ÇINAR**GEL DE GÖR**

Gecenin zindanları fesleğen kocar içimde
Ayak yalın, başım açık, ellerimi gel de gör

Ayağım altında gözyaşı incileri gül gül
Hüzün gölünde bir ikinci vaktimi gel de gör

Yalçın aşkların dünyasına sığmayan umudun
Deli bir kurşun gibi sekip gönlümde gel de gör

Hazin gecenin mersiyesini söyle güneş
Her bir harfin paniği yatar içimde gel de gör

Şerbeti sen iç, ağuyu ben, hasretini ben, aşkı ben
Yalnızlık çadırında nasılmış ruh gel de gör

Nefesim önünde Yavuz'dan kalma zülfikâr
Sadakat denetçisi güvercinleri gel de gör

Eski şairliklerim değil bunlar yağız mısralar
Hatıranın kumu serpilmiş Divan'ı gel de gör

Gönlüm ceylandır.. Ve yorulmuş, ve vurulmuş kanlı,
Avucuma düşen katil gülleri gel de gör

Başım ağırlı, kalemim sırrı ifşa ediyor
Muradını sırların bir ben ol sen de gör

⇒ Sayı 120 ⇐

Hüseyin AKIN

Ö Y K Ü

Çetin Bulut'a

Sabah aynı sabahtı
İçli fakat durgun
Onlar;
Omuz başlarında
Nicedir bilinmez
Kahr yüklüydüler
Göğermiş dudaklarında
Kabüle karın duâları
Her sabah akşamı özlür
Her akşam sabahı bekleldiler
Yordam bilmezdiler meşreplerinden özge
Dillerinden özge dil bilmezdiler
Sukûtu resmederdi gözlerinde hepsi
Ne kadar hoş sohbeteseler
O denli çekilmezdiler.

Sabah aynı sabahtı
Onlarca yaralı kuş
düşürdi ayaklarına
Hep onlar sezerlerdi gün batımını
Radyolar soğuktan bahsedince üşürlerdi
Bir çocuk büyürdü biteviye
satır aralarında

Yılmazdılar
"Kasvetli günlere şükür" derlerdi
"Çok yakın zaman"a şiirler yazıp
Kitap yamaçlarında insanlar güderlerdi...

Sabah aynı sabahtı
Sokağa bakardı benizleri
Giydikleri kül rengi gömlekler
Yırtılır eskimezdi...
Selam selamdı gözleri
Umut umut alınları
Hudutsuzdu dünyaları
Öyküleri hiç bitmezdi...

⇒ Sayı 122 ⇐

K A R G A**Mustafa İBAKORKMAZ**

I.
Yorgun ve yaralı
kanatlarıyla
çırpınıyorsun
yitik mevsimlerimize

II.
Bu kefe' hepimizin
günahını taşımaz
yükleniyoruz
yanılmıyız dostum
dengeyi biz bozuyoruz

⇒ Sayı 124 ⇐

ikindiyazıları / dört

NERDİM ALİ ZENGİN'LE SÖYLEŞİ

KONUŞAN : İrfan ÇİFTÇİ

— Bu dergiye hikâyesini anlatır mısınız? Nasıl bir çağrışımı ve kimler le kuruldu?

— Eğer dergilerin bir hikâyesi varsa ikindiyazılarının hikâyesi fazla uzun olmayan bir hikâye. O da şu : İkindiyazıları öyle karışık hesaplara, ayrıntılı ilişkilere girmeden çıkış vakti geldiği anda tereddüt etmeden, telaşa düşmeden çıkmış bir degi. Bir çiçek gibi. Sof ve kendisi. İsmail Zengin zaman zaman geleneğimizde örülmüş bir yeri olan "ikindi"—den alıyor. Kurulurken H. İsmail Yasın (Kâmil Aydoğan), ben ve bir de ikimizin içinde sürekli çalışan içtenliğimiz vardı.

— 87. sayıda "Kısa Bir Açıklama" adlı yazınızda "İkindiyazıları, yazar hayatına başlarken çıkışının elseni ve öcünü nedeni bir sanat—edebiyat hayyısından da öte bir "yükümlülük" idi." diyorsunuz. Bu yükümlülük neydi?

—Yükümlülük. Evet bu vardı. Yükümlülük derken salt dış dünyayı size yönelik duyulması sonucu sizin ortaya koymak zorunda olduğunuz bir eylemin dizisi anlaşılmalıdır. Çünkü bu anlayışta "zornada olmak" yani ağır basıyor. İstek, heyecan, sevgi unsurları neredeyse yok gibi. Oysa benim "bir yükümlülük idi" derken kastedtiğim anlam, dış dünyayı yanında ve daha çok kendime ait, içimize özgü, yapılmazsa yaralanmaz bir sonuç taşıyan bir anlamdır. Yükümlü olmak vefakat bu yükümlülüğü isteyerek kabullenmek. Dahası bu yükümlülüğün yerine getirilmesini isterken, kişinin kendi denetçisi olma sorumluluğuna da üstlenmek.

— Ben dergiyle üç yıl kadar önce sanırım yediyüz küsürlü sayısıyla tanıştım şimdi ikibini geçiyor okuyucusu. Siz bu rakama ulaşacağını başlarken tahmin ediyordunuz mu?

—Biz yayına başlatırken herhangi bir okuyucu rakamı tahminimiz olmadı gibi, "okuyucu sayısını" diye bir hedefimiz de yoktu. İkindiyazıları'nı okurları bir şekilde yerlerde görüp, kendilerinin de gönderilmesi için adreslerini gönderdiler. Ya da bir okurumuz bir dostuana adresini göndererek ona da dergi göndermemizi istedi? Tabii ki hiç istemeden bizim doğrudan kendisine gönderdiğimiz sınırlı sayıda yazarlar da var. İkindiyazıları hiçbir yerde kendi reklamını ya da duyurusunu yapmış bir dergi değil. Onun için dışarıya genişleterek büyüyen okur dairesini okurlar çizdi.

— Bundan sonra daha ne kadar tırşık almaysa veya daha ne kadar okuyucu rakamınıza ulaşmaysa kaldırılabiliyorsunuz?

—İkindiyazılarının geçtiğimiz sayısında okur sayısını ikibinde döndürdüğümüz duyurusunu yaptık. Tabii dergiye hangi şart-

larda çıktığına buraya gelip gözleriyle görmeyen okurlarımız için bu duyuru belki de haksız addedilecek. Oysa kurşun harfler, bir benzeri Basın Müzesinde sergilenen baskı makinası, okurların ikide bir değişen adresleri vs. vs. ve nihayet bütün bunlarla uğraşan tek adam Sekiz yılda binlerce okurumuza gönderdiğimiz yüzbinlerce dergi. Sekiz yıl sonra dönüp geriye bakınca sevgi ve emek birikiminden başka pek birşey yok. Zaten farklı birşey olmasını da beklemiyoruz. Biz burada sekiz yıldır teknoloji ile yarıştık. Zaman zaman bizi aşan güçlüklerle karşı karşıya geldik. Fakat matbaada çalışan emekçilerimizle teknolojik yetersizlikten kaynaklanan rahatsız ve bedensel yıpratmalarını artırmamanın bir anlamı yok. Hayalet gibi bir makine ile dergiye ortaya çıkarmak, onların direncini hem aşılıyor hem de aşındırıyor. Bu nedenle artık iki ayda bir yayımlanacak ikindiyazıları. Böylece okur da zaman ve tekiikle boşunarak ortaya çıkmış bir dergi yerine, yine güçlükle ama biraz daha şükünetle hazırlanmış bir dergi okuyacak.

— Derginin geniş bir kesime ulaşması bundan sonra seregelelen marjinal ve amatör çizgisini dahada genişletmeyi size zorunlu kılıyor mu?

—Dergimiz belki de Türkiye'nin en özgür, en içten dergisi. Derginin bu havasını okurlarımız ve yazarlarımız kendileri oluşturuyor. Dıştan veya içten bir müdahale yok. Gelecekte marjinal ve amatör çizginin genişlemesi ya da daralması bu sözünü ettiğimiz etkileşime bağlı. İkindiyazıları, yazarların ve okuyuların yazmayı ve okumayı sevgi ve bilinçle sürdürdükleri bir dergi. Zaten böyle olmasa çıkıyor olmanın artık bir anlamı da kalmıyacak.

—İkindiyazıları'nın başarıları ve başarısızlıkları nelerdir?

—Dışarıdan daha iyi gözlemlenebilecek bir şeyi soruyorsunuz. Yine de söylemeden geçemeyeceğim birşey var. O da şu: İsmail Yasın'ın bir yazısında da belirttiği gibi İkindiyazıları "dağların entelektüel dergisi" oldu. Onun çıkışı çok sayıda dağ ve metropol dışı sanat—edebiyat dergisinin çıkışı illedi. İkindiyazılarının yaptığı çok özel çok önemli bir şey de genç yazarların önünü açması oldu. İkindiyazıları'nda yazmaya başlayan birçok genç ve yazarımızın bugün kitaplık çağa ulaşması bizi sevindiriyor. Dergimiz Türkiye'nin en genç yazar kadrosuna sahip. Bu da hoş birşey tabii. İkindiyazılarının imkansızlıkları ile oluşturduğu yapı budur. İmkânı olsa idi herhalde daha farklı bir yapı oluştururdu.

— Derginin bir ilk eserler / gençlik yazıları dergisi olması yine andığımız yazıda sözünü ettiğiniz "birlikte varolmak" olgusunu hep belli bir sınırdan varolmak biçiminde sınırlandırmıyor mu?

— Hayır, sınırlandırmıyor. Çünkü İkindiyazılarında yazar dostlarımız duruşun bir sanat—edebiyat çizgisinde değiller. Aralarında Türkiye'deki ve dünyadaki sanat—edebiyat—kültür hareketlerini yakından izleyen/izlemeye çalışan insanlar var. Ve nihayet anak yapılabilen yapıdır.

— Çıkmış olanlardan ve çıkmakta olanlardan en sevdiğiniz / beğendiğiniz dergiler hangileri?

— Söyleyeceği şeyler için çaba gösteren insanları ve dergileri ayırma gitmeden seviyorum. Doğaldır ki "şeytani", amaçsız olmayanları.

— Siz bir Andırın'lı olarak sadece kökü orada olan bu dergiye nasıl bakıyorsunuz? Derginin oraları da çekilebilmesi konusunda bir fikriniz var mı? Mesela sadece bir süre için de olsa bir senlik düzenlemek gibi. Andırın'lılar için acaba oralarda neyle de çıkıyor muş diye bir ilgi gösterirler mi?

— Ben bu dergiye içinden bakıyorum. Bir yığın ilginçlikler görüyorum. Derginin buraya ya da herhangi bir yere çekilmesi, dergiye kendiliğinden doğacak bir ilgiyle olabilir. Dergi ortada duruyor. Kim ki bir şeyi çekmek istiyor, bunu göstermesi gerekir.

— Sizin söyleyeceğiniz var mı? Benim soramadıklarımın başka...

— Başında söyleyecektim, şimdi söylüyorum. Benim herhangi bir soruşturmaya cevap verme gibi alışkanlığı yok. Bir şeyde ıstırak etme gibi bir yönüm de yok. Sadece İkindiyazılarının bu ayki yöneticisi olduğumuz için ve biz de dergi yöneticilerimizin dergi adına yaptıkları çalışmalara herhangi bir sınır koymadığımız için bu söyleşi gerçekleşmiş oldu. Yoksa bu türden hele de İkindiyazılarının sayfaların da besimle ikindiyazıları için bir söyleşi ilk ve son kez olaydı.●

İZLENİM

AYLIK DERGİ

TÜM BAYİLERDE

SAYHA

MÜŞTEHİR KARAKAYA

ŞİİR

Kardelen Yayınları—İstanbul

REHBER

AYLIK KÜLTÜR DERGİSİ

Çorum İmam Hatip Lisesi
Yayın Organı—Çorum

MEHMET AYCI

GİDEN BAHARIN ŞİİRİ

*saçından yıldızlar kayardı
denizler kaynar içinden
ırmaklar dağa akardı
şimdi bütün fırtınalar dindi
ikinci sakinliğine büründü ömrün
hüzün topladı bohçasını
boşaldı doludizgin yaşadığın hanlar
bir zamanlar
saçından yıldızlar kayardı
acıların vardı*

*gülünce açardı gözlerin
derin, umut dolu, ince..
gönüllerdi yerin
şimdi toprak içinde bir çukura benzer
her yer ölümü sayıklar şimdi
kimdi bakışlarını kuşatan çiçek
bağlarda, bahçelerde beton evler yeşerdi
bir zamanlar
gülünce açardı gözlerin
umutların vardı*

*...umutları vardı
acıları vardı
bir zamanlar
yaşlılar evinde ağlamazdı "ihtiyar"
bahardı...*

↪ Sayı 126 ↩

ikindiyazıları 4

Ömer AKAY

ANDIRIN DEFTERİ

7

Arif Ay'ın mesajını aldım. Ece Ayhan'la ilgili yargısına vade ikinci yeni için söylediklerine katılmıyorum. Ben, tam tersini düşünüyorum. Ama ki, ne ikinci yeni için ve nede Ece Ayhan için (hiç kimse için!) hayranlık taşımam.

Arif Ay, bunları söylemek için neden bu kadar sene bekleli ve kendini bekletti? Çok merak ediyorum.

8

Dört-beş sene önce 'almasam olmayacak' epeyce dergim olurdu. Sanat-edebiyat dergileriydi bunlar. Artık ilgimi çekmiyor, almasam da oluyor! Kalite, nitelik, ilgi çok çok az bugün çıkan dergilerde, sanat-edebiyat açısından. Benim için Marie Claire, Votre Beauté, Vizyon gibi edebiyat dışından edebiyatla da ilgilenilebilen dergiler daha cazip artık. Bunlarda da edebiyata yaklaşımıyla değişkenlikler gösterenler var. Duygu Asena ismi daha entelektüel bir isimmiş gibi gözükürken dergisi Kim'de bu çizgi ve bakış oldukça yavan.

Bu iş düzey meselesi, Düzeylilik in, düzeylilik out!

9

Dergilerdeki kalitesizliğin, niteliksizliğin, kişiliksizliğin şu 1050 rakamlı taşra kasabasında çıkardığımız şu berbat hurafatlı dergiyi (!) azıcık kendine güven verdiğini sanıyorum.

İkindiyazıları Andırın'da çıkıyor. Burası, ancak bu imkanları sağlıyor ona. Fazla bile! Ulaştığı insanlara imkânsız şeyler söylüyor ve imkânsızlığın acısını paylaşıyor onlarla.

İstanbul imkânı yok! Anlamıyor! Keyfiyet...

10

Kevin Costner, Son oynadığı film 'A Perfect World'da perfect! Hıncal Uluç unda yazdığı zenci büyük babaya toru-

nunu sevdiğini tabanca zoruyla söyletme sahnesi bir harika. Beni en çarpan yer çocukla otomobilde giderken, ona otomobil bir 'zaman makinası, olarak göstermesi ve gaza basıp "buraya dokunduğunda geleceğe gidersin". frene basıp da "buraya dokunduğundaysa geçmişte kalırsın" gibi bir oto-felsefe yaptığı sahneydi.

Kevin yakışıklı. Yakışıklılığı tartışılmaz, ama bu biraz da oyunculuğundan ötürü tartışılmaz bir yakışıklılık. Çünkü çok doğal ve sıradan bir hali var ve insandaki bütün doğal duyguları, sıradanlığı en üst noktaya çıkartabiliyor.

İşte burada değişik bir olguyla yüz yüzeyiz : sıradana duyulan özlem, doğallık arayışı, falan filan..

Günün mentality şekline ne kadar sahipleniz o kadar mutlusunuz, değilse-niz bu-na-lım.

11

'Genel düzeysizlik' şiirin de baş belası. Bu, bence şiirdeki insanın düzeysizliğiyle ilgili. Onun konumu, psikolojik, eğitimi, görgüsü ve dünyaya bakışı, aşkı belirleyici. Şiirdeki insan mı? O da kim?

12

Haksızlığa uğramış bir insan için bir başkası haklılık konumodadır. Oysa haksızlık etmek haklıya hakkını vermemektir. Öyle bir alışkanlık yer etmiş ki, haklıdan yana olmak 'haklıyı' desteklemekte eşanlımlı değil her zaman. Haklı, topluma göre haksızlığa uğramayanların olduğu safta. Çoğul bölgede, yani haklılığın ispat eden tarafta. Toplum ahlâkı bunu gerektiriyor.

13

"Gerçekmi herşey? Sarası mı aylımanın?

En iyisi ebediyen uyumak, uyumak, uyumak, uyumak

Ve düşler görmemek."

(Boris Pasternak) Kırkardışım Hayat

Son, Azer Yaran.)

14

Cadd'e ye yakın bir evdeyim. Hemen hergün iniyorum, gördüğüm, benilik anda etkileyen, düşündüren şey şu: güzel kadınların, kızların hepsi gitmiş, yerlerine çok abuk-sabuk tipler gelmiş. Çok tuhaf. Özellikle yüz çirkinliği.

Ayşegül Tecimer'i gördüm, inanılmayacak kadar... Ayşegül böyle olursa!

Güzelliğin yaşla bir ilgisi yok diyorum, insan her yaşta güzel olabilir. Bu için başka bir şeyle ilgisi var; güzellik ya da çirkinlik işinin. O şey ne? O şey, yiyip giden bir şey! Bir büyü! İstanbul'dakiler yakalayamıyor, boşuna.

15

'Genel düzeysizlik' mimarinin düzeysizleşmesini, resim sanatının, müziğin, sinemanın ve çevrenin vs. düzeysizleşmesini de sağlıyor. İstanbul belediye başkanlarının kaç tanesi İstanbullu? Bu da bir düzeysizlik değil midir?

16

Takva : düzeylilik.

17

Örneğin 'sağ' başında 5-6 tane günlük gazete yayımlanıyor. Tümünde de kaodü dolayısıyla özel ilan sayfaları hazırlanır, hem taşra hem de İstanbul basıkları için ayrı olarak.

Bir teki grafik bir amaç taşımaz. Feci bir şey. Ve yıl 1994!

Parayı düzeysizce sarf ediyorlar?

18

Bir yemekte Kemal Sayar' ın tanıştım. İmkânsız bir şey! Hızır ve Roza' mın şairi bu Kemal Sayar mı? Şiirle şairi arasında biraz benzerlik olmalı, bence.

PEMBE İĞRENÇTİR GÖRDÜĞÜNÜZ GİBİ

Bundan böyle, hiçbir isimle ve hiçbir şahısla ilgili tek söz etmiyeceğiz. Biz "gazab Allah için olduğunda, adamın ismini açıklamakta fena bir şey olmadığını sanıyor ve bu suretle adamın ismini açıklamakta kendimizi müzur" görüyorduk. Dehşet bir hata! Özürlümü-zü üç ay geçtikten sonra, İşte: Pembe İğrençtir Gördüğünüz Gibi! Herşeyimiz allık bulak oldu! Müslüman entelektüellerin dergilerinde, kitaplarında, okunabilecek nitelikte bir şey çok çok az, bir isim hariç. Zavallı, komik ve aptalca cümle hatalarıyla dolu. (Ama, çıkan yüzlerce yayın bu söylediklerimizi yalanlar gibi) Burada, hangi kitap ve dergilerin hatalarla dolu olduğunu söylemek gaybet olacaktır. Hangileri olduğunu bilmek istiyorsanız, bir kitapçıya gidin ve en çok satan (18. haskıyı yapmış olanı var içlerinde) bir müellüman yazara kitabını açın, acaba iyi bir dilbilgisi biliyorsa üç sayfa okuyabilir misiniz, üç sayfa! Herkese selâm.

İKİNDİYAZILARI

yöneten : m. ömer akay
sayfa düzeni ve düzelti : nedim ali

andirin postası gazetesini sanat ekli, iki ayda bir yayımlanır, gönderilen yazılar yayımlanır—yayımlanmasın istenildiğinde geri verilir. İlan kabül edilince, ikindiyazıları adı anılmadan da alınıp yapılabilir, haberleşme : ikindiyazıları, yokup sokak andirin, telefon 5612739—5612740, bu sayının ulaştığı okuyucu rakamı : 1080. dizgi : iskender usta, all usta. kağıt—işlem : müammer usta, basıcı : iskender usta, sanat matbaacılık—gazetecilik, andirin, beşik tarihi : 25 şubat 1994

➤ Sayı 130 ➤

Saha GÜZEL

YAZI DÜŞÜNCELERİ

III.

Yazmak, dünyayı ve üzerindeki her bir kalem ucunu sürdürdüklerinde yargılamaktır. Bir kağıt üzerinde seyrediniz bir bunu Okunuz.

Her şey yargılamır burda. Çünkü suç vardır. suçlu vardır ve kalem vardır yazdıklarıyla her şeyin karşısında. Yazılma kanunları vardır ve insan vardır o halde buralarda yeryüzünde insanlar vardır.

Bir yargılamışın söze erdiği demlerde işlevini yitirmiştir belki kalem. Saç büyüktür ve dersiniz kısımlıdır tüm kalemler. Mendilleriniz kulağı yüküldü. Yüklendiği çünkü siz bir çığ koparmıştınız yüreklerden. Yıllara bir çığ sesle koyulmuşsunuz. Ağlamıştı olabilirsiniz ama ağlamıştınız kaleminizle çünkü sizin kaleminiz vardı yeryüzü donanımlarında. siz vardınız ve vardınız.

Evet o kısımlıca her her şeyi kısımlıca birilerinin hayatı kısımlıca.

Ve geçelim bir kaleme bunları. Dağlara çıkarınız. Nehir yataklarında akarsınız bir süre. Bir süre bir kupa evitilmesine yoldaşlık edersiniz. Sonra kendi kendinizi yargılamış anlamında almış olduğunuz standart bir hayatın kolları arasından sıyrılırsınız.

Ve sıyrılırsınız bir imrenişle bir yerlere saygıya durursunuz. İnsanlara saygıya durursunuz yol boylarında ya da bir hastane girişinde bekleyen çiçekler gibi. Tüm bunları ancak sözcük düşüncelerinizi bir kalem ucunda yoğunlaştırarak yaşayabilirsiniz. Yaşayabiliyorsanız eğer yazabiliyorsanız yazdınız.

Birşeyler bağenmek diğer şeylere kalem kırmaktır belki de. Siz çok yazarınız bunu. Yani siz bu eylemin kanatlarıyla bir o tel bir bu tel dolarsınız.

Beğeniler
Özellikler
Mendiller, kağıtlar, varışlar.. ve daha. Kısımlılar.. kısımlılar
Her şeyiniz yeni.

Ellinizde evire çevire incelediğiniz bir gül de yine sizin yargılarınızla çıkıp oturmuştur güzellik tabirine. Bir gülrde siz onu en güzel ellerle yakıstırmış ve o orada en güzel demişsiniz. Ve gerçekten siz onu orada bir elde en güzel görürsünüz. Görmüşünüz.

Deriz ki yazma bir hükme varmadır. Aşağılar aşağısına ve yukarılara kurulmuş tahtlardır dolar sizin gül ya da kurşunlarınızla. Hep yazmadır bunlar. Yazmak.

IV.

Yazma bir boşalmadır. Bir kentin sokaklarında hızlı hızlı koşarsınız. Kimilerine gülebiliyorsunuz hokkanızın dibinde kalmış son bir damla gölümsemeye. Ama çarpadabileceğiniz. Kızarsınız, nezaket düşünceleriyle yazarsınız biraz. Olmaz dersiniz herşeyin olduğunu bile bile, birilerine bir yerlere kentleşmeye sitem edersiniz. Ve sonra bir yeşil düzlersiniz şöyle bir park mesela. İşte siz isyanınızın bir kalemle yaşamak zorundasınız biraz olsun rahatlamaksa emeliniz.

Evet tüm bunları ellinizde kalem yaparsınız evinizin kuytu bir köşesinde. Çocuklara ayırdığınız gülümsemeler Bekleyen çocuklar. Bir işaret beklemektedir belki de gözlerinizden bir ışıma. Ama sizinsiz o an en büyük arzunuz tüm seslerin dinmesi, kuşların yuvalarına çekilmesi, çiçeklerin kapanması, yağmurların dermasıdır belki.

Kaleminizle yetiştirmedeğiniz herşeyin yaşamasını ve hatta durmasını dilersiniz hep tüm olsun için, herşey hakkını alın için kaleminizden. Ama insanlar gene savaşır çiçekler gene açar sabahlar yeşerir ve ufuklarda bir kızıl kıyamet. Hiçbir şeye yetiştiremezsiniz siz. Zamanı yetiştiremezsiniz. Anılarınız sizi kısıyorak yakalar da siz yazarsınız dinmeye. Boşalmaya yazarsınız kağıtlara, toprağa. Ama yazarsınız.

Bugün umiriniz sert çıkmış olabilir. Ya da saatlerce beklediğiniz o tren de gelmemiş olabilir. Siz bir insanı yaşarsınız kızgınlığınızla böyle. Boşalmaya yaşamak dilersiniz ama bir kalemle.

Düşünün sigara filan içiyorsunuz. O halde oturup adam gibi yozmelsiniz. Yani içiğinizde ki herşeyi bir kalem ucundan boşaltıp boşalacaksınız.

Bazen kentlerden dağlara, bir su boyunca atlası yatan sığır gölgelerine ya da bir kuşun evitilmesine boşanmak dilersiniz. Öyle mi! Yazın durmayın. Yazmalısınız. Yani onlara bir kalem kavirlerinden upabilirsiniz yazmalarla.

Yazma bir boşalmadır. Kuşlara kuşluluca güle güle sevgili en sevdiğiniz bir insanla bir ceylana görünür barındıran dağlara ve bir Tırık gözüyle ötelere denizlerin sonuna.

V.

Biraz değil çok rahatsızsınız İnsanlar sizi anlamıyor getiriyorsunuz toprağı yapıyorsunuz toprağımsı düşleri

Adımlarınız ve acılarınız ve planlarınız başarılarınız başaradıklarınız. Ve başaracaklarıdır. İşte böyle bir zamanın grift kollarıyla nefeslerinizi çaralar gibi taşarsınız. Yağmursuz ocaklığa kalemlerinize ve ateşli düşlerle Loş ışıkları çağırarsınız kuşlarınız gelir. Uçursunuz uçarsınız uçarsınız güllerle Ama kaleminizin kanatlarınızın gücü kadar. Yeneden başlarsınız yazmaya bir bir her ne varsa silinmiş silik düşmüş zamanla yeryüzünde. İşte yazarsınız. Bir insan tabraman olmaztır birileri düşünür. bir yerlerden ve birileri birilerine çiçek sunmuştur ya da. Birileri vurunca vurulmuş birileri. Siz hep yazaktasınız.

Kuşlarınız gelir. Ama dua edide baykuşlar olmasın bu süreçte. Güzel kuşlarınız uçusun. Sonra bir bahçeye gül çubukları arasına iniverdiniz. Böyle birşey yaşadysanız çokşey arasından birşeyler elde etmişsinizdir. Öğrenmişsinizdir. Bülbul ötüğlerinden gül şıklarından. Güzel mi güzel ve ama o dedi içli, o demli yanık.

İKİNCİ YILA GIRERKEN

M. Ali ZENGİN

Değerli okuyucu!

Geride bıraktığımız bir yıllık yayın hayatımız boyunca herşeyi olmasa bile bir çok şeyi seninle konuştuk, bir çok şeyi sana bildirdik, bir çok şeyden seni haberdar ettik. Bizim, seninle bir çok şeyi paylaşmamızın, paylaşmak istememizin bir anlamı vardı elbette...

Aziz okuyucu!

Bir yıldır yürüyoruz: uzun yürüyüşteyiz. En büyük desteğimiz sizsiniz. Gazeteniz Andırın postasının irencinin kaynaklandığı güç siz okuyucularıdır. Size ve geleceğimize t yüreğimizde sarsılmaz bir umut var. Zaman zaman sizden gelen onlu ve göğsümüzü kabartıcı tepere bakarak seviniyoruz. Ve anlıyoruz ki boşuna çıkmamaktayız. Her bir bizde kendi kendimize oyalanmak ya da siz değerli okuyucularımızı boşu boşuna oyalamak amacıyla yola koyulmuş değiliz. Yüce Allah'ın tasarılarına gerçekleştirmiş imkanları bahşettiği ölçüde size ses vermeye emek vermeye devam edeceğiz.

Değerli okuyucu!

Bütün çabamız, İlçemizin daha güzel bir ilçe olmasını isteyenler için vazgeçilmez bir gazete çıkarmaya yöneliktir. Sürekli artan bir yoğunluk kazandırmak istiyoruz bu nedenle de gazetenize ama görüyorsunuz ki her şey gönlümüzce olmuyor. Belki bir gün istediğimiz gibi olmasa da, istediğimize yakın bir gazete çıkarır hale gelebileceğiz. Geçen zaman bizi daha bir kararlı yaptığine göre, her geçen gün bizi daha çok arar ve daha bir heyecanla beklenir bir gazete yaptığine göre, umuyoruz ki bir zaman sonra beklemekte olduğumuz o günlere kismet olursa birlikte ulaşacağız.

Dost okuyucu!

Takdir edersiniz ki, böylesil küçük kasaba da yayın hayatını tüm olumsuzluklara karşın yığıtçe sürdüren gazeteler, kıstış olan ilan

(Devamı 4. Sayfa'da)

23 Nisan Bu Gün Törenlerle Kutlanacak

23 Nisan Ulusal Egmenlik ve Çocuk Bayramının 65. yıldönümü bütün yurttta olduğu gibi ilçemizde de bu gün düzenlenecek törenlerle kutlanacak.

Saat 8.30 da Hükümet alanındaki Atatürk büstüne daire amirleri ve siyasi parti temsilcilerinin çelenk koymasıyla başlayacak olan tören, saat 8.50 ile 9.15 arası Kaymakamlıkta tebriklerin kabul edilmesiyle devam edecek. Aynı saatlerde daha önceden kura ile tesbit edilen Kaymakamlık, Belediye Başkanlığı ve Milli Eğitim Gençlik ve Spor Müdürlüğü makamlarının sembo-

lik temsilcileri makamlarda hazır bulunarak kutlamaları kabul edeceklerdir. Saat 9.30 da ise Kaymakam, Garnizon Komutanı, Belediye Başkanı ve Milli Eğitim Gençlik ve Spor Müdürü öğrencilerle izleyicilerin bayramlarını kutlayacaklardır. Günün anlam ve önemini belirten konuşmayı İlçe Milli Eğitim Gençlik ve Spor Müdürü Beşir Öztürk'ün yapmasından sonra, öğrenciler güne ilgili olarak şiirler okuyacak ve okulların folklor ekipleri de çeşitli gösteriler sunacaktır.

Tören, daha sonra resmi geçitle sona erecek.

İLÇEMİZDE VERGİ REKORTMENLERİ BELLİ OLDU

En yüksek vergiyi 3.617.122 lira ile bu yıl da Ali Çuhadar öderken, ikinci sıraya 1.383.849 lirayla Hüseyin Yayıncıoğlu 3 ncü sıraya da 1.289.548 lirayla Bekir Seyfioğlu yükseldiler.

□ □ □ □ □ □

(Devamı S. 4 de)

İlçemize Atanan Malmüdürü Görevine Başladı

İskenderun Malmüdürlüğünden İlçemiz Malmüdürlüğüne atanan Ramazan Öztay, 17 Nisan 1985 günü görevine başladı. İlçemiz Malmüdürlüğüne yaklaşık olarak 3,5 aydan bu yana Ahmet Keleş vekalet etmekteydi. Yeni Malmüdürlümüz Ramazan Öztay'a hoş geldiniz der görevlerinde başarılar dileriz.

NOKTA — NOKTA

GELENEKSEL YEMEĞİMİZ TIRŞIK

Efendim, Tirşik kendimize özgü bir yemektir 'Andırın doktoru'dur diğer bir adı da. Aynı zamanda yağsız pişirilen tek yemek, tek içecektir. Tirşik mevsiminin gelmesiyle de bir heyecan baslar ilçede. Askere gidip tekrar geri dönüşünde gençlerimizin "ana karı'be bu kaşığa atlı atlı binen de nedir" (*) diye tanımamazlıktan geldikleri tirşik mideyi ve barsakları hiç yormaz üstelik ilçemiz civar ve köylerin de bol miktarda yetişmektedir. Şu anda ilçemiz de bulunupta hala bir tirşik içmemiş kişilere bol bol tirşik içirmek bir hemşehrilik vazifesidir.

(*) İnce ve uzun uzun doğranan tirşik, kaşığı n iki tarafından salınmaktadır.

Gazeteniz
Andırın Postası
1 YAŞINDA

Kaya Çıtak Karapınar Kaymakamlığına Atandı

7 Ağustos 1984 den 17 Aralık 1984 gününe kadar ilçemizde vekaleten Kaymakamlık yapan Kaya Çıtak, geçtiğimiz günlerde Konya'nın Karapınar ilçesi Kaymakamlığına atandı. İlçemizde bulunduğu yaklaşık beş ay süresince, büyük bir özveriyle ve zamanla yarışarak hizmet vermeye uğraşan Kaya Çıtak'ın ilçemizden ayrılışı halkımız arasında üzüntü yaratmıştı.

Kendilerini kutlar, yeni görevinde başarılar dileriz.

□ □ □ □ □ □ □ □

Cezaevinde ki Ciltcilik Kursunu Başarı ile

Bitirenlere Sertifika Verildi

İlçemiz cezaevinde yaklaşık bir yıldan bu yana öğretmen Remzi Ruç tarafından verilen ciltcilik kursunu başarı ile bitirenlere 18 Nisan 1985 perşembe günü düzenlenen törenle sertifikaları verildi. Törende tutuklu ve hükümlülere hitaben bir konuşma yapan Cumhuriyet Savcısı Bilgin Uysal, amacımız burda ceza müddetinizi doldururken sizleri birer meslek sahibi yapmak ve boş geçen zamanlarınızı en iyi şekilde değerlendirmeiktir dedi. Ciltciliğin yaygın bir meslek olmamasına

(Devamı S. 4 de)

INCİR ÇEKİRDEĞİ

"Süleymaniye camii'ni beğendiğinin zamanı :
—Bu çrmi bayağı güzel.
Arkadaşımızın su ç traşını beğendiğinin zaman da :
—Busaç traşı büyük olay diyormusunuz?"

ÖMER HAYYAM'DAN DÖRTLÜK

Ey körlü bu yer, bu gök, bu yıldızlar boştur boş!
Bırak onu bunu da gönlünü boş tut boş!
Şu durmadan kurulup dağılan evrende
Bir nefestir alacağın, o da boştur boş!

Kızılay, 500 Fakir Öğrenci ve Yurttaşın Giyim Eşyası Dağıtacak

□ □ □ □ (Yazısı 4ncü Sayfa'da)

↔ Sayı 53 ↔

İKİNDİYAZILARI

ve güneş batıyor
kaybolmuş bir saadeti seyretmenin henüz başlangıcındayız
karın dizlerimize değdiği ilk gün hurkamin sıcaklığına yaslanıp
çünkü çocuktum, toprağa akan bir güzün serin gölgesinde büyüdüm işte

kim söyler peki o yabancı kuşların çağrısını?
kim dillendirir nehre verilen ölüyü? uzağa salınan kandili?

ANDIRIN POSTASI
SANAT EKİ
"AYDA BİR YAYIMLANIR"

Paul ELUARD
İNCİLİN SUSKUNLUĞU

Beşinci Yıl
Kasım : 89
Sayı : 86

Kemal SAYAR

ASYA İÇİN HENÜZ VAKİT VAR

yüzümü gererek güneşinizin tozlarına
hala sürünüyorum dişlerinizin denizinde
içi plastik ve örselenmiş surat dolu çöplüğünüzde
yüzümün sorularını yanıtlayacak gözler arıyorum

EDİTÖRDEN

nedim ali

MEVLANA İDRİS

1966, Andırın. Günümüzün bir dervişi. Onunla olmak, dervişliği paylaşmak ve hayatın tenha dehlizlerine sokulmak. İstanbul bir post ve şeyh İdris o posta kurulmuş, bütün şairler ve bütün çocuklar onun müridi. İstanbul onunla, onun şeyhleriyle soluk alıp veriyor. Tenha duraklardan nice zengin hayatlar devşiriyor. Karagümrükte ehl-i tarik çaycı dedenin ufak çayevinden, kumkapı'da ermeni patrikhanesine, oradan yerin bir kat altında yaşayan aşık enişe bütün tenhalar onun uğrağı. Yeryüzündeki bütün çocukları tanıyor. Neyzen. Şair. İstanbul Hukuk'u bitirdi. Nedim Ali'nin kardeşi. İki kardeş : asr-ı saadetten günümüze iki ışık. Mevlana : çocukların ve şairlerin şeyhi. (k.s.)

ABDÜSSAMED KÖSE

HOŞÇAKAL BLUES

Elveda Sultanım Blues
Benim işim hep yola koyulmak
coşkusuyla gençliğin
nice duraklarda soluklanmak
yaslamak hüznü rüzgarlara,
o en derin kutusunda ateşinin
hayatı sonsuz kılan
gizem dolu ezgiyi aramak.
Duyumsamak yalnızlığı
sağanağında hayalhıraş sevdaların
ve sığınmak Gotik ellerine
alevinde gözlerinin
anlamak aşkın avucundaki gülü
şehre dönüştüreceğini
serüverler tutar ya kızgın tendeki iskeleti
tukanır kahr bir yerinde yolculuk, ve
Blues : o aşkımızın sakın kubbesi
yaşamak bu olsa gerek.

İKİNDİ TAYFALARI ÜZERİNE
NECİP EVLİCE İLE BİR KONUŞMA

Konuşan : Âtîf BEDİR

— sayfa 4'de sürüyor —

Postscripto

Bende ağaoğlunun onurlu yüreği
Fakir avuç içi sızları
Bütün kızların ilk aşkları
Elifce siyah bakışları
Bakır renkli eşkiya yüzü
kadar uçuk gülücükleri
geçmiş zaman
Hatırı kalmış ihtiyarların ukdesi
ve unutulmuş delikanlılık çağım

sayfalarımızın yetersizliği nedeniyle
bize gönderilen çalışmaların tümünü
yayımlamamız imkansız olduğundan,
çalışmaları uzun zamandır yayınlanmayan
kimi dost yazarlarımızdan özür diliyoruz.

kendilerinden uzun zamandır haber alama-
dığımız
13 okuyucumuzun aboneliği iptal edildi